

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 429

Setmana de 13 al 19
de desembre del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"L'objectiu de la unitat visible entre tots els cristians, és la unitat simfònica de les múltiples formes històriques diverses i complementàries d'una única plenitud".

Joan Pau II

AFINANT

La fe i els problemes-frontera

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

L'apologetica, quan es mou en el terreny de la ciència —tot i evitant els extrems "naïfs" d'un cert "a Dios por la ciencia"—, corre el risc d'irritar els científics, fins i tot creients. Entre aquests malauradament sovintegen els qui prefereixen creure **malgrat** la seva ciència, refugiant-se en una mena de "fideisme".

L'apologetica "científica" corre encara un altre perill, potser pitjor: el d'embalar els creients sense cultura científica, fent-los caure en un pseudo-racionalisme que pot arribar a buidar la fe del seu caràcter misteriós, gratuït i sobrenatural.

Tanmateix, el teòleg no pot esquivar el deure de plantejar-se els interrogants que la ciència adreça a la fe. Ha d'acceptar el risc de proposar prudentment els principis i els camins que poden ajudar, no tant a "harmonitzar" la fe amb la ciència, com a establir la "unitat interior"; aspiració legítima del creient d'avui —si no científic, almenys al corrent de la ciència i de la tècnica modernes— i tasca urgent, potser no prou atesa.

Caritas ens crida a ser fraters en aquestes properes festes

Que la dolçor del Nadal duri tot l'any

La dolçor del Nadal

L'amargor de tot l'any

Si tots volem, la

NADAL'87

«... El qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu»
(I Jo, 4, 20)

CÀRITAS

NADAL

Per a tot cristià, com a persona i com a creient, és un deure irrenunciable d'assumir compromesament la lluita contra tota mena de mal i d'injustícia. Som tots que hem d'estar a les verdes i a les madures. Avui, com mai, i gràcies als mitjans de comunicació social, tenim també a l'abast la comunió solidària amb totes les dones i homes del món. Això afina la sensibilitat i la consciència de tots plegats, i fa cada vegada més difícil, posar el cap sota l'ala.

Dissortadament, la justícia perfecta, ara i aquí, serà sempre impossible. Perquè ningú no és perfectament just, i tots som vertaderament culpables. Això vol dir que sempre la caritat de Déu i la de l'home tindran un lloc en la història personal i col·lectiva. L'amor tindrà sempre un lloc insubstituïble en la vida. Sense ell, tots els altres valors esdevenen ambigus, paradoxals i àdhuc temibles.

Hi ha situacions en les quals els problemes reals es fan més punyents i les ferides més sagnants. Nadal és una d'aquestes. Deixem-nos d'utopies i de complexos, de distingues i d'evasives, i amb cor agosarat, COMPARTIM. Estimem i COMPARTIM. Sense manies, sense pors. Perquè l'egoisme empobreix més que la generositat; i, estimar de debò alguna vegada a la vida, és un vertader tast de cel.

Un tríode sobre el qual descansen els objectius marians dels consells pastorals tortosins

Pietat, estudi, acció

TORTOSA.—La major part dels Consells pastorals de la diòcesi han incorporat al programa d'aquest curs uns objectius marians a cavall del tríode: pietat, estudi i acció com els pelegrinatges a nivell parroquial o comarcal que ja s'han celebrat a les ermites de la Pietat (Ulldecona), Remei (Alcanar), Misericòrdia (Vinaròs), Socós (Càlig),... Són diades de pregària itinerant i de germanor que aquests últims diumenges han mobilitzat centenars i centenars de feligresos. En la geografia diocesana hi ha cinquanta-una ermites i Parròquies dedicades al culte a la Verge Maria.

El 15 de novembre, 140 tortosins pelegrinaren al monestir benedictí. Ja fa vuit anys que any rera any visitem la Moreneta i participem en la Missa conventual, som rebuts pel pare Abat, els neocombregants són ofrenats a la Mare de Déu davant el seu cambril,

En ocasió d'un pelegrinatge a Montserrat foren lliurats al pare abat, Dom Cassià Just, un conjunt de llibres tortosins

admirem els turons,...

Voldriem però, aquesta vegada destacar com ho testimonia la fotografia la recepció que ens dispensà el pare Abat en un clima de família que acull tothom en un ambient de servei, senzillesa, pre-

gària i cants compartits. Aquest any i seguint el costum de sempre el nostre "souvenir" tortosí al monestir fou un lot de llibres de casa nostra i amb temàtica i autors tortosins.

Per altra banda, un grup molt

entusiasta, té la intenció de donar al proper pelegrinatge, dins encara de l'Any Marià, el caire d'inauguració de la majòlica restaurada de la Cinta, que el foc va destruir al camí dels Degotalls.

A Tortosa i en concret a la seu social del Patronat —una mena de centre interparroquial— Mn. J.L. Arín dirigeix un curs de cinc classes —del 16 al 20 de novembre— en pla d'estudi exegetí sobre la "Figura de Maria a la Bíblia", al febrer i abril del 1988 s'impartiran classes però sota la vessant teològica i pastoral.

La Fundació Manyà va fundar aquesta "Escola de Teologia i Catequesi Dr. Manyà" que ve funcionant des de fa sis anys ininterrompudament complint així la voluntat del mestre fundador de divulgar lliçons de Teologia a laics militants.

J.B.

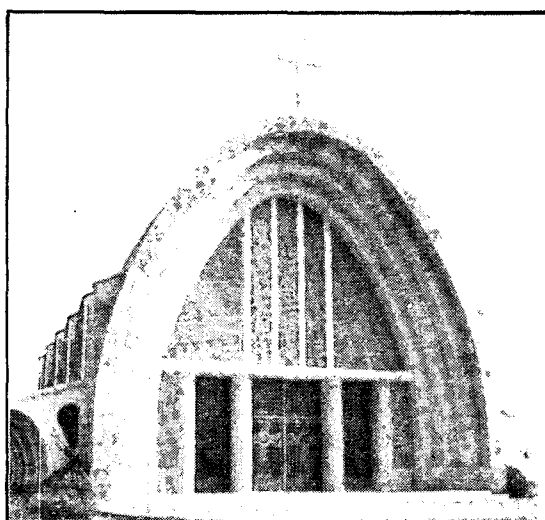
Recordeu que el vinent diumenge dia 20, es farà la tradicional col·lecta de CARITAS

L VIATGE CULTURAL

Dia 20 de desembre 1987

SANTUARI DE N.^a SRA. DEL LORETO PESSEBRE VIVENT DE LA POBLA DEL MONTORNÈS

L'ermita de Loreto és una mostra de l'arquitectura religiosa moderna de Tarragona. Col·locada dalt d'un tossal, d'allí estant es gaudeix d'una vista meravellosa de la ciutat.

GRAN ESPECTACLE NADALENC DE CATALUNYA

LA POBLA DE MONTORNÈS

PESSEBRE VIVENT

La nostra dona bíblica

Cercant estatge

Preu 2.500 ptes., comprenent viatge, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant.

Per reserves de places truqueu al Tel. 215 28 05 Sra. Montserrat. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

DINAREM

Restaurant
Jaume I
Carretera nacional 340
Km. 255
Tel. (977) 23 58 14

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assistixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical.

AVIS

La Direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

EDITORIAL

L'ambient especial que es produeix al voltant de les festes nadalenques invita a una reflexió que hauria de ser més aprofundida i exhaustiva del que permeten aquestes ratlles. Les causes d'aquesta atmosfera indefinible i de l'agitació quasi febrosa que es viu aquests dies són múltiples. Hi ha un component comercial evident —denunciat amb tanta insistència com ineficàcia— que, si bé té com a promotors els qui venen, és innegable que troba una resposta “particularment motivada” dels compradors, ja que avui hi ha ofertes de venda, amb motius diversos, durant tot l'any que no assoleixen ni de lluny el mateix èxit. Hi ha el component de la tradició, del costum, del folklore o com es vulgui anomenar que té el seu pes indubtable. Hi ha el fet cultural, històric, recordat si més no pel calendari que recorda —pertinax— una data: la del naixement de Jesús. ¿Quina influència real —no pretesa, amb fanatisme— hi pot tenir la reminiscència d'unes festes saturnals en la boirosa antropologia col·lectiva?

Des del nostre punt de vista cristià seria bo escatir quin paper hi juga de debò el factor veritablement religiós. Un estudi seriós sobre aquest fet mereixeria un aplaudiment. No el farem pas aquí i avui. Tanmateix ens sembla que hauria de tenir en compte algunes dades que enfonquen el problema des d'angles diversos i oposats.

Els “perquè” de la celebració del Nadal

La història dels tres primers segles del cristianisme colpeix⁽¹⁾ per dos trets sorprenents per a una certa manera actual de veure el fet cultural cristià. L'una és el caràcter “popular” del cristianisme que els bisbes, ja des dels temps apostòlics, reivindiquen contra totes les heretgies i cismes, sempre de caràcter elitista, moralment “integrates” o disbauxades. L'altra és la victòria, culturalment inexplicable, d'una fe centrada en l'afirmació diamantina de l'encarnació del Verb enfront de qualsevol teologia incapaç d'assumir-la en la seva integritat. En l'emoció universal —quasi còsmica— que es produeix pel Nadal, res no ens impedirà als cristians de entrellucar-hi que el “poble cristià” capta i expressa, d'una manera més intuitiva que racional perquè “ho creu”, que el Verb s'ha fet carn, que el Creador s'ha fet creatura, que per Jesús, Home-Déu, el temps i tot el que s'hi fa, història humana inclosa, no es dissoldrà en el no-

res sinó que camina vers el seu acompliment en el Tot; i que aquesta emoció s'encomana a tots els fills d'home cridats a ser fills de Déu.

L'altra dada a tenir en compte és la de les “raons” del refús, per part d'una certa “cultura moderna”, de la Bona Nova nadalenca; de l'explicació plausible de la no-recepció de la llum per les tenebres d'avui. Que les “tenebres no el reberen” ja ens ho diu l'evangelista Joan en un passat-perfecte que acompassa tots els temps, però a nosaltres ens pertoca de mirar de veure'n els “perquè” contemporanis. La celebració, contradictòria, del Nadal avui qüestiona els pretesos fonaments d'una “cultura com si el fet cristià fos inexistència o insignificant”. En qüestiona les raons i n'hauria de denunciar les tràgiques conseqüències. Per què enumerar-les, si les pàgines dels diaris, les pantalles i les ones en van plenes? Semblen talment el revers —imagineu-vos- el— del cant dels àngels: “Malaurança a l'home irremeiablement mortal, i guerra a la terra puix no hi ha Ningú que estimi els homes”.

(1) Recomanem vivament la lectura, en francès per aral, del llibre de J. Daniélou, *L'Eglise des premiers temps*, Ed. du Seuil, Paris.

Aquesta és, en efecte, l'última moda lingüística. El vocabulari rus, amb paraules com Glasnost i sobretot Perestroïka, que no volen dir res que no sigui honorable, acolorixen amb insòlit exotisme els nostres vells idiomes. El nou amo de totes les Rússies ha proclamat la seva ambició de proclamar una “paraula” que fos sinònim de salut i felicitat per a tota la humanitat. Tot s'esdevé com si, quan les idees felices i saludables de transparència (glasnost) i renovació (perestroïka) s'expressen en rus, adquirissin automàticament l'una un escreix de limpidesa, l'altra un suplement de modernitat.

El secretari general del partit comunista no ha convençut tota la seva gent. Però ha estat un bon èxit que ens hagi persuadit que, per estar al dia, calia repetir els mots sortits de la seva boca. De tant parlar de complex, de repressió i de censura, tots som més o menys deixebles de Freud. ¿Ens estarem tornant ara gorbatsians sense adonar-nos-en?

Tanmateix, no es compleix pas sempre la promesa de pensament que contenen les paraules. Abans no es desbordés l'huracà, dels Glasnost i les Perestroïka, sabíem que “pravda” volia dir veritat, i que la paraula servia de senyera al més important dels diaris russos. Però la màgia del verb no operava pas el resultat exemplar. Aquesta veri-

tat (pravda), ningú no en dubtava, no era més que una hàbil propaganda per guarnir la realitat amb els colors de l'ortodòxia establerta. Fins es trobaven en primera fila dels nostres avantguardistes, alguns escèptics integrals els quals, generalitzant l'exemple del més bell floró de la premsa russa professaven que la veritat de la pretesa veritat, fos en l'ordre que fos, li venia d'un poder, polític o eclesial, del qual ella n'expressava i en camuflava el poder. És a dir, la “pravda” era la no-veritat.

Avui ningú no s'arrisca a suposar que pugui haver-hi en la Glasnost alguna “obscura veritat” i en la Perestroïka una “falsa renaixença”. Si els temps han canviat és que Gorbtxev fa més bona cara que els tirans arrogants, i els vells trontollants, dels quals és hereu de grat o per força. Però unes formes més civilitzades no sempre permeten afirmar que hi ha hagut un canvi de costums. Krushev havia adoptat una figura de liberal bonhomia abans de revelar una al-

tra actitud en la repressió hongaresa, l'erecció del mur de Berlín, el redoblament de la persecució religiosa i la implantació a Cuba de coets amenaçadors per a la pau del món.

Ara, com en els inicis prometedors del regne kruschevià, advertim alguns signes del mateix “liberalisme”. Alguns presoners són alliberats, però és en virtut d'un dret de regalia tan vell com una monarquia pròdiga en dons de joïos adveniment. Les pressions es relaxen i la paraula sembla més lliure com quan arriba un nou príncep que es consolida desmarcant-se del precedent. Història ben clàssica i ben poc revolucionària. El Regent, succeint Lluís XIV, o Alexandre substituint Nicolau no aboliren pas l'Antic Règim ni l'autocràcia.

La conclusió roman en suspens ja que, en cada cas, tant en la França del 1715 com en la Rússia del 1885, alguna cosa no ha aca-

bat de passar, o potser alguna cosa ha passat realment. Amb Gorbtxev, és pel costat de l'economia tímida, i d'una manera més acusada en el camp de les arts i de les lletres que es manifesta un esbós d'obertura. Un exemple entre altres: el film *Le Repentir*, premiat a Cannes, on havia estat oficialment presentat i difós al mateix temps a la Unió Soviètica, té el valor d'una pregunta llançada a la cara dels hereus de Stalin.

Tanguiz Aboladzé posant al seu Varlam el petit bigoti de l'Hitler, la camisa negra de Mussolini i la pinça-nas de Bèria, designen molt bé Stalin no pas com un tirà com els altres sinó com la condensació en la seva persona de totes les altres tiranies. El personatge, Stalin, ha rebut els grans obsequis grandiloqüents que convenia, però li és refusada la pau de la terra russa, ja que el seu cadàver és constantment desenterrat per una Antígona que actua al revés de l'Antígona antiga però que és

de la mateixa indomable línia. Filla d'un màrtir amb cara de Crist, troba el seu Creont en el fill de Varlam qui segons els millors procediments stalinians, vol fer-la passar per una boja d'hospital psiquiàtric, sense comprendre a quin “penedit” és invitat per una Antígona dostoevskiana. Només potser quan, finalment el seu propi fill, desesperat, se suïcida. Darrer símbol del film: una vella vianant, avançant per la trista i deserta “rue Varlam” planteja la qüestió: “De què serveix un carrer que no porti a un temple?” (entengueu, no en dubteu, una església).

Obra mestra colpidora a la qual una crítica molt parisenca ha retret els moments de surrealisme i un excés de simbolisme. Com si el gran art no fos aquell que inventa els símbols per assenyalar un “surrealisme”. En i per aquest film, un règim ateu és portat a confessar-se d'haver estat criminal al mateix temps que volia espiritualitzar un poble. Per la resposta que podia donar a aquest acte d'acusació, el fill de Varlam, vull dir Gorbtxev, mostrarà si, sí o no, Glasnost i Perestroïka encobreixen la mateixa impostura que la de la Pravda. I per verificar que es pot dir la veritat en rus, aneu, amics meus, a veure el film *Repentir*.

(De “la Croix”)

Parlar en rus

ETIENNE BORNE

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malsosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Impressora: Publiograf, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

RESPIR

REBLANT EL CLAU

L'ocasió queda una mica enfora, però el cas bé es mereix una insistència, perquè ací no hi val l'excusa que una flor no fa estiu. AFINANT es preguntava Mn. Jarque en el n.º 424 de CATALUNYA CRISTIANA “quina mena d'informador religiós seria el que va deixar passar aquella notícia sense adonar-se que era un disbarat”. Tirant curt, un informador distret, perquè la cosa publicada era realment un disbarat, i dels grossos, una d'aquelles barbaritats que el bon ull necessari d'un informador atent no hauria de permetre que se li escapés. El bon boletaire no és aquell que agafa tots els bolets que li surten; ni un bon musclaire, el qui amb uns rasclets arrassa la roca. Ja l'evangeli diu que els bons pescadors fan la tria dels peixos que se'ls han agafat a la xarxa. En la informació no es pot jugar alegrement a passa bou per bèstia grossa!

MIQUEL ESTRADÉ

Porto de Jerusalem un encàrrec pel meu amic Gironella. De part de Judith, una jove senyora jueva que atén com a guia molts grups espanyols pelegrins a Terra Santa. Judith nasqué a l'Argentina i coneix a fons la religió cristiana. Tantost com els pelegrins li escolten les primeres explicacions **turístiques** resten astorats per la devoció que manifesta quan parla de Jesús i de Maria: **"Aquesta senyora és sens dubte cristiana"**, comenten entre ells. Fins que li ho pregunten. **"Sóc jueva"**, respon somrient Judith. Se sap fil per randa els evangelis. Potser l'exercici de la seva professió li imposi a Judith, magnífica professional, unes normes de respecte per a la fe dels seus **turistes**, que arriben aquí impulsats pels seus sentiments religiosos. Però ella maneja les dades amb una commovedora càrrega d'amor. Escoltant-la s'endevina que ha emprat moltes hores a meditar les arrels profundes vingudes des de l'Antiga Aliança fins el Nou Testament. El seu bon humor l'ajuda per crear una atmosfera de convivència cordial. Cal oir-la contant els destrets de Déu Pare quan ningú no gosava rebre les taules de la llei on hi havia escrit els deu manaments. Va oferir-les a un poble violent, els caps del qual llegiren que el cinquè prohibia matar: **"No les volem, endu-te-les."** També varen rebutjar-les diverses nacions benestants, quan veieren que el sisè prohibia fornicar i el novè condemnava desitjar la muller del proïsme. En un país superdesenvolupat lamentaren haver de tornar-les per culpa del setè que els prohibia robar. Total, no hi havia manera que ningú rebés les taules. Fins que el Senyor va pensar oferir-les als jueus. Les portà a Moisès: **"¿Voleu vosaltres les taules?"**, preguntà Déu. Moisès va mirar-se'l una mica desconfiat: **"¿Quan valen?"** Al Senyor li va sorprendre la pregunta: **"No costen res, són de franc"**, va respondre. Molt content, Moisès les va prendre: **"Doneu-me-les, si són de franc me les quedo."**

Doncs Judith va donar-me un encàrrec per a Josep Maria Gironella que va escriure fa un temps un valuós llibre

Compartim a Jerusalem

JOSE MARIA JAVIERRE

explicant l'escàndol que significa arribar a Jerusalem i trobar-se amb una disputa ferotge al voltant dels llocs sants, que recorden el pas de Jesucrist. ¿Com és possible que els creients donem un espectacle de divisió tan lamentable precisament dintre dels temples consagrats a qui va fer de l'amor el nucli del seu missatge?

"Efectivament —replica Judith—. Durant segles les confessions religioses es disputaren cada metre del Sant Sepulcre i de la Cova de Betlem. Però han canviat les coses. Ara regna un clima de concòrdia i l'afany d'entendre's uns i altres. Digueu-li al senyor Gironella que ja no dividim els temples, ara els compartim: cadascú prega el seu Déu des de la seva confessió, però tots ens sabem germans."

M'encanta l'optimisme de Judith. Vegeu per on potser l'arribada dels jueus, que instal·lant el seu flamant Estat d'Israel donaren la primera impressió de sotmetre els creients d'altres religions, ajudi a crear un clima d'intel·ligència, de concòrdia.

La religió oficial i majoritària d'Israel, lògicament, és el judaisme. En arribar els primers soldats al mur de les lamentacions, simbòlica resta del Temple destruït, **tocaren** quatre mil anys de la seva història. Pels jueus, que passaren segles dispersos pel món, les pràctiques religioses i l'accés a la sinagoga representaven un llaç profund d'unitat: els signes de la seva identitat com a poble hebreu. Fun-

dat el nou Estat, canviaren les coses: els dirigents sionistes **"respectaven"** els continguts religiosos del seu poble, però volien construir una democràcia laica. Tres quartes parts dels jueus que de tots els països acudiren a Israel donen a la religió hebreu un valor cultural i patriòtic: Ells ja no són practicants i ni tan sols senten la necessitat d'acudir aquí a la sinagoga. Tot Israel significa per a ells una sinagoga. Em pregunto si molts d'ells no identifiquen de fet el Messies esperat amb l'Estat miraculosament constituït. I tenen problemes gravíssims amb els grups religiosos d'extrema dreta, els **ortodoxos**, els quals al seu torn, dividits en sectors més o menys radicalitzats, plantegen reivindicacions pintoresques: es neguen a utilitzar l'hebreu —llengua sagrada— en la vida corrent, renuncien a votar en les eleccions, rebutgen les autòpsies legals, denuncien el seu propi país a l'ONU perquè l'alcalde de Jerusalem consent la barreja d'homes i dones en les piscines de la ciutat o tolera el treball dels arqueòlegs en tombes dels cementiris...

Tampoc els musulmans, segona religió practicada a Israel, estan lliures de tensió interna. La majoria pertanyen a la secta sunita, amb quatre ritus o escoles teològiques. Quaranta mil estan repartits en les vint-i-tres tribus beduïnes que poblen el desert de Negev. Els altres, sedentaris, ocupen pobles de Samaria, Galilea, part de Judea i el barri musulmà de Jerusalem. El conflicte palestí i la tensió política dels països àrabs els porten onades d'inquietud. Existeix un enclavament drus i un altre bahaista, d'origen islàmic el primer i persa el segon.

Els cristians patim a Terra Santa el ressò de les nostres divisions històriques, sempre atiadades per l'interès públic de les grans potències, que donaren suport a catòlics, protestants, coptes, abissinis, jacobites, segons convenia a la seva presència internacional. Inscrits en l'esquema polític del nou Israel, els cristians avaluen més a fons els pilars comuns de la seva fe: Ja no divideixen els temples, els comparteixen. ¡Tant de bo, Judith!

Aquest matí, a un quart de nou, ha mort Maria Teresa. Feia anys que un càncer s'acarnissava en el seu cos, agreujant-se els darrers tres mesos. Els qui la conegueren més jove —o tan jove com realment era— diuen que la morta no era la mateixa persona: la malaltia havia convertit la seva carn en la d'una velleta. Però allò que ha impressionat a tot-hom és el seu rostre. La pau, la llum que emana.

Una de les seves companyes —Maria Teresa era religiosa— em conta que passà la nit sencera en coma, sense sentit. I que exactament a les vuit del matí retornà un moment la seva consciència, s'il·luminà el seu rostre, va som-

riure amb un somris llarguissim de felicitat i immediatament va morir.

Què va veure Maria Teresa en aquest moment? —em pregunten. ¿Què fou allò que produí en ella aquesta indescriptible mirada de goig? ¿Amb què es va trobar? ¿Amb qui? ¿Què fou allò que va fer que morís amb ulls d'enamorada, de dona que es casa? ¿Per què després de tants anys de dolor no s'havia entelat el seu somriure i per què després d'una vida difícil l'únic que al final s'expressà en el seu rostre fou aquesta radiant felicitat?

Donaria tot l'or al meu abast per saber respondre aquestes preguntes. Però no

Un esclat de felicitat

J.L. MARTIN DESCALZO

em resta altra resposta que la que aquest somriure fou com el resum de la seva vida, perquè qui ha estimat molt descobreix un dia que tot el dolor del món és infinitament menys important que el seu amor.

De la Maria Teresa ja n'havia parlat alguna vegada. Alguna vegada havia canviat el seu nom per tal que ella no sabés de qui parlava, però era d'ella. Ella, la que un dia —fa me-

sos— deia a les seves amigues: "Sé que encara no em moriré perquè encara tinc ganes de viure." Ella era la que s'entusiasmava contemplant una petita planta que tenia damunt la seva tauleta i comentava: "¡Que bonica que és la vida! ¡Que formós és un món en el qual existeix tanta bellesa!" I ho deia sabent perfectament que el càncer avançava per la seva carn.

Ahir ploraven davant del seu cos homes valents i resoluts: els pares de les que foren les seves alumnes. I plorava, encara que molt poc, tres llàgrimes, la seva velleta mare.

Però tots sortien de veure el seu cadàver posseïts per

una miraculosa alegria. Davant del seu rostre de morta felicitat ¿qui podria entristir-se? Maria Teresa era ahir un al·legat contra la mort i més contra l'amarguesa. Durant mesos els metges ja no sabien quin calmant aplicar-li, estava destruïda per les radiacions, però la seva ànima continuava sencera. I tot es resumia en aquell esclat de felicitat que va produir-se a un quart de nou del matí.

Quina enveja morir amb aquest rostret! Però jo sé que un somriure final com aquest cal que sigui guanyat a pols, amb una ànima molt neta, amb moltes ganes de viure, amb la certesa que viure i morir formen part d'un mateix i únic goig.

ARA MATEIX

Trobaria lamentable —però no gens insòlit, per desgràcia— que la lliçó inaugural d'aquest curs a la Facultat de Teologia de Catalunya, a càrrec del professor i amic Rovira Belloso, no despertés prou ressò. ¿Qui no havia blasmat aquella mena de teòlegs reclosos a les aules, enganyats per una terminologia geroglífica, dels quals mai no acabàvem de saber del cert de què parlaven? "Fe i cultura al nostre temps" —aquest és el títol de la lliçó a què faig referència, ara publicada en un volum de la col·lecció Sauri— n'està molt lluny. Hi trobem la teologia que surt a la recerca dels homes i de la seva cultura, i esdevé, així, reflexió pastoral. Una reflexió, en aquest cas, de caràcter global, que afecta, per tant, els plantejaments de fons de tota l'acció de l'Església. Res no en resta al marge. Per això ni la indiferència, ni aquella acceptació sense gaire discerniment, avui força estesa, que acumula conceptes contradictoris sense adonar-se'n... estarien a l'altura de la important aportació de Rovira Belloso. Aquest és un llibre que mereix ser comentat i, per què no?, discutit, a més de ben comprès i celebrat. Valgui aquest modest comentari d'aperitiu.

La primera part de l'obra, després de situar els conceptes de cultura i de fe, s'endinsa en una anàlisi molt lúcida de la mentalitat que s'expressa en la cultura catalana d'avui, dins el nostre context occidental. Crida l'atenció la riquesa de textos que l'autor exhibeix, tant de poetes i filòsofs, sobretot, però també de novel·listes i altres escriptors catalans, com d'autors europeus contemporanis. A través d'aquestes lectures, detallades i aprofundides, observem la fe tradicional d'escriptors, tanmateix moderns i fins innovadors; l'evolució de la modernitat amb els dos

Un text important sobre fe i cultura

J. CARRERA PLANAS

grans moviments de canvi, el liberalisme i el marxisme; amb les seves conquestes perdurables, la secularitat i l'autonomia del món temporal; i la postmodernitat, abocada a la cultura de la Gran Buidor —una expressió que l'autor repeteix i escriu sempre amb majúscula, com a alternativa sense sentit al Déu que dóna sentit als homes i en recull les idees en la seva memòria, en la bella expressió de Joubert— i amb les derivacions actuals cap a un novell individualisme i una fugida del compromís...

La segona part s'orienta cap a la recerca d'una presència correcta de l'Església —és a dir, fidel a l'Esperit, i acollidora i salvadora de l'home. Rovira Belloso, que en les pàgines anteriors ja ha constatat la desaparició del pensament neoscolàstic, allargassat, aquí, per les seqüeles de la guerra civil, s'esmerça en la crítica de concepcions de l'Església que va descartant: la guardiana de l'ordre, la inspiradora d'un univers polític-cultural propici, el nacionalcatolicisme, l'opció privatística. I arriba a la formulació d'allò que ell creu la bona autocomprensió de l'Església: sagrament de la salvació de Crist, convocador d'una comunitat de lloança capaç de vertebrar formes de vida evangèliques. Aquestes formes de vida, val a dir-ho, ja són cultura, en la visió de l'autor, i, alhora, generadores de processos d'aculturació. Aquest procés d'aculturació és objecte de tot un altre apartat, molt

interessant, com ho és, també, el de la "mediació", objecte avui d'una viva polèmica italiana que la contraposa a la "presència" propugnada per "Comunione e Liberazione". (Adverteixo al lector d'aquest comentari que això no és, ni de bon tros, un resum: és una mostra de temes per a enllaminir-lo i convertir-lo en lector de l'obra comentada...)

L'orientació que dóna Rovira Belloso al llarg de tota la seva lliçó, potser hi és més explícita, més narrada i més aplicada a la realitat que en altres obres seves. Però no és pas diferent. Ja és continguda, per exemple, en "La humanitat de Déu", una obra de teologia que fonamenta una pastoral: les seves consideracions sobre fe i hel·lenisme, fe i aristotelisme... retornen una vegada i una altra. També la contraposició entre fe i teisme és de seqüències llargues... Afegiré que la pastoral que aquesta teologia fonamenta és la que solem anomenar conciliar o oberta o encarnada o actual, d'ample acceptació, per tant. D'on podria venir, aleshores, la polèmica?

En certa manera, paral·lelament a la societat tradicional, i a la moderna, l'autor situa una pastoral d'inspiració neo-tomista i una altra d'inspiració conciliar. Però, i què diré, pastoralment, des de la postmodernitat? Fa la impressió que Rovira Belloso hi respon amb les mateixes línies del temps de la modernitat. Ara bé, no hi ha cap inflexió pastoral, en la post-modernitat? La superació de la modernitat, no comporta, també, la superació d'una certa pastoral, conservant-ne, això sí, com d'aquella, els valors perdurables? Aquests interrogants i alguns altres —a propòsit, per exemple, del concepte de mediació— hauran de ser objecte, algun dia, d'un altre comentari.

CATALUNYA

Per cada cent pessetes que recapta l'Estat a Catalunya tan sols n'inverteix 45

La diferència entre la quantitat que l'Estat espanyol recapta a Catalunya i el que hi inverteix és d'1 bilió 89.000 milions de pessetes, segons les dades incloses en el llibre **Catalunya, Estat**, editat per la primera convenció per la independència nacional.

Segons les dades incloses, de cada 100 pessetes recaptades a Catalunya, només 45 són invertides per l'Estat en territori català. A més, la mitjana d'inversió per habitant és només de 6.210 pessetes a Catalunya, mentre que a Madrid és de 17.200.

Les més importants empreses per sectors

Segons un diari barceloní les més importants empreses catalanes dels diferents sectors són:

Alimentació: Nestlé
Editorial i Arts Gràfiques: Planeta

Electrodomèstics: Sony Espanya
Materials de construcció: Roca Radiadors

Detergents: Henkel
Pells i adobs: Tintorerías Ibèriques

Plàstics: Tarragona Química
Productes Lactis: Danone
Tèxtil: La Seda de Barcelona

Els universitaris faran pràctiques a les cooperatives

El rector de la Universitat de Barcelona, Josep M. Bricall, i els presidents de les federacions de cooperatives i societats anònimes laborals catalanes han firmat un conveni de col·laboració en el seminari d'estudis cooperatius. Els dos cursos de què consta tindran una durada de nou mesos i inclouran pràctiques en cooperatives agràries, de caixes rurals, de consumidors i de serveis.

ESPANYA

Hisenda vol investigar les targes American Express

L'empresa American Express ha sol·licitat de l'Audiència Nacional que suspengui el requeriment fet pel ministeri d'Economia i Hisenda perquè entregui les llistes dels seus clients fins que els tribunals es pronunciïn.

Per American Express, la possessió d'aquesta targeta no té transcendència tributària i la petició de la inspecció d'Hisenda va contra

el compromís de confidencialitat contret per l'empresa amb els seus clients.

La companyia es va oposar de bon principi a la petició governamental i va recórrer al tribunal econòmic-administratiu, que en una recent resolució va reconèixer el dret de l'Administració a inspeccionar els moviments de les targetes personals de crèdit.

Dos instituts i una escola andalusos en vaga contra el tràfic de drogues

Dos instituts, un a Sevilla i l'altre a Jerez de la Frontera, i un col·legi d'EGB de Granada porten alguns dies sense activitat docent en protesta per la inseguretat ciutadana i el consum de drogues en les seves dependències.

A Sevilla, l'institut de Formació Professional del Polígon Sud va donar les seves classes davant la Jefatura Superior de Policia i davant de l'Ajuntament. A Granada, els pares d'alumnes del col·legi públic Maria Zambrano acusen del tràfic de drogues al centre als seus porters.

José Blanco, cap d'estudis de l'institut sevillà, assegura que nombrosos drogaadictes utilitzen l'institut com a amagatall per injectar-se i guardar les coses que roben. Dies enrera un grup de joves atacaren l'institut i amenaçaren els alumnes i professors, produint nombrosos desperfectes, segons el cap d'estudis.

El canvi de la programació regional de TVE a UHF origina la protesta del Govern aragonès

El Govern aragonès ha reaccionat en contra de l'emissió de la programació de TVE a Aragó per la segona cadena (UHF) al·legant que "la tercera part del territori de la nostra comunitat podria quedar-se el gener sense veure el programa regional", segons el conseller de Presidència, José Ángel Biel. Els plans de la directora general de RTVE, Pilar Miró, de passar a la segona cadena la programació de tots els centres regionals, és interpretada com "un retrocés a la situació de 1981".

La mendicitat de Madrid té un alt grau de professionalització

La mendicitat infantil a Madrid s'exerceix en família i amb un alt grau de professionalització, com ho demostra la reincidència del 57 per 100 de les famílies o clans estudiats pel Servei d'Atenció al Menor. Es calcula que almenys un 37 per 100 d'aquestes famílies es dediquen a pidolar de forma permanent. Els portuguesos, que s'oposen un 45 per 100 del total de famílies que demanen en els nostres carrers, es resisteixen

sistemàticament a rebre atenció i tornen a creuar la frontera cada vegada que se'ls expulsa d'Espanya.

MÓN

Avancen les possibilitats del català al Parlament europeu

El president del Parlament Europeu, lord Henry Plumb, va reconèixer que el català no pot ser considerat com una llengua minoritària, perquè la parlen el 70 per cent dels habitants de Catalunya. Plumb, referint-se a la proposta de convertir el català en llengua oficial de la CEE, va afirmar que la petició "ha estat ben rebuda a Estrasburg".

S'aguditza l'oposició política a Romania

Després de divuit dies d'haver-se fet la manifestació de Brasov, segona ciutat de Romania, que va reunir més de 10.000 persones, la premsa d'aquell país se n'ha fet ressò i ha donat la seva versió dels fets. Per altra banda, centenars d'octavilles van aparèixer als carrers de Budapest, firmades pel col·lectiu La Romania Lliure, en contra del règim de Ceausescu.

Obra del Clergat Nadiu

AL TERCER MÓN prop de 64.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Seran com a Sacerdots, ministres de la reconciliació, impulsors del desenvolupament, companys dels més pobres.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

— Una BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudis.

— Per 150.000 ptes. es pot fundar una MITJA BECA.

— Un curs sencer per 50.000 ptes.

RECORDEU: "Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres."

Si voleu us podeu comprometre a fer una aportació de 5.000 ptes. o més, cada mes, i domiciliar el pagament en el banc o caixa d'estalvis.

Nom.....
Adreça.....
Població Codi Postal
Província
Assumeixo pagar.....

PER A INFORMACIÓ:

Delegació Diocesana de Missions
C/ Bisbe Irurita, 5 - 08002 Barcelona.
Tel.: 317 91 94

A les celebracions del mil·lenari del cristianisme a Rússia

Joan Pau II no hi serà invitat

El metropolità Filarete, de Kiev, número dos de l'església ortodoxa russa, ha comunicat oficialment en una conferència de premsa, que el papa Joan Pau II no serà invitat a les celebracions del Mil·lenari del Cristianisme a Rússia que se celebraran a Moscou i Kiev durant el mes de juny del pròxim any 1988.

Qui hi serà invitat és el cardenal Willebrands, president del Secretariat per a la Unió dels Cristians i, segurament també alguns presidents de conferències episcopals.

La raó donada per l'alt dignatari ortodox és que el Patriarcat de Moscou està molest pel suport que el Vaticà dóna als catòlics "uniats" de ritus bizantí, d'Ucraïna.

Joan Pau II ha manifestat en diverses ocasions el seu desig de visitar l'URSS, però aclarint que la seva intenció seria la de començar a visitar Lituània, que acaba de celebrar el sis-cents aniversari del seu cristianisme i després, Ucraïna (Kiev), lloc exacte on realment es va donar el "Baptisme de Rússia, que ara organitza i monopolitza Moscou. Les autoritats soviètiques, en canvi, prefereixen que la visita del Papa comenci, quan hi vagi, per la capital, Moscou, perquè això significaria un suport internacional a les ja famoses "glasnost" i "perestroika" de Mijail Gorbachov.

Avui l'Església catòlica de ritu bizantí d'Ucraïna compta amb cinc milions de fidels, dotze bisbes clandestins —alguns han sortit a la llum fa poc adreçant cartes a Joan Pau II i a Gorbachov— i divuit bisbes més exiliats, entre els quals el cardenal Ivan Lubachivski, que resideix a Roma i que ha demanat inútilment a les autoritats soviètiques poder celebrar el mil·lenari a la seva seu arquebisbal de Sant Jordi (Lemberg).

El patriarcat de Moscou no ha fet cap pas a favor d'aquesta Església ucraïnesa. Encara més, demana constantment la seva dissolució, allò que el Vaticà no ha pogut fer per principi i per fidelitat a aquests milions de catòlics que des de fa segles i enmig de persecucions, han demostrat una gran fidelitat al Papa.

Dimitrius I, Patriarca de Constantinoble.

El Papa ha tornat la visita del 1979

El Patriarca de Constantinoble arribà a Roma el dia 3

El papa Joan Pau II en presència de cinc mil pelegrins congregats a la plaça de Sant Pere, expressà la seva alegria per la visita que efectuaria a Roma, a partir del pròxim dia 3, Dimitrius I, patriarca ecumènic de Constantinoble.

Durant el discurs, pronuncià davant del tradicional rés de l'Àngelus, el passat diumenge, dia 27, a la plaça de Sant Pere, el Sant Pare digué: "Venint fins aquí, aquest il·lustre hoste recorrerà el camí que jo vaig fer vers ell, el novembre del 1979, amb la meua visita a Estambul per participar en les celebracions de la festa del patró del patriarcat ecumènic, sant Andreu apòstol, germà de Pere".

"Aquesta visita —continua dient Joan Pau II— forma part d'un llarg camí iniciat per Joan XXIII i per al patriarca Athenàgoras, predecessor de Dimitrius un camí que vol arribar, després de tants segles, vers la recomposició de la unitat dels cristians en l'única Iglesia de Crist."

"La visita del patriarca Dimitrius, que ens honora a tots, és un altre pas significatiu per comprendre'ns millor i per

viure junts importants esdeveniments eclesiàstics", finalitzà dient el Pontífex.

Per la seva part, Dimitrius I, patriarca ecumènic de Constantinoble —successor del lloregat Athenàgoras I—, ha manifestat, en una entrevista a la revista italiana "30 Giorni", que "la unió de les Esglésies cristianes ha d'arribar al més aviat possible, en primer lloc i principalment, perquè l'actual separació és contrària a la voluntat de Déu i, per tant, un PECAT; però també, perquè s'enfrontin, eficaçment, les concepcions materialistes de l'època contemporània, es vigoritzin les energies espirituals dels diferents pobles, i es garanteixin les nafres que inflingeixen al món actual les forces de l'ateisme organitzat.

OBSEQUI NADALENC

Benefactor que vulgui obsequiar a prèvere, Biblioteques populars, parròquies etc. vengous "Quaderns de Pastoral" de 1972 a 1986 per 20.000 ptes. 70 exemplars, que es portaran a domicili del comprador, dins Catalunya.

Tel.: (93) 424 68 06, de 3 a 10 nit. Barcelona.

PRÒXIMA PEREGRINACIÓ

JORDÀNIA, JERUSALEM, EL SINAÍ, EL CAIRE

(antic testament)

del 16 al 26 de març de 1988

Inscripcions: ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11 - 3º, 3ª A. 08010 Barcelona
Telèfon: 301 37 18 de 10 a 1 i de 5 a 7. Maria Figueras.

VATICÀ DIA A DIA

Confirmada la visita del Papa al Parlament Europeu

El president del Parlament Europeu, lord Henry Plumb, confirmà que Joan Pau II visitarà el mes d'octubre de 1988 aquesta institució comunitària. Joan Pau II dirigirà als eurodiputats un discurs en l'hemicicle del Parlament (França). El president agregà que espera que la Reina Isabel II d'Anglaterra accedeixi també a visitar el Parlament, ja que és l'únic cap d'Estat dels dotze països membres de la CEE que no ha intervingut en l'eurocambra.

El Papa ha rebut dos-cents rectors de santuaris d'Espanya, Itàlia, Holanda, França, Iugoslàvia i Irlanda, que han assistit a Roma al congrés sobre "Els santuaris marians en pelegrinatge del Poble de Déu", organitzat pel Comitè Central per a l'Any Maria.

Durant la recepció, el Papa pronuncià un discurs en el qual digué que els santuaris són "temples de Déu" on vénen els pelegrins amb "intuïció segura, per cercar en la fe de Maria el sosteniment per la pròpia fe". També manifestà que en els santuaris els fidels reben una catequesi "segura i formativa plenament empeltada en el missatge evangèlic i il·luminada pel magisteri perenne de l'Església".

El Papa rep el rabí de Roma

El papa Joan Pau II va rebre el passat dimecres en audiència privada el rabí en cap de Roma, Elio Toaf, qui li lliurà el seu llibre "Pèrfids jueus germans grans". La trobada que tot just durà tres minuts, haurà servit probablement, per aplacar una certa polèmica sorgida entre sectors catòlics i hebreus amb motiu d'unes declaracions del cardenal Josef Ratzinger en les quals afirmava que "la forma més plena de ser hebreu és ser cristià".

El "Misteri d'Elx" es representarà al Vaticà

El "Misteri d'Elx", per al qual s'ha sol·licitat a la UNESCO la declaració del patrimoni de la humanitat, es representarà, dins de l'Any Maria, al Vaticà. No s'ha concretat encara la data.

El "Misteri d'Elx" és l'única representació d'origen medieval del món que es fa dins d'un temple. Serà aquesta la primera ocasió en la qual el "misteri" surt més enllà de les seves pròpies fronteres. Al mateix temps s'exhibirà l'exposició que sobre "Món i misteri de la festa d'Elx", muntà la Generalitat valenciana i la millorarà amb la incorporació de peces assumpcionistes dels museus Vaticans. La idea de muntar l'exposició sobre el "Misteri d'Elx" començà a negociar-se durant la visita que el president Joan Lleras i el conseller de Cultura, Cipriano Ciscar, realitzaren la tardor passada. En aquesta visita mantingueren les primeres reunions amb representants de la Cúria Vaticana per estudiar la viabilitat de la idea.

En la gestació d'aquesta idea, hi participaren monsenyor Martínez Somalo, Carcel Ortí, i el pare Batllori, així com el ministre d'Afers Exteriors, Fernández Ordóñez.

La religió en el món

El "Annual Statistical Table on Global Mission" del 1987, del doctor Barrett, publica les estadístiques sobre les religions. Les xifres principals són les següents: el cristianisme, 1.600 milions d'adeptes; l'islam, 850 milions; l'hinduisme, 650 milions; el budisme, 300 milions. Els ateus i sense religió s'apropen actualment als 1.100 milions i l'any 2000 seran prop de 1.300 milions. En aquesta mateixa data, el cristianisme haurà superat els 2.100 milions.

"Fàbriques d'àngels" es denominen a les clíniques d'avortaments

L'Organització Mundial de la Salut (OMS) ha informat, últimament que "entre tres i cinc milions de dones brasileres interrompen deliberadament l'embaràs cada any, la qual cosa equival al 10 per mil dels avortaments, arreu del món, i que atorga al Brasil "l'incòmode" títol de "primer avortista". La mateixa OMS creu que al Brasil, neixen anualment, 2.500.000 infants o sigui que el nombre d'avortaments duplica el de naixements, en alguns estats brasilers. Per altra banda, l'OMS assenyalava que "la pràctica d'aquests avortaments ocasiona (en raó de la clandestinitat i de les pèssimes condicions d'higiene) unes 400.000 morts de dones l'any". El 73 per 100 dels avortaments es realitzen als Estats del Sud, la zona més desenvolupada i rica de Brasil, contra el 20 per cent que es duen a terme en el misèrrim Nord-est, on "els pobres" continuen considerant els fills com la "millor assegurança" davant la fam.

Les mateixes fonts asseguren que les "fàbriques d'àngels", com és denomina a les clíniques clandestines d'avortaments, funcionen a les grans ciutats. A Rio de Janeiro —per exemple— els avortaments constitueixen el "negoci" d'uns 50 metges que actuen en 17 clíniques diferents i acostumen a cobrar entre 50 i 125.000 pessetes per avortament la qual cosa equival a una facturació mensual de dos o tres milions de pessetes.

Les Obres Missionals financen 64.000 seminaristes

En l'assemblea de les Obres Missionals Pontificies que acaba de celebrar-se a Roma, s'ha presentat l'informe sobre "l'Estat dels seminaris de terra de missió", amb les dades corresponents a l'any 1986. Segons l'informe, hi ha en les missions 63.620 seminaristes (16.663 majors i 46.957 menors) en un total de 722 seminaris (191 majors i 531 menors). Són principalment finançats per l'Obra Missional Pontificia del Clergat Natiu i l'Obra de la Santa Infància, pel que fa als seminaris menors.

L'Obra del Clergat Natiu fou creada l'any 1889 per dues dames franceses i el 1922 el papa Pius XI l'elevà a la categoria d'Obra Pontificia.

Fidel Castro tracta de recuperar 100 religiosos

L'any 1961 com a expressió de la postura comunista del Govern cubà davant l'Església catòlica, Fidel Castro ordenà la immediata sortida de més d'un centenar de sacerdots religiosos i religioses del territori cubà, embarcant-los en el vaixell "Covadonga" amb destí als Estats Units. Al comandament de "els forçosos exiliats", anava monsenyor Eduardo Boza Masvidal, llavors rector de la Universitat Catòlica "Santo Tomás Villanueva" i bisbe auxiliar de l'Havana... Des de fa gairebé cinc anys, el cap del Govern cubà insisteix davant la Conferència Episcopal de Cuba— sens dubte com a exculpació emocional del seu règim dictatorial— en el retorn dels 100 religiosos expulsats arbitràriament i violentament, encara que juga cíclicament en els moments de fixar les condicions del retorn. Especials dificultats troba monsenyor Boza, ara Vicari General de Los Teques (Veneçuela) qui, durant els 26 anys d'exili, no ha perdut cap ocasió de criticar les activitats violentes del règim de Fidel i que a l'hora de proposar condicions, exigeix que "el castisme" es compromet, davant de tercers països i organitzacions internacionals, a "respectar i defensar les opinions i opcions de cada persona".

Problemàtica renovació de la Conferència Episcopal Argentina

En aquest passat mes de novembre s'han renovat els càrrecs en la Conferència Episcopal Argentina. Es presenten "la consolidació" del grup conservador de l'Episcopat. L'Església argentina compta, actualment, amb 58 bisbes residencials, 3 bisbes-prelats apostòlics, un bisbe-vicari general castrense, un ordinari de ritu oriental, un exarca de ritu armeni i 13 bisbes auxiliars.

Les diferències "pastorals", entre els bisbes, es descriuen en quatre corrents ben definits: per un costat, són "els conservadors", subdividits en "pastors", el seu representant més destacat és l'arquebisbe de la Plata, monsenyor Antonio Quarracino; "corporativistes", encarnats per l'arquebisbe de San Juan de Cuyo, monsenyor Di Stéfano; i "administradors", entre els quals figuren els cardenals Jaime Aramburu, (Buenos Aires) i Raúl Primatesta (Còrdova). Un altre grup el formen "els integristes", en el qual s'al·linea: monsenyor Medina Vicari General Castrense i monsenyor Emilio Ogñénovich, bisbe de Mercedes. Després, hi ha els "renovadors" dels quals sobresurten: monsenyor Justo Laguna (Morón)

Sant Josep Moscati, metge, professor i investigador

VATICÀ.— El passat 25 d'octubre, diumenge, davant de més de 80.000 persones, congregades a la Plaça de Sant Pere, S.S. Joan Pau II proclamà "sant" el napolità Giuseppe Moscati, insigne figura de "laic cristià", de metge i de professor universitari. Nascut a Benevento, l'any 1880, el Dr. Moscati —metge als 23 anys— es va dedicar, principalment, als malalts crònics i incurables, sobretot dels barris portuaris de Nàpols, on es va fer molt popular, perquè es negava a cobrar dels pobres. Publicà 33 estudis sobre medicina, analitzant l'ús científic dels fàrmacs recentment descoberts per ampliar la seva eficàcia curativa; estudis que li donaren prestigi internacional en els Congressos Mèdics de Budapest (1911) i d'Edimburg (1923). El seu lliurament incondicional als malalts sobresortí, de manera extraordinària, atenent les víctimes hospitalàries de l'erupció del Vesubi (l'abril del 1906), i els soldats ferits durant la Primera Guerra Mundial (1914-18). La seva existència terrenal es va interrompre sobtadament, el 12 d'abril del 1927, als 47 anys, mentre atenia un malalt en el consultori.

i monsenyor Alcides Casaretto (San Isidro) afectes a la transició democràtica i en bones relacions amb l'actual Govern radical. I per fi, "els progressistes": corrent impulsat per monsenyor Nevares (Neuquen) i monsenyor Hesayne (Viedma), implicats totalment en l'opció per als pobres.

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Srta. Magda.

SIMON LOPEZ DE LETONA

Intermediari Financer.

Alta renda. Pagarés. Bons.

Lletres del Tresor, al 14% net anual

Adreça C/. Folgueroles 12, 4.º 1.º

08022 BARCELONA Tel.: 212 82 82 - 211 46 46

Parròquia de Santa Maria del Pi.—El proper divendres, dia 18, a dos quarts de nou del vespre, tindrà lloc el tema informatiu: **EL SÍNODE DELS LAICS I MARIA**, a càrrec de Mn. Jordi Piquer i Quintana, a la Sala Sant Josep Oriol, c/ Cardenal Casañas, 16.

Recés d'Advent i Eucaristia.—Dirigit per Mn. Carles Soler i Perdigo, dimecres,

dia 16, a les 5,30 en punt de la tarda, en el local del Moviment de les Dones d'Acció Catòlica, c/ Llúria, 7, 1er. És obert a tothom.

Teologia i Humanisme. (PP. Dominics). Schola Catechética Bíblica.—Les classes d'aquest mes de desembre, tindran lloc els dies del 15 al 18, a les 19,30. El professor Gerardo Sánchez Diego o.p., explicarà el tema: "LECTURA

DE L'EVANGELI SEGONS SANT JOAN: LLIBRE DELS SIGNES" (II). Per informació i inscripcions: SALA PENYAFORT, c/ Bailén, 10. Tel. 246 33 00.

Centre d'Estudis "Cristianisme i Justícia".—Dintre del cicle de conferències "Pragmatisme modern o solidaritat?", J.M. Rambla parlarà sobre: "MESTRES ESPIRITUALS CONTEMPORANIS (O. Romero, M. Delbrel, D. Bonhöffer), el dijous, dia 17 de desembre, de 7,30 a 9,30, a "Cristianisme i Justícia", c/ Llúria, 13. Informació: Tel. 317 23 38.

Ordenació de tres diaques permanents.—El diumenge, dia 13 de desembre, a la Parròquia de Sant Pere de Gavà, el cardenal Narcís Jubany ordenarà de diaques tres homes casats i pares de família d'aquesta ciutat: Germà Agustí, José Lorca i Josep Mª Rufas. És la primera vegada que se celebra a la diòcesi una triple ordenació de diaques permanents. Les missions dels nous diaques seran en el camp de la pastoral de marginats, de la salut i familiar, respectivament. Amb aquestes ordenacions el nombre de diaques permanents de Barcelona, arriba a vint-i-nou.

Centre Cristià dels Universitaris.—Com cada any en el temps d'Advent, fem una celebració comunitària de la reconciliació. Enguany serà el dijous, dia 17 de desembre, a

les 8 del vespre.

Divina Litúrgia de Ritu Bizanti.—El Grup IRINI del Centre Ecumènic us invita a la propera celebració concelebrada per monsenyor Josep Casanova, de l'Església Ucraïnesa Catòlica d'Hamburg i Mn. Agustí Maura del ritu rumànes, diumenge dia 20 de desembre, a 2/4 d'onze del matí a la capella de les Germanes de Maria Reparadora carrer de

Girona, 32 (xamfrà amb el carrer de Casp).

CONCERT A MARATA.—El proper diumenge, dia 13 de desembre, a les 10 del matí, a la parròquia de Santa Coloma de Marata, Les Franqueses del Vallès: CONCERT DE VIOLÍ I CLAVE, per Victòria Fernández, violí, i Jordi Reguant, clave. Interpretaran obres de J.M. Leclair, G.F. Haendel i J.S. Bach.

CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI
València, 244 Telèfon 215 68 65 -
08007 BARCELONA

DIÀLEGS PER A PROMESOS

Barcelona Centre

Desembre 30-31-10-14-17

Parròquia dels Àngels. Tel.: 215 27 30. Dilluns i dijous de 21,30 a 24 hores.

Desembre 3-9-10-11

Parròquia Mare de Déu del Pilar. Tel.: 230 95 88. Dimarts, dimecres i dijous de 21,30 a 24 h.

Arxiprestat Sant Gervasi

Novembre-Desembre 26-30-31-10-14-17

Residència Reparadores. Tel.: 211 63 87. Dilluns i dijous de 22 a 24 hores.

Guinardó Horta

Desembre 4-5-11-12

Parròquia Santa Teresa de Jesús. Tel.: 22 45 92. Divendres i dissabtes de 21,30 a 23,30 h.

Cornellà

Desembre 6-9-13

Parròquia Sant Miquel. Tel.: 376 53 56. Diumenges a les 12 del migdia. Dimecres a les 10 del vespre.

Desembre 14-16-18

Parròquia Santa Maria. Tel.: 377 02 80. Dilluns, dimecres i divendres a les 9 del vespre.

Desembre 16-18-20

Parròquia Verge del Pilar. Tel.: 376 02 48. Dilluns, dimecres i divendres a les 9 del vespre.

Terrassa

Desembre 15-14-16

Parròquia Sant Josep. Tel.: 785 44 95. Dilluns, dimarts i dimecres a les 21 h.

Granollers

Desembre 14-15-16-17-18

Parròquia Sant Esteve. Tel.: 870 03 24. Sala Pax. De dilluns a divendres a les 10 del vespre.

Montserrat - Monestir

Desembre 6 diumenge

Per a les parelles que es casen a Montserrat. De 10 a 18 hores.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

ES BUSCA Sra. de confiança per tenir cura d'anciana tardes 4.30 a 9.30. Envieu referències a Jesús Bosch. Joan Güell 154 esc. A. 2n. 2^a 08014 Barcelona. T. 322 64 07 de 10 a 12.

TAXISTA fadrí 40 anys desitja conèixer fadrina no fumadora fins matrimonials. Tel. 410 01 66.

CORRESPONDÈNCIA amb nois i noies 21-24 anys desitja Montserrat Marcé - Apartat 908. Tarragona.

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

IDIOMES I AMISTAT, completeu els vostres coneixements de francès d'una forma diferent amb activitats, reunions, excursions, sortides, etc. Demaneu informació al tel. 235 45 35 -CENTRE EUROPEU- Diagonal 441, (Muntaner).

AUXILIAR clínica amb títol perruquera s'ofereix a persona que ho necessiti en la seva casa. Preu acadèmia. Tel. 254 94 12 hores treball. Tel. 323 10 43 de 21 a 23.

SENYORETA 51 anys vol casar-se amb senyor formal. Informació: Tel. (977) 82 50 01 de 21 a 23 hores.

TREBALLARIA de xòfer particular o mosso de garatge, fins i tot de nit. Tinc 57 anys, carnet de conduir i sóc molt responsable. Tel. 235 70 47 de 5 a 8 tarda.

SOLTER 37 anys cerca noia fins matrimonials. Escriuiu: ref. Joaquim Riera Moreno. Sant Josep Oriol, 10 b. 08302 Mataró.

CASA DE pagès i granja: A 4 Km. de Gironella, es traspassa i lloga, tel., aigua. Preu un milió. Molt interessant per a caps de setmana, per família nombrosa o grups. Es pot habilitar per granja de 2.000 conills. Raó tel.: 785 22 91.

BUTAQUES DE TEATRE, de fusta natural, envernissada en bon estat de conservació. Preu a conveir. Truqueu els telèfons. 357 70 16 de 9 a 15 hores, 357 40 39 de 15 a 17 hores, 427 73 27 de 18 a 21 hores.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER** (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

NOVETAT!

¡Un bon regal per Nadal i Reis!

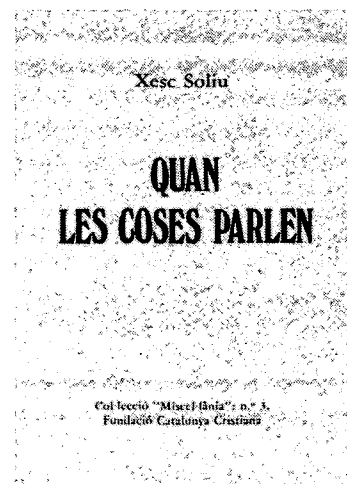
"QUAN LES COSES PARLEN"

de Xesc Soliu

"N'hi ha prou amb un petit esforç per apropar-se al misteri: a la veritat de la realitat. No acontentar-se amb la closca o la pellofa: voler assaborir el fruit. De fet, moltes coses són autèntics memorials d'interiors èxodes, d'amors fidels, de petites batalles... llenques del propi jo que, al cor de totes les històries personals, romanen sempre vives, i vinculades a les coses."

(De la presentació del llibre. Xesc Soliu)

Del mateix autor: "El seny d'un poble" (2.ª edició)
Edita: Fundació Catalunya Cristiana.
Distribueix: Distribuïdora Balmes, c/ Duran i Bas, 11.
Tel.: 317 94 43. 08002 Barcelona.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a

CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. Zon. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

100 pts.
200 pts.
300 pts.
400 pts.
500 pts.
600 pts.
700 pts.

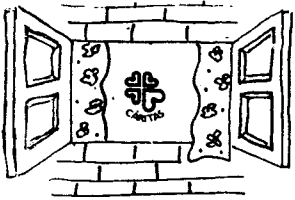
Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València 244. Zon. 08007 - BARCELONA

BARCELONA

Quinze anys de l'Institut de Teologia

FINESTRAL DE LA CARITAT

Compartir

A les grans ciutats la presència del Quart Món és una interpel·lació per al ciutadà que viu amb els ulls oberts. Fan falta solucions a gran escala però també el compromís de cadascú de nosaltres que ens porti a compartir els nostres coneixements, el nostre temps i els nostres béns. Sabrem fer-ho?

317.- Ancià sol. Viu en una pensió. Per errors de tràmits administratius se li retarda molt el cobrament de la jubilació. Demana ajuda per pagar tres mesos d'habitatge. Són 24.000 ptes.

318.- Esposa separada amb un fill petit. Fa neteges a domicili. Per pagar arranjaments urgents a l'habitatge on viuen necessita 18.000 ptes.

319.- Matrimoni amb cinc fills. L'espòs cobra una petita pensió d'invalides. Per evitar el desnonament li calen 45.193 ptes.

320.- Vídua amb quatre fills. Per retards en la cotització a la Seguretat Social ha hagut de pagar una forta quantitat si volia cobrar una pensió. Té deutes d'aliments. Necessita 20.000 ptes.

321.- Pare de família en atur amb tres fills petits. Per l'alimentació de la petita, de bolquers, demana 24.000 ptes.

322.- Mare sola amb dos fills petits. Té una forta depressió. Fa algunes feines de neteges. Per a deutes de lloguer, 43.779 ptes.

323.- Vídua amb tres fills en atur i dos de petits. No tenen cap ingrés. Mentre se'ls tramita la pensió de viudat necessiten ajuda per a aliments. Calen 30.000 ptes.

324.- Anciana sola té en tràmit l'ingrés en una residència. Només cobra 15.120 ptes. al mes. Per liquidar rebuts pendents abans d'anar a la residència, 24.000 ptes.

325.- Peó de la construcció en atur. Se li ha esgotat el subsidi. Té esposa i quatre fills petits. Necessita ajuda per a aliments. Són 30.000 ptes.

326.- Jove de 16 anys que té una greu malaltia ha estat tractada fora del país perquè aquí no se li podia fer el tractament. La seva família de precària condició econòmica no li pot pagar el viatge per fer una revisió. Li falten 28.000 ptes.

327.- Esposa separada amb tres fills en edat escolar. Té previst traslladar-se a una altra ciutat per economitjar. Abans de marxar ha de pagar deutes. Són 15.000 ptes.

328.- Sabater s'ha posat malalt i no pot treballar. Té esposa i dos fills. Mentre se li tramita la pensió d'invalidesa necessita ajuda per a aliments. Són 23.000 ptes.

329.- Peó sense feina viu amb la seva família de la recollida de cartrons. Per pagar deutes de lloguer urgeixen 24.000 ptes.

330.- Ancians que cobren el FAS. Tenen a càrrec seu dos néts orfes. Per a aliments, 20.000 ptes.

BARCELONA.— Recentment l'Institut de Teologia de Barcelona inaugura el curs acadèmic 1987-88. Aquest acte, ensem, era la commemoració del quinze aniversari d'aquesta institució diocesana.

La sessió començà amb una celebració de la Paraula. Immediatament, el conseller de l'Institut, Dr. Armand Puig, saludà els presents i llegí la memòria de les activitats més importants del curs anterior. Tot ho situà en el context de l'efemèride commemorada. En efecte, considerà la significació d'aquests quinze anys de docència continuada com a servei efectiu a favor de l'església diocesana i constata la projecció de l'Institut. Recordà com aquesta institució té les seves arrels en el Concili Vaticà II que instà la formació teològica dels laics.

Teologia i experiència cristiana

Seguidament, el Dr. Joan Guiteras, director de l'Institut de Teologia, professà la lliçó inaugural. Estigué dedicada, per raó del quinze aniversari, al tema de "Teologia i experiència cristiana". En un primer moment, donà una visió dels quinze anys de l'activitat de l'Institut. Ultra la trajectòria, posà especial èmfasi en la labor docent desenvolupada pels professors i remarcà l'especial interès que el Cardenal de Barcelona, Dr. Narcís Jubany, sempre ha manifestat per aquesta institució. Els

capítols centrals de la lliçó foren dedicats a glossar detingudament el concepte de Teologia i a mesurar el profund lligam amb l'experiència cristiana. Així mostrà la relació intrínseca existent entre elles i assenyalà que aquestes eren les línies motivadores de la tasca de l'Institut de Teologia. La interessant lliçó, impresa, es lliurà als assistents a l'acte inaugural.

130 alumens

Finalment, el Degà-President de la Facultat de Teologia de Catalunya, a la qual està vinculat l'Institut, va cloure l'acte. Recordà com havia format part de l'e-

quip fundacional, el seu pas per la direcció i la il·lusió que va dur aquesta iniciativa. Manifestà "la importància que té la teologia per tal que els cristians siguin capaços de donar raó de la seva esperança" i donà el curs per

inaugurat.

Cal informar que enguany més de 130 alumnes han ingressat per primera vegada a l'Institut. Això farà que el total d'assistents al trienni teològic vespertí sigui de més de 250.

Mossèn Joan Samper, XXV anys de rector a la parròquia de Fàtima de Granollers

GRANOLLERS.— Mossèn Joan Samper i Ripoll va celebrar fa poc solemnement la litúrgia d'acció de gràcies pel seu XXV aniversari com a rector de la parròquia de la Mare de Déu de Fàtima, de Granollers. Varen acompanyar-lo quinze preveres amics i col·legues de la ciutat i de l'arxiprestat de Granollers amb el Vicari Episcopal del Vallès mossèn Joan Batlles. Presidí la concelebració monsenyor Ramon Daumal i Serra, bisbe auxiliar de Barcelona, qui acabada la missa, va llegir una carta de felicitació molt afectuosa del Cardenal Jubany i un telegrama de la Secretaria d'Estat del Vaticà pel qual el Sant Pare enviava una "cordial salutació al Rvd. Joan Samper Ripoll, l'encoratjava a prosseguir amb renovat esperit i entusiasme el camí de fidelitat a la pròpia vocació, a Crist i a l'Església i impartia una especial benedicció apostòlica a ell, els familiars, assistents i tots els feligresos". La lectura fou acollida amb emotiva sorpresa i amb un entusiasme per tota l'assemblea que omplia de gom a gom l'espaiós temple parroquial.

Mossèn Samper fou nomenat rector de la parròquia de Fàtima, de Granollers el 10 de setembre de 1962 per l'Arquebisbe de Barcelona Dr. Gregorio Modrego, després d'exercir el càrrec de vicari de la parròquia de Sant Esteve, de Gra-

nollers durant vuit anys. Durant disset anys va compaginar la missió pastoral amb el càrrec de professor de religió a l'Institut de Batxillerat i a l'Escola de Mestratge Industrial de Granollers. Actualment, i des de l'any 1979, és arxiprest de Granollers.

300 igualadins peregrinaren a Montserrat

IGUALADA.— El dia 8 de novembre, més de tres-centes persones van participar en la peregrinació a Montserrat organitzada per les parròquies amb motiu de l'Any Marià. Coincidí amb l'ofrena del ciri votiu que des de molts segles fa l'Ajuntament.

Malgrat l'abundosa pluja es portaren a terme tots els actes programats, entre aquests la reposició de la majòlica de la Mare de Déu de la Pietat, destruïda pel foc l'any passat.

D'altra banda, després de més d'un any d'intenses i quantioses obres d'adaptació del col·legi de les Escolàpies, el dia 1 de novembre s'inauguraren les noves i modernes instal·lacions, un autèntic esdeveniment en la vida escolar igualadina.

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona - Tel.: (93) 301 08 87

DONAR, AJUDAR I DONAR-SE

Text: Maria Sala
Dibuixos: Pilarín Bayés
Col·lecció MÓN RODÓ nº 1

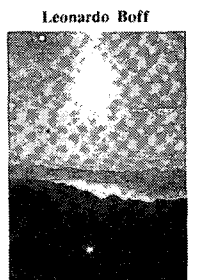
MÓN RODÓ, perquè, donant-nos tots les mans i fent sardana, arribem a abraçar-lo i coronar-lo. La col·lecció MÓN RODÓ vol ajudar els nois i noies d'avui a sentir-se i ésser solidaris i constructors d'aquest món, aquí i arreu; on més falta fa, més encara. Tots els qui han creat els

quaderns de MÓN RODÓ —autors i ninotaires, els primers—, ho han fet il·lusionats, convençuts que és ajudant els altres i donant el que tenim i som, que fem aquest MÓN RODÓ. 20 pgs. Il·lustrades a tot color. (En català i castellà).

NADAL. La humanitat i la jovialitat del nostre Déu.

Leonardo Boff.

Nadal ens desvetlla tot un món de símbols: les candeles, els estels, els avets, les llums, però Nadal és més que la suma de tots aquests símbols manipulats. És una festa més rica que totes les despeses del consum. Col·lecció EL BRI nº 5. 80 pág.

NADAL
La humanitat i la jovialitat
del nostre Déu
Editorial Claret

Demaneu-los a la vostra llibreria, o a LLIBRERIA CLARET amb aquesta butlleta de comanda:

Us prego que m'envieu contra-reembossament (sense despeses) els llibres següents:

Nom Telèfon
Adreça
Població

VIC

Comiat del claretià Joan Font que s'incorpora a una missió del Brasil

"No separeu mai la vida de l'experiència de fe"

VIC.— El cap de setmana 14-15 de novembre s'aplegà a Vic, a la casa pairal dels Claretiens, un nombrós grup de jovent i de famílies de Vic i comarca, així com una bona representació del Moviment Hora-3, per tal de celebrar la festa de comiat del claretià Joan Font i Gumfaus, que, uns dies després, havia d'emprendre el vol cap a la missió claretiana de Guajarà-Mirim (Brasil). El comiat va consistir principalment en una vetlla juvenil de pregària i en una concelebració al temple-sepulcre de sant Antoni M.ª Claret, durant la qual s'imposà al germà Joan el Sant Crist missioner.

Un tarannà vital

El germà Joan Font i Gumfaus va néixer, fa 45 anys, a Sant Pere de Torelló (Osona). Membre de família nombrosa, sentí ja de petit la vocació missionera. Va emetre els seus vots com a claretià, el dia 16 de juliol de 1960. El seu tarannà vital i polifacètic motivà que se li anessin encomanant tasques comunitàries i pastorals en diferents indrets de Catalunya, especialment en un servei itinerant de pastoral juvenil.

La seva primera experiència missionera al Tercer Món la dugué a terme, ara fa 7 anys, a la missió claretiana d'Akono (Cameroun), on va conjuminar el servei pastoral amb d'altres tasques manuals de promoció humana.

En retornar a Catalunya, s'adonà de la conveniència d'un arrelament en un lloc concret per tal

de crear-hi un centre d'acolliment i formació cristiana de joves que, al seu torn, esdevinguessin ells mateixos agents d'evangelització per a d'altres joves. És així com, a poc a poc, s'anà configurant el que és avui el Casal Claret de Vic, entorn del qual s'hi mouen un centenar llarg d'adolescents i joves.

La festa de comiat fou un índex palès del carisma i de la capacitat d'engrescament de què gaudeix el germà Joan entre els joves de l'Osona, on, a més de la responsabilitat del Casal Claret, ha estat coordinador de zona i consiliari diocesà del Moviment Hora-3. També ha animat tot un seguit de convivències d'adolescents i cursos de dinàmica de grups en diferents escoles de catequistes.

Ell mateix explica, en una entrevista que li féu el setmanari AUSA, la relació que té aquesta nova opció missionera amb el que ha

estat fent aquests darrers 5 anys amb els joves de Vic:

"Un sempre té una vocació. La meua, de missioner, sempre ha tingut aquesta inquietud d'anar al Tercer Món. En vaig tenir una petita experiència, fa uns deu anys, al Cameroun. Aquest regust de dir "en algun moment ho he de poder fer", ara serà possible. Sobre la relació que té això amb els joves, sempre he intentat que ells descobrissin el seu camí. La meua il·lusió seria que també hi entrés la possibilitat d'una vocació missionera. El fet d'anar-me'n al Brasil ha estat a petició dels companys d'allà, que van demanar ajudar. I jo m'hi vaig oferir, pensant que allí els mancava més personal que aquí".

La missió de Guajarà-Mirim

La missió de Guajarà-Mirim està enclavada al nord-oest de l'Estat de Rondônia (Brasil), a tocar de la frontera de Bolívia. Guajarà-Mirim és la capital d'un bisbat que consta de 89.000 km² d'extensió, amb uns 200.000 habitants. Banyat per diferents rius que van a parar al riu Guaporé. Aquests rius, alhora que font de vida, esdevenen mitjà d'accés a alguns poblat als quals no es pot arribar per carretera.

Allí, el germà Font s'incorporarà a l'equip de 7 claretians catalans i una missionera seglar que col·laboren amb el bisbe francès dom Geraldo Verdier, de cara a una promoció de les persones i estructures des de la perspectiva de l'Evangeli.

La jornada festiva de comiat de Vic esdevingué una autèntica

expressió cristiana d'entusiasme juvenil. Ja durant la vetlla de pregària de la vigília a la cripta del Pare Claret, atapeïda de joves, es creà un clima d'interiorització i de comunicació de vivències que posaven en evidència un treball seriós d'acompanyament en la fe. La càlida concelebració massiva del diumenge fou seguida d'una magna arrossada de germanor al pati de la comunitat de claretians. Tot seguit, es projectà un audiovisual sobre la missió brasilera, i la gran anella dels adéus va cloure una jornada que havia aplegat més de 300 persones que volgueren palesar el seu agraïment al germà Joan.

Finalment, el dia 26 de novembre va emprendre el vol cap al Brasil, juntament amb el Provincial dels Claretiens de Catalunya, P. Jordi Pijoan, el qual, després de

fer la visita als missioners de Guajarà-Mirim farà una breu estada a Cuba, a on, ara fa un any, fou destinat l'ex-vicari provincial de Catalunya, P. Josep Armengol.

Un missatge per als joves

Transcrivim, per acabar, uns fragments de la carta de comiat que el Germà Joan Font adreçà als joves del Casal Claret de Vic:

"No oblideu mai allò que hi ha més endins del vostre ésser: el fet cristià. Les vostres trobades han d'anar sempre acompanyades de la fe en el Crist i el compromís amb el seu Evangeli. Són passos que heu d'anar fent cada dia. No separeu mai la vostra vida de la vostra experiència de fe".

D'ACÍ I D'ALLÀ

Evangelitzar és evangelitzar-se

La meua constant ocupació d'escriure a poc a poc allò que la meua ment veu desenfocada o confús va afinant en mi la percepció del tema. Qui amb amor i mètode escriu o predica la Bona Notícia de Jesús, s'autoevangelitza. Anunciant amb passió l'Evangeli, un mateix va redescobrint la pròpia Fe. Canto allò que vull creure, diuen que deia una santa. La Fe creix en testimoniar-la. La peresa l'adorm i l'endormiscat no pot entusiasmar ningú. Cada u de nosaltres cristians hauria de tenir el turment d'anunciar la Fe de manera sempre més significativa. Per això escric. Evangelitzo per tal d'evangelitzar-me.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de l'Estany

PASTORAL RURAL

Flaire presbiteral

Quin perfum de paraules santes i de sants objectius i de sants propòsits! Hi ha molts quilos de bones intencions perfumades d'aures clericals i celestials en els 25 projectes pastorals que han arribat al Departament de Pastoral Rural del C.E.P.

Tinc als ulls el projecte de les parròquies de Jorba, Santa Maria del Camí, Argencola, Carbasi, Montmaneu, La Panadella, Rubió i L'Espelt, (Anoia, Bisbat de Vic).

Aquest projecte parteix d'unes constatacions realistes. Abans el prevere vivia tancat a la rectoria, ara tancat al cotxe. En els "reptes" és parla d'un "abans" i un "després", el "després" és el gran repte. Els "criteris": assemblea dominical setmanal, uns mínims comunitaris i el criteri de presència física. Per això cal repartir "puntuals responsabilitats" i "cercar persones per la tasca de catequistes" (siguin pocs o siguin molts, o cap).

Efluvis de cel, llenguatge perfumat de sacristia. Però no és així: perquè en la revisió de 1986-87 es constata: "S'ha mirat de fer participar persones a trobades d'altres àmbits més amplis. Amb poc èxit. Només un catequista jove ha participat en una trobada d'arxiprestat i en l'Escola d'estiu".

De cara el curs 1988 "s'han iniciat aquest curs unes reunions del que anomenem 'equip de suport', format per quatre matrimo-

nis i un noi solter, tots d'Igualada, menys el noi que és de l'Espelt, que ens ajudi en la reflexió de com anar 'vitalitzant i configurant' aquestes petites comunitats cristianes, que 'assumeixin' la presidència i l'animació de la trobada dominical quan la presència del prevere no sigui possible. Veiem que això ha de desembocar en un 'Consell Pastoral Interparroquial' i no es fa sortir aquesta expressió per no fer-la malbé abans d'hora".

Acaba el document: "L'objectiu teòric és clar i ambiciós. Hem de trobar entre tots com organitzar l'Església d'una altra manera. La realitat és molt trencadissa. Els passos molt petits, i encara, a vegades, hom té la sensació de caure en el perill de forçar la màquina. Però la qüestió crema i és urgent. En bé del realisme us adjuntem les cròniques de les assemblees d'aquest curs...".

Ens quedarem en el perfum de paraules? Podem malversar l'expressió Consell Pastoral Interparroquial? Tantes paraules hem cremat quan a les palpentes busquem el concepte d'evangelització guiats pel perfum clerical de paraules santes. Sota aquest projecte de l'Anoia es constata el que em deien els de la Terra Ferma: aquí i allà la realitat és amarga, però aquí i allà aquesta realitat ens madura.

JOAN MARQUILLES i LLORENS
Departament de Pastoral Rural

RELOTGES EN CATALÀ

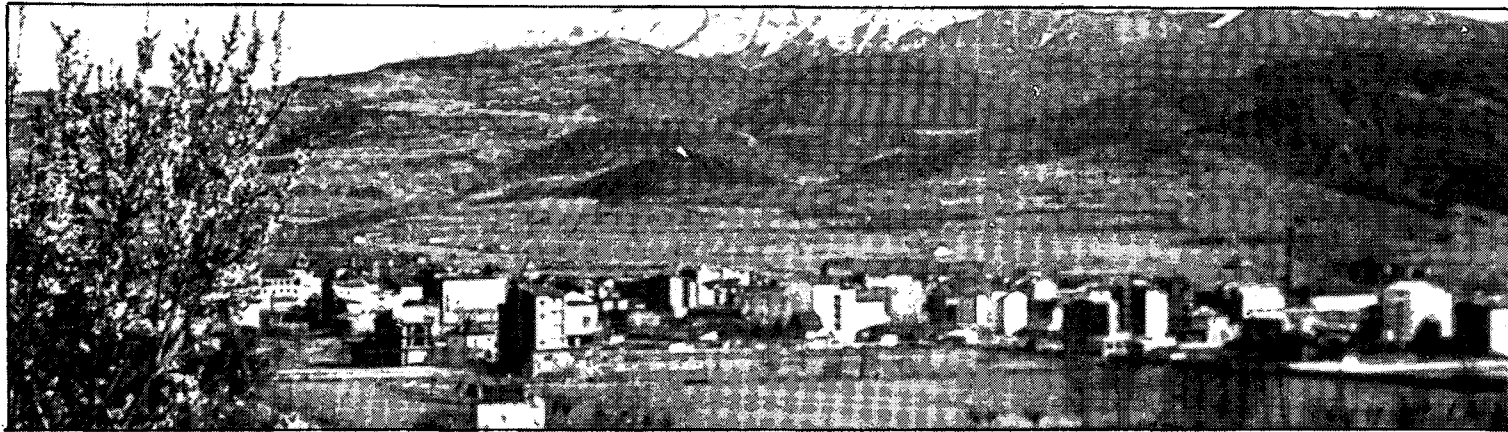
DISSENY I BON PREU
EN JOIERIA I
PLATERIA

CEYLAN

JOIERIA - RELLOTGERIA

FERRAN, 27
Telèfon 302 03 95 - 08002-BARCELONA

URGELL

Els organitzadors volen que la trobada sigui una jornada festiva en assumir el compromís de cristians a la vida de cada dia.

Assemblea diocesana sobre el tema "la parròquia avui"

"Compartir la fe amb alegria"

LA SEU D'URGELL.— El proper mes de maig la diòcesi d'Urgell celebrarà una Jornada Diocesana en la qual seran presents els resultats d'una reflexió general sobre el tema "La parròquia avui".

Els Consells de Pastoral i Presbiteral de la diòcesi d'Urgell en les seves darreres reunions han revisat i actualitzat les conclusions que sobre el tema "La parròquia avui" van ser aprovades per l'Assemblea de 1981. Durant el curs que acaba de començar preveres, religiosos i seglars seran exhortats a reflexionar sobre diferents aspectes del tema: participació dels seglars, litúrgia, mitjans de comunicació social, caritat, etc. El resultat de les reflexions i debats serà lliurat al Vicari General de Pastoral, Ramon Sàrries, que amb l'ajuda d'una comissió prepararà les dades obtingudes. Finalment, el mes de maig i en el marc d'una jornada diocesana, la comissió presentarà les dades obtingudes que

seran comentades per l'assemblea.

La comissió que prepara el treball i la jornada manifesta: "Volem que sigui una trobada festiva, en la qual compartim la fe amb alegria, tot encoratjant-nos en el nostre compromís de cristians".

L'assemblea comptarà amb la presència de totes aquelles persones que hagin treballat en el tema i hi seran particularment invitats els catequistes i els alumnes de l'Escola Diocesana de Teologia.

La jornada vol ser una resposta a la proposta de l'Assemblea '81: "Que es tingui cura de la promoció de grups de fidels on es potenciï la reflexió, l'intercanvi de pensament i l'estudi".

II centenari de S. Alfons Maria de Liguori

Enguany s'acompleixen els dos-cents anys de la mort de Sant Alfons Maria de Liguori, el pastor que, segons la carta pastoral de

monsenyor Martí, trobà l'equilibri entre els extremismes de la seva època, fruit d'una "exigència espiritual elevada".

Diu el Bisbe: "Va saber unir una gran espiritualitat, amb la qual convoca el cristià a l'amor i a la santedat, amb un gran sentit de la realitat. No aplicava fórmules mecàniques sinó que estudiava les situacions concretes de l'acte moral. En les seves teologies morals va saber mitigar el rigorisme. El fet de donar excessiva importància als preceptes positius bloquejava les consciències, disminuïa la iniciativa de la llibertat i de l'amor. Fou un gran pastor, PER AIXÒ VA SABER TROBAR UN CAMÍ EQUIDISTANT DEL RIGORISME I DE LA CASUÍSTICA LAXISTA".

Monsenyor Martí qualifica el Sant com el "defensor de l'Església contra el racionalisme i el despotisme il·lustrat".

L'escrit pastoral ressalta també l'actualitat del Sant en la nos-

tra època marcada pels extremismes "que sotraguegen sovint l'Església". La solució està en una exigència espiritual acompanyada d'una disciplina humana i moderada. El segle XVIII els extremismes portaren perplexitat i estancament, també pèrdua de qualitat espiritual i angoixa. Sant Alfons Maria de Liguori va tenir l'art "d'alliberar les consciències amb una fórmula, barreja d'exigència espiritual, confiança en l'amor, humanisme tolerant", i això, escriu el Bisbe, "ENCARA POT DONAR LLUM ALS NOSTRES DUBTES I AMBIGÜITATS".

L'escrit pastoral acaba amb la denúncia de la crisi en la moral, el sentit del pecat, el sagrament de la Penitència i el seu autor manifesta el desig de que s'acompleixi l'objectiu del Concili en "perfeccionar la teologia moral amb una exposició més nodrida en la Sagrada Escripura".

ANTONI MIRABET

Amics dels Caboet ajuden a restaurar l'església de Sant Serni de Cabó

CABÓ.— Més d'un milió de ptes. ha esmerçat el poble en la reconstrucció del llosat de l'església romànica de Sant Serni. La Generalitat de Catalunya hi ha aportat una subvenció de 500.000 ptes., el poble la resta i els mateixos veïns hi han ajudat amb el seu treball personal que ha fet que amb pocs diners es fes molta feina i ben feta. Les obres realitzades han estat promogudes per l'Associació Amics dels Caboet i corresponen a la primera fase d'un ampli projecte que contempla la restauració total del monument.

Sant Sadurní de Cabó presenta unes proporcions harmòniques i cal destacar-ne la capçalera triabsidal. Des del 1950 el culte parroquial se celebra en una església construïda en el mateix centre de la població.

Aquesta obra ja és la segona que promouen els Amics dels Caboet, la primera va consistir en la reconstrucció d'un dolmen que havia estat enderrocat. També a l'estiu van representar a la plaça del poble una obra de teatre sobre la darrera pubilla dels Caboet que amb el seu matrimoni fusionà la seva família als vescomtes de Castellbò.

A.M.

IMPROMPTU

L'Advent

ORIOL CAMPS

L'Advent és una pròdiga font de meditació. Quan participem en la litúrgia, quan anem veient pel món els preparatius de la gran festa de Nadal...

L'Advent és una mena de mes de Maria, que comença quan mor la tardor i neix l'hivern. És quan l'esperança de Maria, que és la nostra esperança, sap que l'esclat de l'amor de Déu és a prop.

Però em fa l'efecte que som molt lluny d'això que voldríem que fos realitat, perquè les traduccions que se'n fa són tan plenes de buidor que l'ànima se sent amargament entristida.

De Betlem, sembla que només en resti l'anècdota ofegada per la llum de les banalitats que arreu se'n anuncien i que, malauradament, dominen la majoria dels mortals.

Josep i Maria cercaven un aixopluc on pogués néixer el Fill... I jo diria que continuen cercant-lo, perquè aquella impossibilitat d'allotjament causada per l'empadronament ordenat pel tirà de Roma, ara és la inhospitalitat dels egoïsmes, el voler abastar-ho tot, el no mirar al voltant i no captar no solament la pobresa material, sinó la immensa quantitat dels rics de cor que arreu pul-lulen.

Oh si sabéssim, per coronar l'Advent, despollar-nos, una mica que fos, d'aquest egoïsmes que ens priva d'eixamplar l'horitzó, l'horitzó del Crist, que poguéssim, de cor, aixoplugar-lo amorosament al fons del nostre ésser!

GLOSSES DOMINICALS

Una parròquia missionera

Avui dia es parla de la parròquia missionera. I és bo. Però gairebé sempre aquesta expressió tendeix més a les "accions", que per a això són necessàries, que no pas el fet de "ser". I és ben important i essencial aquest "ser" de la parròquia missionera!

Ser cristià significa adherir-se a Jesucrist, seguir-lo en el camí dels seus ensenyaments i participar de la seva vida. La seva missió és aquesta: fer-lo visible enmig del món, personificar-lo de certa manera. L'Església és "sagrament de salvació" per a la humanitat; és a dir, una comunitat que fa perceptible i comunica eficaçment als homes la salvació de Jesucrist, autèntica "Llum de les Nacions". El cristià, per tant, o és "missioner" o no és un cristià autèntic. Per la seva part, la parròquia —la comunitat parroquial— o és missionera o no és veritable Església.

En el món en què vivim és urgent aquesta pregunta: les nostres parròquies, els nostres grups, els nostres moviments, nosaltres mateixos ¿som missioners? La vida dels qui formen la comunitat parroquial ¿és signe de Jesucrist, Bona Nova que interpel·la, atrau i "salva", perquè respon als interrogants i als problemes radicals que afligeixen els homes i les dones del nostre temps?

La parròquia no és missionera quan els qui viuen allunyats de l'Església veuen en els qui la formen unes persones, la vida quotidiana de les quals és lluny de l'Evangeli i es regeix d'acord amb aquests "ídols" que s'anomenen l'egoïsmes, els diners, el poder, el plaer, etc. El cristià tampoc no és missioner quan els qui viuen angoixats per problemes de tota mena —l'atur, la injustícia, la pobresa, la malaltia, la incomprensió, la soledat, etc.— el veuen allunyat i indiferent.

La parròquia és missionera tan sols si és comunitat-sagrament, presència viva de Jesucrist per al món, perquè, amb el testimoniatge de la seva paraula i de la seva vida, fa perceptible i comuni-

ca la fe.

La parròquia és missionera si és una comunitat d'homes i de dones que han tingut un encontre personal amb Jesucrist ressuscitat, que ha vençut en ells el pecat i la mort i els ha donat gratuïtament l'Esperit. Per això, fins i tot tenint els mateixos problemes i sofriments que els altres, els seus membres no viuen aixafats o amargats, desesperats o tristos, sinó "ressuscitats"; perquè viuen aquell encontre amb Jesucrist i experimenten la "força i la saviesa de Déu".

La parròquia és missionera si és una comunitat que manifesta aquest signe de la fe: la unitat en l'amor, segons les dimensions de la creu. En efecte, Jesús ha dit: "Estimeu-vos els uns als altres com jo us he estimat; en això coneixeran tots que sou els meus deixebles". Per això la parròquia ha de ser una interpel·lació i, alhora, un atractiu per a tot home i tota dona. Ha de ser una comunitat que, perquè experimenta l'amor gratuït de Jesús i està unida íntimament amb el Pare pel Fill en l'Esperit, viu el que tot home anhela i no aconsegueix: que és "estimar" els altres i "viure la comunió" que supera totes les barreres que divideixen la humanitat.

Hom no s'inventa una comunitat missionera ni aquesta sorgeix de cop i volta. Tampoc no és obra de l'esforç humà o dels bons propòsits. Cal acollir les crides a la conversió que va suscitant l'Esperit Sant en l'Església. Mitjançant el redescobriment i el creixement de la llavor del baptisme, la vida dels cristians pot transformar-se fins a assolir l'estatura de l'home adult en la fe. Així la parròquia serà una comunitat capaç d'acollir i d'engendrar en la fe tots aquells qui desitgin convertir-se en homes nous.

NARCÍS JUBANY
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

TARRAGONA

Catequesi d'adults i consells parroquials de pastoral

TARRAGONA.— S'ha celebrat la Comissió Permanent del Consell Diocesà de Pastoral. Les reflexions establertes pels membres del Consell Diocesà en el ple del passat mes de setembre foren recollides i presentades a la Comissió Permanent enllestint el text final. La catequesi d'adults i els Consells Parroquials de Pastoral foren els principals temes d'estudi de la Comissió. Respecte al primer, aconsellen intensificar els esforços i l'atenció. Sobre el segon es recomana la conveniència que n'hi hagi a totes les parròquies, que cada consell revisi o elabori els seus propis estatuts segons les pautes a nivell diocesà, que es faci distinció en les pautes de parròquies grans i petites malgrat que aquestes no tinguin un consell estructurat com la resta.

La Comissió va iniciar també la preparació de la propera reunió on es tractarà el tema dels laics, ja tractat a l'últim Sínode de Roma. En el decurs de la reunió tingué lloc el nomenament de secretari, funció que va recaure en Rosa Maria Sánchez, laica amb missió pastoral fins a l'actualitat a la parròquia de Bellmunt de Siurana i des del present a Vallfogona del Riucorb.

Finalment el Sr. Arquebisbe Dr. Ramon Torrella i mossèn Miquel Barbarà, Vicari Episcopal de Pastoral Diocesana varen informar de diferents qüestions supradiocesanes i diocesanes.

Trobades de catequistes

Durant els passats mesos de setembre i octubre s'han desenvolupat tres trobades de catequistes a les nostres contrades. El 27 de setembre a la parròquia de Sant Josep Obrer de Torreforta s'hi aplegaren sei-

xanta cinc catequistes de Tarragona-perifèria. La jornada s'obria amb una xerrada sobre "Ésser catequista, una sort i una responsabilitat".

El 4 d'octubre tingué lloc a Valls una trobada dels catequistes de l'Alt Camp on s'intercanviaren materials que utilitzen els catequistes, experiències viscudes i noves idees pel present.

La parròquia de Sant Bernat Calbó acollí el diumenge 25 d'octubre més d'un centenar de catequistes de l'Arxiprestat de Reus. Després d'exposar el seu desig d'una major coordinació entre les parròquies de l'Arxiprestat per un treball conjunt, més formació personal i millors recursos per la catequesi, el Sr. Arquebisbe i el Delegat de Catequesi van fer la presentació del document "Itinerari catequètic i sagraments de la iniciació cristiana" de recent publicació. La jornada va cloure amb un calendari d'activitats i altres dades d'interès pel curs.

Consell Pastoral de Tarragona Centre

S'ha constituït el CONSELL PASTORAL DE L'ARXIPRESTAT DE TARRAGONA-CENTRE sota la presidència del vicari episcopal Mn. Miquel Barbarà. Després de saludar els consellers i assenyalar la transcendència d'aquest consell, el vicari episcopal el declarà constituït en nom del Sr. Arquebisbe. A continuació es féu una presentació dels objectius pastorals a càrrec de Mn. Joaquín Clavé i una exposició dels antecedents del Consell, composició i finalitats, presentació, comentari i memòria de l'arxiprestat del curs 86-87, per votar finalment els tres vocals de la comissió permanent d'aquest Consell.

J. FOLCH

FINESTRAL DE LA CARITAT

Hivern: esquiar... fred

TARRAGONA.— Quan arriba aquesta època veiem els anuncis que ens conviden a anar a esquiar. Paisatges meravellosos, bons hotels, i tot un conjunt de coses puix que és un dels esports més cars. L'altra cara de l'hivern i del fred, és el de les famílies i gent gran que tenim ben a prop nostre, que sobreviuen en cases ruïnoses, sense poder menjar calent i passant molt de fred. Les solucions per aquestes persones del Quart Món de la nostra ciutat han de ser a partir de les Institucions, però nosaltres tenim el compromís de compartir per a pal·liar el que no fan aquells que en tenen el deure.

34.87.- Mare sola amb 6 fills a càrrec seu. Està malalta i no pot treballar. Per pagar deutes de lloguer, llum i aliments, necessita 36.000 ptes.

35.87.- Matrimoni gran sense cap ingrés. Se li està tramitant el FAS. Deuen lloguer i llum. Necessiten 25.200 ptes.

36.87.- Persona gran que viu sola en una pensió. Se li està tramitant el FAS però se li ha retardat de poder cobrar. Demana ajut per pagar dos mesos de l'habitació de la pensió. Necessita 23.700 ptes.

37.87.- Mare sola amb 6 fills en edat escolar. Subsisteixen per feines esporàdiques que fa la mare. Tenen l'ordre de desnonament i la llum tallada. Per no quedar al carrer i solucionar el problema, necessiten urgentment 37.800 ptes.

38.87.- Persona gran que viu en una pensió. Subsisteix de la recollida de cartrons. Té demanat el FAS però no li han concedit encara. Deu 3 mesos de lloguer de l'habitació i aliments. Necessita 38.600 ptes.

39.87.- Matrimoni amb 6 fills, tots en edat escolar. No cobren subsidi ni tenen cap ajut. Subsisteixen de la recollida de cartrons. Per pagar lloguers endarrerits i aliments, necessiten 39.700 ptes.

Els donatius podeu enviar-los a Caritas Interparroquial de Tarragona-Avda. Prat de la Riba, nº 35 - TARRAGONA - 43001.

PER LA IMMACULADA, NADAL,
US OFEREIX EL MILLOR
A TOTES LES LLARS

REIS, ETC. CATALUNYA CRISTIANA
REGAL: LA MARE DE DÉU
¡COL·LABOREU A LA SEVA DIFUSIÓ!

Novetat: La imatge emmarcada
de sobretaula

"Benaurada Tu que has cregut..."

"LA IMATGE DE MARIA TÉ EL VALOR DE SER
UN SIGNE DE LA SEVA PRESENCIA ENMIG
DEL POBLE DE DÉU" PERE TENA

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP.....

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes.

☐ Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar

☐ Posters a 100 ptes. la unitat

☐ Imatge de sobretaula 195 Ptes

☐ Medalla magnètica pel cotxe 850 Ptes

Abonament per gir ☐ , taló ☐ , o personalment ☐

ptes.

ptes.

ptes.

ptes.

ptes.

Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A.
08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

PENTACOSTA 1987

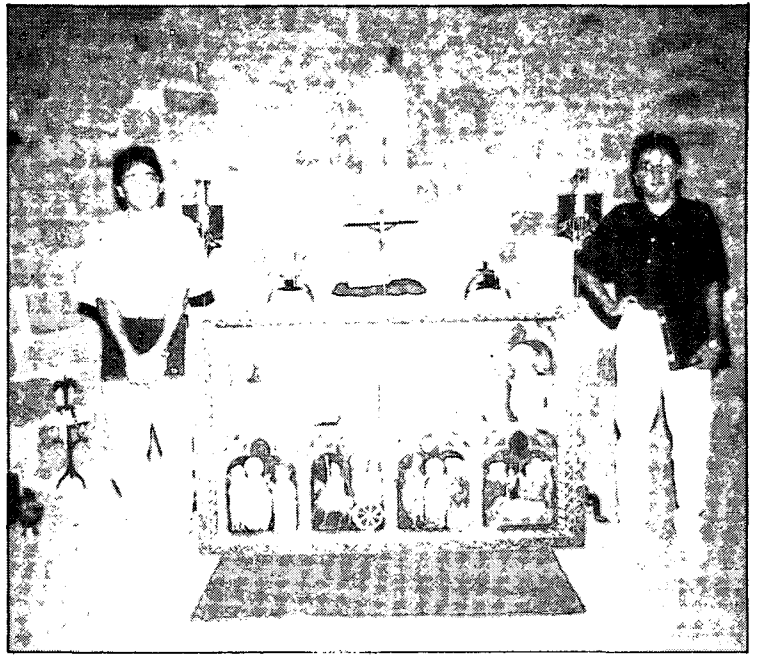
ANY MARIÀ

ASSUMPCIÓ 1988

BARCELONA

A Sant Fost joves i no tan joves s'han mobilitzat per un objectiu comú: donar vida a unes velles pedres plenes d'història.

Unes parets recuperades amb seny i un frontal enginyosament reproduït donen vida al conjunt artístic de Sant Fost de Campsentelles

“Tres parròquies dins d'un bosc”

SANT FOST DE CAMPSENTELLES.— “Martorelles, Cabanyes i Sant Fost, tres parròquies dintre un bosc”, diu la dita catalana, molt coneguda i repetida pel Vallès.

Però es dona el cas que ni Cabanyes és ja parròquia —fou absorbida per la de Sant Fost de Campsentelles— ni en relació al bosc, té vigència l'adagi, perquè uns incendis, relativament recents, han reduït el paisatge vegetal immediat a l'església a uns quans matolls que no poden dissimular les calbes de la muntanya que és a tocar.

¿Vol dir això que Cabanyes ja no és ni l'ombra del que era? Doncs, tampoc. Precisament aquesta església romànica amb pocs afegits posteriors, va renèixer, ara fa tres anys, gairebé de les seves ruïnes, gràcies a uns feligresos esforçats i increïblement en-

tossudits, però precisament en aquest últim estiu —i vets ací el motor principal del present comentari— uns altres feligresos, dos germans bessons estudiants de Filologia, l'un, i d'Història l'altre, es proposaren reproduir, per aquella antiga església, un frontal de sant Cebrià de finals del segle XII i en sortiren tan bé de la seva primera experiència artística, que, bo i exagerant la cosa, en podríem dir que és un altre dels molts miracles de sant Cebrià.

Així fou possible que el dia de Sant Cebrià d'enguany se celebrés la Santa Missa, entre aquelles parets amb tant de seny recuperades, davant del frontal enginyosament reproduït i amb l'assistència d'un poble il·lusionat per les coses que ja eren del patrimoni dels seus avis. I també fou possible, així, que tots els presents poguessin assistir a un acte d'aquells que enlai-

ren l'esperit i complauen els sentits.

Tant que s'ha parlat dels càlculs de remots constructors, d'antigues civilitzacions, perquè el sol il·luminés els seus altars a una hora i dia determinats, a mi em sembla que el constructor de Cabanyes hauria volgut que el dia 16 de setembre a la missa de les 6 de la tarda, el sol passés, precisament, a través de la finestra en forma de creu, cap a l'altar, tot imposant-li un major toc celestial.

I això ho pensava, tot recordant, també, la diferència que hi havia entre l'església d'avui, tan plena de llum i de gent, i aquella enrunada i en tan trist abandonada que vaig visitar, ara fa 36 anys justos, conduït per un noi estiuellant del poble, com jo, que després va ser capellà i ara és canonge.

Era també el mes de setembre, recordava, ben bé, que les vinyes

dels voltants les estaven veremant. I em venien al cap aquells enderrocs de fa 36 anys i admirava altra vegada la llum i la gent d'ara; i els bancs pulcres i ben arreglats, i el frontal recent estrenat i tot tan arreglat i recuperat.

I és que, per sort, no tot va de cap per avall en aquest món. També hi ha coses d'alta volada espiritual que reixen per obra i gràcia d'uns grans homes pietosos, esforçats i tossuts. Que en un temps de presses i empentes també hi ha moments que procuren pau al cos i satisfacció a l'ànima. Val la pena no deixar-los escapar!

Dia 20: L'aplec de Cabanyes

Fou l'any 1984. A Catalunya Cristiana de la setmana de l'11 al 17 de novembre donàvem puntual notícia de la benedicció pel nostre cardenal Narcís Jubany de les obres de reconstrucció de la que fou església parroquial de Sant Cebrià de Cabanyes, en el terme de Sant Fost de Campsentelles, al Vallès Oriental, i consagrada pel Bisbe de Barcelona el Venerable Ramon V, el dia 3 de juny del 1192.

D'aquesta bonica església romànica en queda també l'antependi o frontal del segle XIII, conservat el Museu Diocesà de Vic.

Doncs bé, avui, tres anys més tard, ens plau tornar a parlar-vos de Cabanyes, i ara per a dir-vos, amb gran il·lusió, que una reproducció molt fidel d'aquest “Retaula de Sant Cebrià” torna a presidir l'altar.

Aquest treball, molt ben fet, amb totes les tècniques del cas, l'han realitzat dos germans bessons, en Ferran i en Xavier Pérez i Gómez, veïns de Sant Fost, fills d'un matrimoni de Terol. Ara voldríem remarcar tres fets, per a nosaltres molt importants:

1. Són molt joves, 21 anys, estudiants, no artesans. Hi han posat molt d'esforç i d'hores de treball. Qui ho diu, que el jovent “passa de tot”. No pas tots, vet ací un exemple.

2. Són fills de castellanoparlants, perfectament integrats entre nosaltres. L'un estudia filologia catalana i l'altre història. Qui pot parlar de discriminació?

3. Estimen el seu poble i en busquen les arrels, LES ARRELS CRISTIANES QUE ENS AGERMANEN. Tenim dret de sentir-nos pessimistes? Ells i d'altres, com ells, ens conserven l'esperança.

Fa deu anys seguits que, en el tercer diumenge de setembre, que sempre coincideix a l'entorn del dia 16, festa de Sant Cebrià, l'Omniú Cultural organitza l'Aplec de Cabanyes i el Sr. Rector hi celebra la Santa Missa.

Aquest any, el dia 20, abans de començar l'Eucaristia, tingué lloc la benedicció del nou frontal i el Sr. Batlle, al final féu entrega als dos germans Pérez d'unes plaques commemoratives i d'agraïment en nom del poble de Sant Fost.

Jornada molt bonica i molt emotiva. La nostra enhorabona.

ALBERT VIÑA / M.ª CARME OBIOLS i ROSELLÓ

FETS I CRITERIS

La justícia internacional

Han passat vint anys des d'aquella denúncia profètica feta per Pau VI: “Els pobles de la fam interpel·len avui de manera dramàtica els pobles de l'opulència” (26 març 1967).

Aquest crit d'angoixa pronunciat als quatre vents en l'Encíclica “Populorum progressio” té encara avui una plena actualitat.

Aquella Encíclica de Pau VI va tenir un gran ressò més enllà dels creients i va interessar fins i tot les institucions internacionals. Economistes com Perroux digueren: L'encíclica denuncia el fracàs actual de les economies, de les societats i de les civilitzacions considerades a escala planetària.

La força de la intuïció de Pau VI consistia en la visió inseparable de l'home i del desenvolupament de tots els pobles.

Combatre la misèria i lluitar contra la injustícia —diu el Papa— és promoure al mateix temps el major benestar, el progrés humà i espiritual de tots, i el bé comú de la humanitat.

L'Encíclica té tres eixos directrius: Cada home està cridat a un desenvolupament. La societat s'ha d'entendre com un conjunt solidari. La qüestió social té avui dia una dimensió mundial.

Podem preguntar-nos: ¿s'ha avançat, després de vint anys, en aquesta direcció? Hem de reconèixer que s'han fet ajudes limitades i que encara les persones i les nacions són presoneres de prejudicis culturals i de forts egoïsmes nacionals.

És veritat que el desig de justícia té avui una força psicològica irresistible. La justícia ha assolit

la categoria d'idea i de mòbil per al món modern. Cap poble ni cap govern no s'atreixeixen a dir que no treballen per la justícia.

La realitat, però, està lluny de l'ideal. Si bé existeixen orientacions polítiques i institucions per superar l'abisme que existeix entre països “rics” i països “pobres”, a la pràctica no hi ha una sincera convicció ni una voluntat decidida de canviar la situació.

Si les orientacions i els programes dels països no asseguren “el desenvolupament integral de tot l'home i de tots els homes”, han d'ésser revisats per arribar a un nou ordre internacional just i solidari.

Tots els creients hi tenim una especial responsabilitat ja que proclamem que tots els homes som fills del mateix Pare.

La solidaritat és una exigència humana i cristiana, sia a l'interior de cada país, sia entre les nacions. La solidaritat exigeix la justícia, particularment en el comerç internacional.

El comerç d'armes contradiu doblement la solidaritat entre els pobles, és un escàndol creixent i cada dia esdevé més intolerable.

Si volem la pau hem de lluitar a favor de la justícia, especialment a favor de la justícia internacional.

RAMON TORRELLA I CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions
COLEGIADO N° 416

Renda fixa un 13% net anual
(mínim un milió)
Borsa un 25% net anual (mínim 1.000.000 ptes.)
Comissió un 10% sobre operació beneficis sense cap despesa.
Direcció: Princesa, 20, pral. 1ª. 08003 Barcelona
Tel. (93) 315 11 74
Télex: 93.377 TXSEE

Maria, educadora de la humanitat en Déu

Fa pocs dies vaig llegir un article d'un periodista que jo valoro molt per la lucidesa dels seus judicis i per la coherència amb què sol parlar. Constatava —cosa que també fa moltíssima altra gent— que en la nostra societat cada vegada hi ha més inseguretat per la delinqüència creixent i per la incapacitat dels governants per fer-hi front. S'admirava, a continuació, de l'èxit que té la fermesa del Papa quan parla "a favor de la família, de les minories hispana o índia (es referia a EE.UU.), o contra la pràctica homosexual o l'avortament". Acabava l'article amb aquestes paraules: "La majoria de gent vol moure's amb seguretat, conservar les seves propietats, preservar els seus principis ètics, i si la justícia laica, tecnòcrata, no ho aconsegueix, es giren vers la 'justícia' religiosa, vers la 'màgia'".

Confesso que les últimes paraules em van molestar. I, pensant-hi, crec que manifesten una de les deficiències més grans del nostre temps: els homes no volem la incomoditat; però la humanitat no vol ser educada. Conseqüentment, tothom que ha sofert incomoditat reclama la coacció de la justícia laica; (però com que no arregla el problema, resulta que encara provoca més aldarull). S'alça la veu del Papa predicant la veritat i el bé. I el poble senzill s'hi sent acollit, reconfortat, empès vers l'ideal; és a dir: educat, ajudat en l'assoliment de la pròpia plenitud humana.

Però els savis i els prudents d'aquest segle no poden admetre res que depassi l'home: la veritat de l'home o és un invent del mateix home o no és res. I per explicar-se l'evidència, redueixen l'efecte de la veritat i del bé a "màgia".

Educar la humanitat, ajudar-la a descobrir la pròpia riquesa potencial perquè lliurement vulgui assolir-la, no és gens fàcil. I, certament, no té res de màgic, perquè allò que és màgic, per definició produeix els seus efectes al marge de qualsevol compromís lliurement assumit.

Tanmateix, en aquests temps de facilitacions universals, els "perits en qüestions humanes" no entenen que es pugui assolir un ordre humà —un ordre en el qual cada home tingui el seu lloc, i en cada home tingui el seu lloc cadascuna de les seves facultats— si no és "a cop de justícia" o "a cop de màgia". Evidentment els "entesos" de la nostra societat no creuen en l'educació.

Educar no és merament "ensinistrar", com fan els domadors del circ amb els animals. No és solament aconseguir que els educands facin el que els educadors volen. És ajudar perquè la persona assoleixi la plenitud segons la seva naturalesa.

En uns moments en què els homes no volen educar la humanitat (o no s'hi atreueixen, o no saben com fer-ho), val la pena mirar com ho va fer Maria en el seu fill, que era el Fill de Déu.

Ningú no pot dubtar que Maria, pel fet de ser mare, havia de ser educadora: la paternitat-maternitat humana (la relació d'origen respecte al fill) no es pot limitar a la mera biologia, sinó que comporta l'educació. Les persones som pares-mares de les persones, però en som a través de la naturalesa humana —a través de la realitat per la qual som el que som i podem actuar com actuem—. Maria és mare de Déu, però ho és a través de la naturalesa humana, l'assumpció de la qual pel Verb en el si de la Verge, "sota l'ombra de l'Esperit Sant", el va fer veritable home.

Ara bé, la naturalesa humana té com a propietat la condició solidària. De manera que, si bé "la humanitat" com a abstracció no existeix, sí que existeix com a família de tots els homes. I per consegüent podem dir amb tota propietat que tant el bé com el mal d'un home és bé o mal de la humanitat. D'on es dedueix que educar honradament un infant és educar la humanitat en aquella criatura.

Quan parlem d'un home, sempre parlem d'una persona humana. El subjecte de tota naturalesa humana concreta és sempre una persona humana. En el

cas de Jesús, tanmateix, no és així. Jesús és veritable home —perquè té la naturalesa humana—; però no és una persona humana. És el Verb etern de Déu que, per obra de l'Esperit Sant, va assumir la naturalesa humana en el si de Maria.

En Maria queda palès que l'objecte immediat de l'educació és la naturalesa humana concreta; i que només a través d'aquesta hom pot arribar dignament a la persona. I la naturalesa humana és una realitat objectiva (no és una creació subjectiva del mateix home). Resistir-se, doncs, a cercar la veritat de l'home, la realitat objectiva de la seva naturalesa —que comporta la llibertat—, és, en realitat negar l'home.

Maria va educar en el Fill de Déu la humanitat, acceptant fidelment la Llei Natural que el mateix Déu va posar en el cor de l'home en crear-lo. Per això Jesucrist va tenir una família (Josep i Maria eren esposos, encara que virginals), Maria i Josep van patir per Ell (recordem la fugida a Egipte), el van atendre en les seves necessitats (a Betlem el van posar "en una menjadora", no a terra), el van "vigilar" (recordem l'episodi del Temple, als dotze anys de Jesús), li van "manar" el que calia (l'Evangeli diu que "els era obedient"), van ambientar la seva vida en el respecte a la Llei (pensem en la circumcisió), van "mirar" Jesús (la mirada dels pares alimenta els fills), com es pot deduir del fet que Maria "guardés en el seu cor" el que anava succeint.

No hi ha altra forma d'educar la humanitat en cadascun dels seus membres, que la que va assumir Maria en l'educació del Fill de Déu. Predicar i acceptar la Llei de Déu no té res de màgic. És la cosa més humana que es pot fer.

Seguim la indicació del Papa en aquest any marí: que la Verge ens ajudi a educar la humanitat en els 2.000 anys de la Redempció.

PAU LÓPEZ CASTELLOTE

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amoroseix la solitud i dona el confort de la comunió fraterna.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Sigueu "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

P. IGNASI GAZO S.I.
KARUNA-NIKETAN
BALASINOR-KAIRA
388255 - INDIA 10.500.- Ptes.

M. DOLORS MASDEU
B.P. 99
KRIBI
CAMERUN 10.500.- Ptes.

GNA. MONTSERRAT ICART
Carrera 68, n.º 36 - 49 sur
BARRIO CARVAJAL BOGOTA D.E.
COLOMBIA 9.750.- Ptes.

FELIP AMENOS
Parròquia Ntra. Sra. M. Carmelo
Av. Amèrica, LAS ROSADAS Ap. 104
40122 CARACAS
VENEZUELA 9.750.- Ptes.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal n.º
N.º compte corrent.....
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.

Població: Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Hi haurà sants entre els nens.
PIUS X

*Me entregue en la parroquia
del Buen Pastor, 6 de Abril 1939*

Causa de beatificació de María del Carmen González-Valerio

Oferí la seva vida infantil a Déu

MADRID.— Naixia a Madrid d'una família profundament cristiana el 14 de març del 1930. Consagrada pels seus pares a la Mare de Déu abans de néixer, fou batejada a les poques hores d'obrir els ulls al món i rebé la Confirmació dos anys més tard. Tres setmanes abans de l'esclat de la Guerra Civil, el 27 de juny del 1936, rebia la Primera Comunió.

Solament per la Gràcia es pot explicar, donada la seva edat, l'intens amor que sentia per Jesús i la pràctica de les virtuts cristianes de la Puresa i la Caritat durant tota la seva curta però intensa vida.

Practicà la virtut de la Caritat, esmerçant tots els seus

estalvis a ajudar a qui ho necessitava i treballant per les Missions en el col·legi, però, finalment, elevà aquestes vivències d'amor fins extrems heroics. El Dijous Sant de l'any 1939, després de la Comunió, oferí al Senyor la seva tendra vida per la salvació dels qui havien afusellat el seu pare el 29 d'agost del 1936. Déu acceptà el generós oferiment i, el dia que ella havia predit, —després de la seva mort es va saber— la Verge se l'emportà al Cel el 17 de juliol del 1939 als nou anys d'edat.

Les Madres Carmelitas Descalzas, Carretera de Húmera, s/n. 28023 ARAVACA (Madrid), porten tot el relacio-

nat amb la Causa de Canonització de María del Carmen, que es va introduir a l'Arquebisbat de Madrid l'11 de juliol del 1961. El Procés és ara a Roma on l'està estudiant la Sagrada Congregació per a les Causes dels Sants.

Convé que tot aquell qui hagi rebut favors mitjançant la intercessió de María del Carmen, ho posi en coneixement de les esmentades monges, que han editat diversos llibres on s'hi pot trobar tant la biografia de al Serventa de Déu com l'història del Procés de Canonització, que ara està en fase de Beatificació, i que posen a disposició de totes les persones que hi estiguin interessades.

Segons manifesta el cardenal Suquía

"Cal perfeccionar l'estructura del Sínode"

MADRID.— El cardenal de Madrid, Angel Suquía, informà a més d'un miler de laics de la diòcesis sobre l'últim Sínode en una conferència-col·loqui celebrada a la sala d'actes de la parròquia dels Dolors. Entre d'altres aspectes abordà la unitat i pluriformitat en l'Església, així com la relació entre parròquies i moviments. "La parròquia és insubstituïble però és insuficient per realitzar la gran missió salvífica de l'home d'avui. Les comunitats petites, les associacions, molts moviments, són un complement. Aquests no poden dir que la parròquia és innecessària, que la substitueixen, però la parròquia no pot dir tampoc que n'hi ha prou en ella sola, ja que és insuficient. Ningú substitueix a la parròquia, però aquesta necessita dels complements de les comunitats, associacions i moviments".

Després de referir-se a la família i a l'educació com a primer camp d'actuació dels seglars, assenyalà: "Arreu del món, l'acció dels seglars cristians en la vida econòmica, social i política és tristament molt insuficient. No han caigut en el compte que la sort de la societat es juga en les lleis, en els parlaments, en la banca, en partits polítics".

En el col·loqui posterior, una de les preguntes es va centrar en el secretisme informatiu del Sínode. Assenyalà que "hi ha hagut queixes de secretisme perquè els estatuts del Sínode són molt estrictes" i atribuï el problema a les deficiències dels estatuts sinodals.

"Aquestes queixes, que tenen algun fonament, seran corregides en ser modificats els estatuts del Sínode. L'estructura sinodal cal perfeccionar-la".

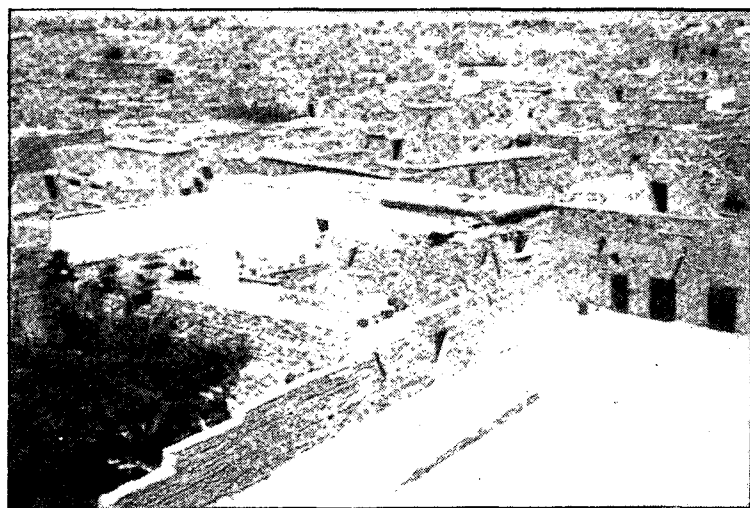
M Ó N

Del tot minoritaris dins d'un país fortament islamitzat

Només un miler de catòlics a Mauritània

NOUAKCHOTT.— Mauritània, al Nord d'Àfrica, constitueix entre d'altres països de la regió, un cas interessant per l'estudi de les relacions entre l'islam i la fe Catòlica. Una de les dimensions de la cohabitació és la manera com els catòlics donen testimoni de l'evangelisme en aquest medi maurità fortament islamitzat. L'Assemblea plenària del Simposi de Bisbes d'Àfrica i de Madagascar a Lagos (Nigèria) ha remarcat entre els desafiaments de l'Església catòlica en terra africana el diàleg amb l'islam. Els bisbes africans han subratllat que l'extensió de la fe musulmana aquests darrers anys, reclamen per part dels cristians un millor coneixement dels països musulmans.

Mauritània ha conegut des del 1400 una forta penetració àrab, les marques de la qual són visibles encara avui: La islamització del país és actualment total; el predomini de l'arrel de la cultura àrab es manifesta a totes les capes socials mauritànies. Malgrat aquesta situació particular l'Església catòlica hi és present des de fa molts anys. Els catòlics, —un miler només es beneficien espiritualment d'alguns preveres i

religioses. El clergat està format essencialment pels pares del Saint-Esprit, que exerceixen el seu apostolat a quatre Diòcesis, les de Nouakchott, Port Etienne, Touchahette i Zouerate, que és la més important comunitat catòlica de Mauritània.

Testimoniari l'Evangelisme

El testimoniatge de l'Evangelisme per tots els fidels consisteix a observar les prescripcions de la vida cristiana de cada dia i naturalment en els

usos dels principals temps forts de l'Església. A nivell de parròquies els missioners ajuden els catòlics a donar millor testimoni de l'Evangelisme en aquest context particular.

La disponibilitat total de l'Església i la seva participació en l'obra del desenvolupament nacional són dos aspectes que atorguen la simpatia de la població vers la comunitat catòlica. Aquesta manera de donar testimoni de l'Evangelisme ofereix als cristians i als musulmans d'aquest país moltes ocasions de diàleg.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador y video, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

Residència Geriàtrica Bon Viure

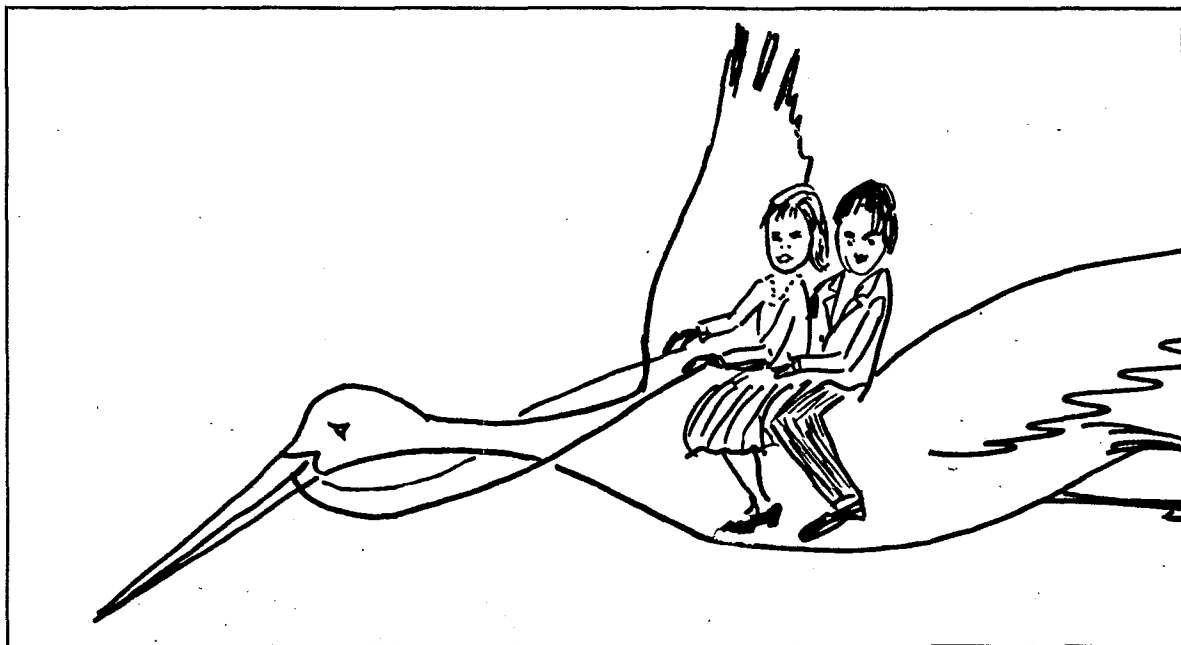
Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

La mare Teresa de Calcuta els ensenya a les parelles de l'Índia

Els mètodes de regulació natural la concepció han demostrat bastament la seva eficàcia

Després de la curta estada de la Mare Teresa de Calcuta a Barcelona, per participar al X Congrés de la Família celebrat a Madrid, alguns mitjans informatius, entre ells "Catalunya Cristiana" s'han fet ressò de la seva condemna a l'avortament, i han recordat la dedicació de monges del seu orde a pobres i marginats d'aquí, de Barcelona i de Sabadell.

Però aquest flash informatiu silencia altres maneres que empra la Mare Teresa per lluitar a favor de la vida dels encara no-nats. Pocs saben que a més d'un servei per l'adopció, les monges de la seva congregació reben formació sobre els mètodes de regulació natural de la concepció, que posteriorment ensenyen a les parelles.

Manca, però, un major coneixement sobre aquest tema entre nostre país.

"Catalunya Cristiana" ha tractat algun aspecte sobre el tema. Presentem avui una conversa tinguda entre aquest redactor i la senyora François Soler que amb el seu marit fundaren i ara dirigeixen el "Centre d'Orientació i Divulgació de la Planificació Familiar Natural". Les parelles que s'inicien en aquests mètodes, són posteriorment assessorades.

—Són coneguts aquests mètodes al nostre país?

—Malgrat que tot això estigui publicat, encara aquí i a la resta de l'Estat espanyol són poc coneguts. Fàcilment es posa en un mateix sac —ja que tots es basen en fases de continència periòdica— mètodes diferents, com són l'Ogino-Knaus, el Billings, el simpto-tèrmic, el de la temperatura o el Modificat Mucus, amb un munt de falsos tòpics.

—Com per exemple?

—Doncs que són mètodes per a gent culta, que són poc efectius, que fa falta molts mesos d'observació abans de treure'n profit, que són desfasats, que avui dia, només els ecologistes o catòlics conservadors es poden interessar per aquests mètodes tradicionals o que prendre la temperatura cada dia és una murga.

—Molts confien només en els mètodes que suposen l'ús de mitjans químics o mecànics. Els semblen més pràctics i més segurs que no pas els mètodes de regulació natural.

—Certament és veritat el que dius. Hi ha molta ignorància i aquests mitjans resulten massa bé de preu per ser anunciats a la televisió.

A més a més moltes persones no veuen cap diferència entre els mitjans temporals —abstinència periòdica— i els mitjans químics o mecànics. Per a ells sols l'objectiu canvia. Evidentment el fi —evitar una concepció— és el mateix, però el mitjà no. Hi ha diferència entre confiar en les parelles o confiar en uns artíficis.

—Què vols dir amb això?

—Doncs que confiar en les parelles —marit i mu-

ller— per tal que coneguin i autogestionin la seva fecunditat, tot integrant els altres aspectes de la sexualitat humana (plaer i estimació), és un camí ben diferent al de confiar en unes tècniques que cada vegada responsabi-

litzen menys.

—Tens raó.

—Mira: ja al seu temps, quan la gana posava en qüestió la gran natalitat del país, Gandhi afirma: "Permeteu-me de dir-vos que la propagació de la raça a la manera dels conills hauria de ser eradicada sense cap dubte, però no de manera que porti uns mals més grans. Hauria de ser controlada per mètodes que ennoblissin per si mateixos la raça, mitjançant el remei sobirà del domini d'un mateix".

—Suposo que els mètodes de regulació natural que proposeu poden considerar-se un avenç al mètode —gairebé heroic— de l'abstinència total, que ningú o gairebé ningú, ni entre els cristians, ja no practica.

—No sé si s'han practicat gaire sovint, i la jerarquia catòlica mateixa és ben conscient que només una minoria segueix les orientacions doctrinals sobre la paternitat i maternitat responsables. El cardenal Daneels en el Sínode del 1980 parlà d'un 5%. Els Bisbes dels Estats Units quan es publicà la "Humanae Vitae" l'any 1968, varen subvencionar un estudi prospectiu d'eficàcia del mètode simpto-tèrmic, que durà dos anys amb 2.000 parelles de cinc països diferents. Els resultats foren bons, i s'organitzà l'ensenyament d'aquest mètode. Ara hi ha un

pla nacional, encara que només 55 de les 126 diòcesis nord-americanes tenen organitzat aquest servei. Una de les primeres va ser Nova York. Un hospital de Los Angeles va fer un estudi prospectiu i comparatiu dels mè-

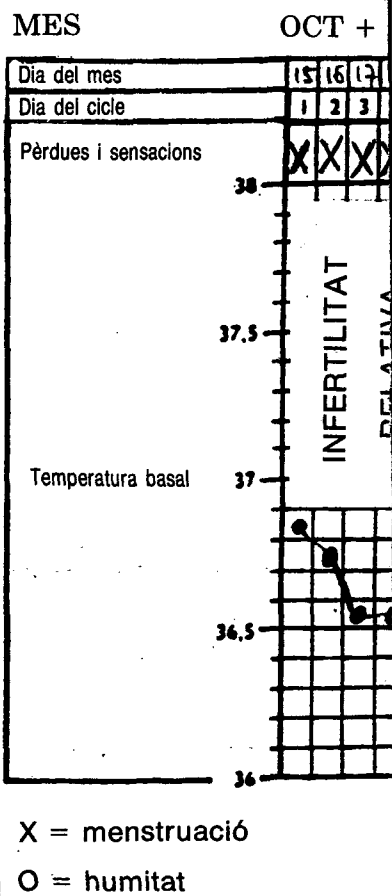
Les missioneres de la caritat i la regulació de la concepció

Les arrels d'aquesta tasca es remunten al 1964, quan una alumna —la futura Sor Paulette— d'un col·legi de l'Illa Maurici, va rebre a la seva escola educació sexual i afectiva organitzada per "Acció Familiar". Es va interessar molt per tot l'organigrama de l'associació, que es dedicava també a l'ensenyament del mètode de la temperatura a les parelles. El 1967 ingressà a les Missioneres de la Caritat de Calcuta i comentà a la Mare Teresa tant la filosofia com la metodologia d'Acció Familiar. Amb el consentiment de la seva superiora començà tot seguit a assessorar parelles sobre el mètode simpto-tèrmic; l'any 1971 ja n'hi havia 699 de formades.

Els anys 1977 i 1978, el "Indian Council of Medical Research" (Consell Indi d'Investigació Mèdica) envià personal i mitjans financers a l'equip de Sor Paulette i a les parelles monitores que aquesta havia format. Els resultats es publicaren al "Journal of Obstetrics and Gynaecology of India", on s'hi explica el pas de les 9.814 usuàries el gener del 1977 a les 20.177 el desembre de l'any següent. Només 221 parelles abandonaren el mètode; i de les 94 parelles sub-fèrtils que l'utilitzaren per concebre, 72 veieren satisfet el seu desig de ser pares. L'any 1977 l'efectivitat per evitar l'embaràs fou d'un 99,71%, i l'any següent fou d'un 99,80%.

Les Missioneres de la Caritat van ser les pioneres a introduir els moderns mètodes naturals de regulació de la natalitat a l'Índia, i ja a finals del 1985, hi havia 303.220 usuaris repartits en vuit estats de la Unió.

GRÀFIC SIMPT

al de a

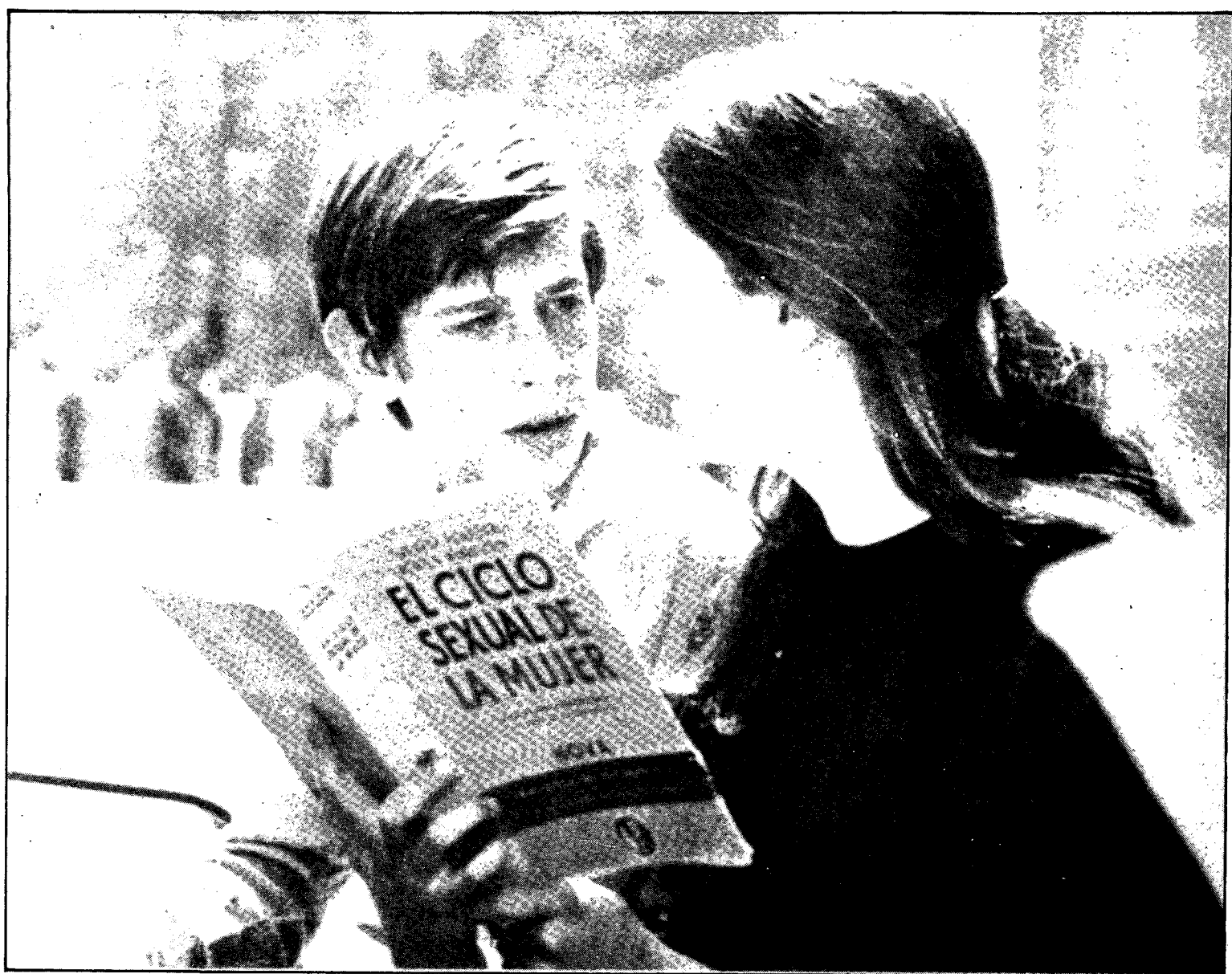

les parelles del

todes Billings i simpto-tèrmic.

—I aquí, a l'Estat espanyol?

—Aquí, algunes diòcesis del Sud estan preparant un cicle de formació per a parelles monitores, però encara

no està en funcionament. Hi ha grups reduïts que divulguen aquests mitjans pel seu compte. Un és el nostre, el "Codiplan", que funciona a Barcelona, al carrer València, 494, entresol quart. Les persones o parelles que s'initien en aquests mètodes són assessorades després per correu o telèfon.

—Es funció de l'Església fomentar l'ús d'aquests mitjans?

—Si més no és, la fita que recomana la jerarquia —i no solament el Papa— per als esposos cristians. Així la "Gaudium et Spes", la proposta 25 del Sínode sobre la família, etc. Si l'Església organitza camins per a la caritat, l'oració, la catequesi, etc., per què no organitza camins per la paternitat i maternitat responsable? La regulació de la natalitat és no més el començament de la

responsabilitat.

—Sembla que l'Església tardarà temps a admetre els mitjans artificials de regulació, els químics o mecànics. En canvi sembla que accepta els mitjans naturals. Si és així, per què en els centres parroquials o annexos no es donen més a conèixer, sobretot per les parelles que volen ser fidels a l'Església.

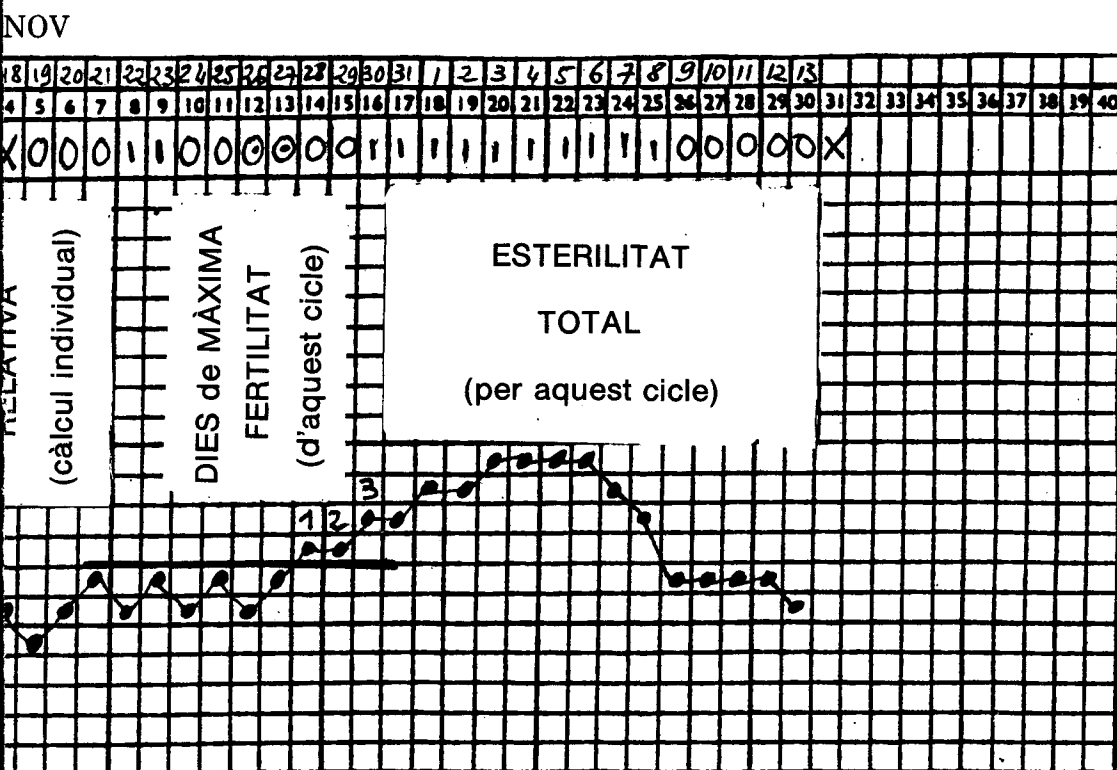
—Per una banda desinformació i per altra si es pensa que els mitjans artificials són bons per essència i que només cal superar un temps per que siguin admesos per la jerarquia catòlica, no es farà res per conèixer, divulgar i investigar sobre els mitjans naturals nosaltres pensem, com a creients, que si veritablement els mitjans naturals de regulació, en el pla de Déu, són millors per a l'amor de les parelles, aquests mitjans arribaran al poble,

encara que no sigui a través de l'Església. Una mica pot passar com en la paràbola de Jesús quan diu que els primers invitats al banquet de la boda del fill de l'home ric... De fet les parelles que els hem ensenyat aquests mitjans s'hi han interessat per coherència amb la seva manera de pensar o ser, i poques vegades pel fet de ser cristians. "La veritat us farà lliures", va dir Crist. ¿Serà que la veritat del cicle menstrual femení— base dels mitjans naturals actuals i futurs— fa les parelles lliures?

Una interpel·lació que potser caldria matisar, però que és un interrogant fet amb voluntat de trobar camí per a les parelles preocupades per donar una solució adient a la seva consciència de creients.

FRANCESC GAMISSANS

O-TÈRMIC PER A LA PLANIFICACIÓ FAMILIAR

○ = lubricant, elasticitat
| = sequedat

(Fig. n.º 3 de la ref. 3 d'aquest article).

CODIPLAN

Centre d'Orientació i Divulgació de la planificació Familiar Natural
Carrer de València, 494, entresol 4a B - 08013
Barcelona.

Dimarts i divendres de 4 a 7
i hores convingudes Tel. (93) 246 35 81

- Informa i assessora sobre els mètodes naturals de regulació de la concepció.
- Organitza cursets de formació de monitors.
- col·labora amb escoles i associacions de pares per a l'educació sexual i afectiva dels joves.
- únic membre d'Espanya de l'Organització No-Governamental IFFLP/FIDAF (International Federation for Family Life Promotion / Fédération Internationale d'Action Familiale).

CALENDARI

Diumenge, 13 de desembre. III d'Advent. Santa Llúcia, verge màrtir; santa Otilia, verge i sant Aubert, bisbe. El sol surt a les 7,08 i es pon a les 16,22 (hora solar). Festa major a Aiguamúrcia, Bellmunt del Priorat, La Fuliola, Gelida, les Pobles, Vilamitjana i la Vilella Alta. Fira a l'Arboç i Sant Feliu de Pallerols.

Dilluns, 14 de desembre. Sant Joan de la Creu, fundador i doctor; sant Nicasi i sant Pompeu, bisbes; sant Abundi màrtir.

Dimarts, 15 de desembre. Sant Valerià, bisbe i santa Cristiana (Nina), esclava. Fira a Isona.

Dimecres, 16 de desembre. Sant Ananies, sant Azaries i sant Misael; sant Eusebi, bisbe màrtir; santa Albina, verge màrtir i santa Adelaida (o Alicia), emperatriu.

Dijous, 17 de desembre. Sant Llàtzer, bisbe màrtir. Santa Vivina, verge, la beata Violant i sant Josep Manyanet.

Divendres, 18 de desembre. La Mare de Déu de l'Esperança (o de la O), Sant Gracià, bisbe.

Festa major a la Batllòria, Cadaquès i Figuerola del Camp.

Dissabte, 19 de desembre. Sant Urbà V, papa; sant Nemesi, màrtir. Santa Tea, màrtir i santa Eva.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

13 de desembre. Diumenge III d'Advent. Lectures: Primera, Is 61,1-2a.10-11, Lc 1,46-54, segona 1Te 5,6-24, tercera Jo 1,6-8.19-28.

14 de desembre. Dilluns de la III setmana d'Advent. Lectures: Primera Nm 24,2-7.15-17a, S 24, segona Mt 21,23-27.

15 de desembre. Dimarts de la III setmana d'Advent. Lectures: Primera So 3,1-2.9-13, S 33, segona Mt 21,28-32.

16 de desembre. Dimecres de la III setmana d'Advent. Lectures: Primera, Is 45,6b-8.18.21b-26, S 84, segona Lc 7,18b-23.

17 de desembre. Dijous de la III setmana d'Advent. Lectures: Primera, Gn 49,2.8-10, S 71, segona Mt 1,1-17.

18 de desembre. Divendres de la III setmana d'Advent. Lectures: Primera, Jr 23,5-8, S 71, segona Mt 1,18-24.

19 de desembre. Dissabte de la III setmana d'Advent. Lectures: Primera Jt 13,2-7.24-25a, S 70, segona Lc 1,5-25.

LITÚRGIA DE LES HORES

Setmana III d'Advent.

Diumenge, 13. Tot del III diumenge d'Advent.

Dilluns, 14. Sant Joan de la Creu. Memòria obligada.

Dimarts, 15. De fèria.

Dimecres, 16. De fèria.

Dijous, 17. Fèria privilegiada.

Divendres, 18. Fèria privilegiada.

Dissabte, 19. Fèria privilegiada.

HOMES I INSTITUCIONS

Enric Bagué

Just quan acabava de complir vuitanta-set anys, el dia mateix del seu Sant —13 de juny d'enguany—, Enric Bagué ens deixava. I ho feia tan discretament com conscientment i conseqüent havia viscut, pressentint el goig del retorn als braços del Pare, manifestació suprema del seu desig a les portes del traspàs.

Una vida que possiblement no l'havia pas tractat com el seu valor d'historiador, de mestre i d'autor es mereixia. Les conseqüències d'unes febres contretes durant la guerra del Marroc l'impossibilitaren d'obtenir una càtedra universitària d'Història Medieval per la qual estava extraordinàriament dotat i preparat. La seva docència, però, s'encaminaria per altres viarans i no quedaria estèril: un estol de deixebles procedents de l'Institut Escola, primer, i d'altres institucions, privades i públiques, després, esdevindrien per la seva ensenyança no solament aficionats a la història sinó amics incondicionals de l'home que sabia extreure de la seva assignatura preferida una lliçó constant.

El magisteri d'Enric Bagué anava aparellat d'una fina ploma d'escriptor que coneixia els recursos d'un perfecte narrador. Acostumat al tracte constant amb els personatges i els fets de l'Edat Mitjana, els descrivia amb l'atractiva normalitat de la "cosa viscuda".

Com a erudit havia publicat textos historiogràfics: "Feits d'armes de Catalunya", del pseudo-Boades, "Recort" de Gabriel Tu-

rell, dintre la Col·lecció "Els nostres clàssics" o "Llegendes de la història de Catalunya"; com a investigador, les biografies de "Pere el Catòlic" i d'"Alfons el Benigne", "La dona i la cortesia a la societat medieval" o "Noms personals de l'Edat Mitjana"; com a divulgador, els grans llibres il·lustrats "La Alta Edad Media" i "La Baja Edad Media", així com "Pequeña Historia de la Humanidad medieval" o col·laboracions sempre acurades i atractives en obres enciclopèdiques o col·lectives; com a professor, obres didàctiques per al segon ensenyament: "Història" o "Ars, Historia del Arte y de la Cultura"; i com autor de llibres infantils: "Un castell dalt d'un turó", "L'aventura dels avis" i tota una sèrie que va fer, en el seu mo-

ment, les delícies dels infants i dels seus pares.

La seva activitat no es va deturar aquí, sinó que es va estendre també en el terreny editorial: amb treball pacient i meticulós sabia refer un text deficient, retocar el peu d'una il·lustració per fer-lo més intel·ligible o suggerir unes atractives reproduccions per tal de donar amenitat a un escrit inevitablement feixuc. I en aquest fer i refer hi dedicava tota l'habilitat del seu saber.

Enric Bagué ens ha deixat però en el nostre record perdurà la seva presència d'historiador, de mestre i d'amic. I encara, per damunt de tot, l'exemple de la seva serenitat i la seva fe.

JOSEP M. MAS I SOLENCH

ADULTS EN LA FE

Contents en el Senyor

JOAN GUITERAS I VILANOVA

El tercer diumenge d'Advent ens dirà amb vigoria: "Viviu sempre contents en el Senyor; ho repetixo, viviu contents. El Senyor és a prop". Paraules manllevades a la carta de sant Pau als Filipencs. I que són una veritable vocació cristiana. Sí, som cridats a acollir el do de l'alegria. En això hi ha una dimensió de profunda veracitat de la celebració litúrgica. Al llarg de l'any litúrgic se'ns ofereix un ventall de virtuts posades al nostre abast. Do diví! Salvació plenament actual! Salvació que, cada cop, ha de ser més madura i que suplica un creixement!

La celebració dels misteris del Crist porta una realitat. I dispara en nosaltres una ascètica, una cooperació. Perquè continua essent cert que Déu no fa res sense nosaltres. El misteri diví no anul·la la nostra llibertat. La llibertat queda i, posada sota el disseny de Déu, esdevé més plena. És aquí on es descobreix que el temps litúrgic és veritable sacrament, ofrenedor de gràcia. I que, en la proximitat del Nadal, cal maldar per l'alegria. És el do més gran del Senyor i el gran signe de la maduresa cristiana.

La lliçó de les "Floretes"

De fet, les pàgines dels evangelis esdevenen una gran exhortació a l'alegria. No és gens difícil aplegar un bon ram de citacions referides a aquesta virtut. Però, sens dubte, es fa difícil assimilar-ne el missatge. Roman- dre alegre durant la singladura de la vida, no és una cosa massa fàcil. Ens costa. És una constatació que cadascú pot fer en ell mateix. No són massa les persones que, malgrat tot, es mantenen en una llibertat que els permet de ser alegres. La base d'aquest procedir requereix, sens dubte, tones i tones de paciència. És tan difícil això per a uns cristians que hem professat com a virtut la impaciència!

Obro la bonica edició de "Les floretes de Sant Francesc", amb versió i notes de Francesc Gamissans, i lleigeixo: "Ensenya Sant Francesc com en la paciència hi ha la perfecta alegria". Francesc camina amb fra Lleó. Van de Perúgia a Santa Maria dels Àngels. És hivern i fa molt fred. Crida successivament a fra Lleó que precedia el sant d'Assís. Aquest proclama que és la perfecta alegria. Res-

sona el text paulí sobre la caritat. Si el frare menor fos sant i edificador, fes obres miraculoses, sabés totes les llengües o profetitzés, convertís amb paraula convincent els infidels... en res d'això no es troba la perfecta alegria. Lleó, com un xic impacient, demana al pare Francesc que li mostri on és la perfecta alegria. I la resposta es basa en la possibilitat no sols d'una mal rebuda quan truquin al convent de Santa Maria dels Àngels, sinó en el no reconeixement del germà porter, en els insults i en el foragitar-los a garrotades. D'aquesta situació, aparentment grotesca i com impensable, el pobre d'Assís n'extreu la lliçó.

Sofrir amb paciència

Diu que si "nosaltres per tot això sofrim pacientment i amb goig, pensant en les penes de Crist —beneït sigui—, les quals ens cal sofrir pel seu amor, oh fra Lleó, escriu que en això és la perfecta alegria. Escolta, doncs l'acabament, fra Lleó. Sobre totes les gràcies i els dons de l'Esperit Sant, que Crist atorga als seus amics, hi ha el vèncer-se a si mateix; i suportar penes, injúries, oprobis i fretures de bon grat, per amor de Crist. Perquè de tots els altres dons de Déu no ens podem gloriari, perquè no són nostres, sinó de Déu... Però en la creu de la tribulació i l'afflicció ens podem gloriari, perquè això és nostre; com diu l'Apòstol: Jo no em vull gloriari sinó en la creu de nostre Senyor Jesucrist".

Aquesta reflexió pot semblar més o menys pintoresca. Però, deixem-nos de massa il·lusions, el fet és que la nostra vida coneix, quan menys ho esperem, dificultats imprevistes, decepcions dels qui creïem amics, incom-

prensions familiars, males passades d'altres creients, no consecució d'un ideal que acaronàvem... Llavors necessitem el silenci pacient, la capacitat d'assumir el fracàs, el do de l'alegria en la contrarietat.

Es, per tant, d'un gran realisme la virtut de l'alegria. No és una positura irreal. En aquest cas, seria estultícia. I l'Evangeli, encara que sembli el contrari, no hi va per aquest camí. Evangeli és realisme. És palpar les coses en la seva profunda entitat. És mesurar la mutabilitat i la petitesa de les realitats creades. Per tal de no treure'n una agor que tampoc no tenen. Perquè les coses i les persones freqüentment deceben. I he de tenir present que jo també sóc factor de decepció. Així el realisme, camí de joia, es forja en l'enclusa de la paciència.

Caminar en l'Advent

L'espiritualitat cristiana es defineix per una situació errant. L'home bíblic és un ésser en camí. El camí de l'Exode i el camí de la creu. El camí es pot daurar literàriament parlant. Però avançar és difícil, en determinats moments. És que un es cansa i té ganes d'assentament.

L'Advent, vinguda, és un terme dinàmic. Una salvació que arriba i un creient que allarga la mà per acollir-la. Trobada entre Déu i l'home. Encarnació. Aproximació a la realitat imperfecta. Per assumir-la i perfeccionar-la en Crist.

Cal reconèixer que, en moltes ocasions, els humans no sabem el que ens empatollem. Som una màquina de paraules que ens semblen buides. Com si els mots no tinguessin ànima, ni sang. I els mots, quan han estat encarnació en un mateix, esdevenen animats i plens de vida. Només tenen sentit quan els engendrem en la realitat viscuda. És en el dolor veritable que hom pot unir-se al misteri pasqual del Salvador. Fins que no hi ha aquesta ocasió només fem teoria. El sofriment és el gran mestre i esdevé prova de foc. Per això, enmig de la pobresa del nostre món, de la nostra pobresa, encara és possible l'alegria. Tal com ho va ser, fa 1987 anys, a Betlem. En la pobresa d'un pessebre, els àngels van entonar cants de joia i uns pobres pastors, la casta més baixa, van sentir el foc del gaudi en el seu cor.

A cura del Dr. PERE TENA

-19

LA BÍBLIA A L'ABAST

"Feliç tu que has cregut"

Avui la comunitat eucarística, després d'haver escoltat les benaurances messiàniques d'Isaïes, no pot menys que unir-se a la veu de Maria i entonar amb ella el cant al **Déu que la salva** (v. 47). En ple Advent, en el diumenge de l'alegria davant la imminent aparició del Messies, la veu del vell profeta animava els exiliats d'ahir a creure i esperar en Déu. Així deia la felicitat del poble oprimat —oprimat ara per la pobresa material, manca de solidaritat entre el poble, atacs dels països veïns— perquè l'Esperit del Senyor s'havia finalment emparat del poble. Del poble humiliat, talment un terreny ermotat, el Senyor en feia brotar el seu enviat que comptava des dels seus inicis amb la protecció i direcció de l'Esperit de Déu. Tot i que les aparences immediates de l'experiència del poble s'obstinessin a ofuscar aquesta vinguda del Messies, l'Ungit de Déu s'acostava al seu poble a través de les rutes de la història, plenes de retombs i marrades. Feia falta tota la fe en la paraula de Déu per mantenir-se creient en aquelles circumstàncies concretes. I precisament la manifestació més punyent de la gran pobresa del poble era la manca de confiança en Jahvè. Sols la petita resta dels pobres de Jahvè continuaven fermes en la fe i l'esperança enmig del desengany col·lectiu. Els pobres de Jahvè, que enmig de la humiliació nacional havien après a ser humils i a no esperar en ningú més ni en res que no fos el seu Déu i la força del seu braç. I la història es va repetint constantment. En aquest tombant del segle vint, l'Església es troba igualment en unes circumstàncies difícils. També ara, i fins i tot entre nosaltres, la

L'evangelí de Maria

(Llc 1: 46-48, 49-50, 53-54 R.: Is 61:10b)

JOSEP M. ARAGONÈS

confiança en Déu toca atzucacs escriuïdors de pobresa. Per això necessitem una veu clara que, ara i ací, ens canti la Bona Nova del Déu que salva, i ens retorni l'espai perdut de l'alegria. La profecia d'Isaïes ara és represa per una veu femenina, que ens senyala la ruta del vertader evangeli. És la veu d'Isabel, la mare del Baptista, que una vegada més proclama on es troba el porta que dona accés a la salvació: **Feliç tu que has cregut que es complirà tot allò que li ha estat dit de part del Senyor** (v. 45). Maria és la qui ha cregut. Ho és també la comunitat que ara celebra l'eucaristia?

"I Maria digué..."

També ara la comunitat cristiana diu en el cant responsorial: **La meua ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva, perquè ha mirat la petitesse de la seva serventa** (vv. 46-48a). Maria és alhora figura de l'Església i el seu membre més eximí. La que va viure amb la més gran intensitat el final de l'Advent històric, és avui la preclara pedagoga de la comunitat cristiana. Des de la seva situació d'humilitat, filla com era d'un poble humiliat i pertanyent a la classe dels

qui ancestralment veuen com són despietadament doblegades les espatlles dels pobres sota l'opressió **dels de cor presumptuós** (v. 51), Maria confià en el qui **omple de béns els pobres** (v. 53a), i es mantingué ferma en l'espera del qui era capaç de fer meravelles en ella (v. 49a). El seu mestratge no és fet de brillants teories, sinó de dures experiències, aguantades amb fe heroica. Així avui ens mostra a tots quina ha de ser la trajectòria del nostre camí d'Advent. I no sols de l'Advent litúrgic, sinó d'aquest altre Advent quotidià que ens fa estar a l'aguait del Senyor que ve i es fa anunciar pels signes dels temps. Aquesta Església que avui celebra l'eucaristia des d'Orient a Occident, també es troba en molts llocs en situació d'humiliació. ¿Sap aprendre igualment a ser humil i a posar tota la seva força en el Déu que salva? Perquè únicament així el Totpoderós podrà fer meravelles en la seva Església, i totes les generacions la podran proclamar benaurada. No justament pel seu poder a l'estil del poder dels de cor presumptuós, sinó des de la seva autèntica virginitat: la seva total disponibilitat als plans i a l'acció de Déu. Tant de bo que després de cada eucaristia dominical —i diària— pugui

afirmar-se com de Maria ho advera l'evangelista: **I l'Església digué: La meua ànima magnifica el Senyor.**

La Bona Nova

Com en l'obertura d'una simfonia, el Magníficat ens diu els grans temes que després seran desenrotllats i cantats per tot el cor i l'orquestra. La salvació és obra de Déu. És el Totpoderós qui fa meravelles en Maria, en l'Església, i en cadascun de nosaltres. A condició que siguem humils a la vista penetrant de Déu. Llavors el Senyor **omple de béns els pobres**, perquè els troba amb les mans buides i així les hi pot omplir de la seva força, mentre que **els rics s'entornen sense res** (v. 53). La gran buidor dels "rics" no és deguda al desamor de Déu —Déu també els estima i ve a salvar-los—, sinó a la seva obstinació a anar carregats amb la feixugor de les seves riqueses, a considerar-les exclusivament seves, propietat particularíssima d'ells, sense cap mena de voluntat a compartir-les amb els necessitats. Closes així a l'amor del proïsme, resten tancats també a l'amor de Déu. Déu ve a salvar la humanitat, tota la humanitat sense excepció. Però ningú no serà salvat, si es tanca en el propi egoisme, si en lloc d'allargar la mà al Salvador, la manté tancada a l'amor dels germans, manifestació de l'amor de Déu. Vet aquí l'evangelí de Maria cantat a les portes de començar-se l'Evangelí viscut fins a l'extrem pel seu Fill Jesucrist. Feliços nosaltres, si avui i sempre, el cantem de cor amb Maria i amb tots els qui creuen en la salvació de Déu. Els qui hi creuen amb el pensament, amb la boca, amb el cor i amb les obres.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

24 - L'obra geològica de mossèn Font i Sagué

Mn. Norbert va celebrar la seva primera missa el 16 de juny de 1900, en la qual, com ja vam dir, predicà el canonge Almera. A més va cantar-hi l'Orfeó Català dirigit pel mestre Millet. Amb tota certesa va constituir un moment crucial de la seva existència que li va deixar, és clar, una vivència inesborrable. Sempre es mostrà fidel del tot al ministeri sacerdotal que havia escollit per a la seva vida. Però això no obstà gens ni mica a continuar la seva dedicació també a la ciència: nou dies després de la seva primera missa es presentava a l'Institut de Lleida a examinar-se per l'obtenció del grau de batxiller, per lliure, amb resultat satisfactori. I així ja es pot matricular a la Facultat de Ciències de Barcelona al curs següent 1900-01. A Barcelona, però, no hi ha l'especialitat de Naturals i al curs vinent se'n va a Madrid, on estudiarà quatre cursos, tres per a l'obtenció de la llicenciatura, que li fou atorgada el 17 de juny de 1904 i encara un altre en vistes al doctorat. Però no arribà a presentar la tesi doctoral i es quedà sense el títol de doctor.

Investigador, escriptor i professor

A Madrid, a més d'estudiar, assisteix regularment a les reunions mensuals de la "Real Sociedad Española de Historia Natural", on aconseguí ja una bona reputació pels treballs que hi presentava. Però també aprofitava les vacances: a l'estiu de 1902 el marquès de Comillas el comissiona per anar al Sahara Espanyol a Río de Oro (on no hi ha cap riu, ni tampoc gens d'or, sinó només misèria) a estudiar la possibilitat de trobar aigua en aquells paratges. La gestió en aquest sentit no tingué èxit, pe-

rò va obtenir interessants resultats científics d'aquells terrenys que només havien estat estudiats pel geòleg Francisco Quiroga el 1885. Hi va descobrir dos pisos del miocènic i del pliocènic amb un bon nombre de fòssils. També hi trobà algunes espècies desconegudes d'insectes, de mol·luscs i de plantes. I, a més d'altres activitats de recerca, el nostre home no parava d'escriure comunicacions o articles als butlletins de la Institució Catalana d'Història Natural, del Centre Excursionista de Catalunya i de la Société Géologique de França. En acabats els cursos a Madrid i un cop tornat a Barcelona va publicar "Lo Vallés" i "Quadros del Sahara". I segueix escrivint... fins a 263 treballs en total entre llibres, comunicacions i articles. El 1905 publica "La primera Historia Natural Catalana, escrita per lo P. Joseph Gil S.J. en el segle XVI" i poc abans de finir aquest mateix any "Curs de Geologia dinàmica i estratigràfica aplicada a Catalunya", manual de 486 pàgines i 305 figures, amb el pròleg escrit per Lluís M. Vidal, que tingué un èxit tan notable que s'exhaurí l'edició en molt poc temps. Fou la seva obra cabdal, reeditada l'any 1926 per M. Faura i Sans, i que encara avui dia presenta interès. Una altra obra important fou la "Història de les Ciències Naturals a Catalunya, del segle IX al segle XVIII", editada el 1908 i reeditada en facsimil l'any 1978.

I al costat de la seva activitat d'escriptor hem de citar la d'investigador i de comissionat per a altres treballs: estudi de les

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

fonts termals de Caldes de Maiavella (1903), prospecció de les mines de plom de Santa Coloma de Gramenet (1906), elaboració d'informes hidrogeològics i miners... A més dels càrrecs d'administrador de la "Casa Municipal de Misericòrdia", de membre de la "Junta Municipal de Ciències Naturals" i de la seva activitat de professor que va començar tot just arribat de Madrid amb classes de geologia que donà al Centre Excursionista de Catalunya i continuà després, ocupant la nova càtedra de "Geologia general aplicada a Catalunya" creada pels "Estudis Universitaris Catalans", institució fundada el 1903.

Font i Sagué a l'Escola catalana de geologia

Amb aquesta càtedra de Font i Sagué podem dir que l'escola catalana de Geologia, que tenia unes bases ja ben sòlides en el camp de la investigació establertes per Almera, Vidal i Bofill, que no van ser homes de càtedra, quedava també ben estructurada i dignament inaugurada en el camp de la docència. El reconeixement de mèrits i la vàlua de Mn. Norbert Font i Sagué anà creixent ràpidament a mida que eren conegudes les seves classes i les seves obres. A proposta del Dr. Almera ingressà a la Société Géologique de França el 1907 i aquell ma-

teix any ja assistí amb Almera, Vidal i Bofill a la reunió extraordinària, que aquesta vegada tingué lloc a la regió de Causse i Cevennes. El seu nom ja entrava a l'àmbit internacional. A la ressenya del Butlletí de la Société es llegeix: "Avant de prononcer la clôture de la Réunion, M. Bergeron tient à féliciter, au nom de la Société Géologique, notre confrère, M. l'abbé Font y Sagué, du mouvement qu'il a provoqué à la suite de son maître, notre confrère M. de chanoine, Almera, en faveur de la Géologie; il le remercie de nous avoir amené quelques-uns de ses élèves, et il espère que ce mouvement se propagera de la Catalogne à travers le reste d'Espagne".⁽¹⁾ I més avall es llegeix: M. l'abbé Font y Sagué remercie M. le Président des paroles si aimables et si encourageantes qu'il vient de lui adresser et déclare qu'il retournera en Espagne plein de notre bon souvenir et animé d'un dévouement et d'un amour plus grand encore pour la géologie".⁽²⁾

No cal que diguem que Font i Sagué era també un dels més destacats col·laboradors del museu geològic del Seminari Conciliar fundat pel Dr. Almera. Precisament el canonge veia en ell el seu immediat successor, però les activitats i iniciatives que duia entre mans sobrepassaven els treballs del museu i arribaren a ambients més amplis. Es pot dir que personificava el futur esperançador de la geologia catalana.

Com a membre de la Junta Municipal de Ciències Naturals, va idear el projecte de col·locar al

parc de la Ciutadella una col·lecció plàstica, a grandària natural, dels animals més grossos que havien poblat la nostra terra i hi havien deixat restes fòssils. Es començà amb el mamut, que avui dia encara s'hi pot veure, recentment restaurat, i havien de seguir el cervol gegant, el dinotèri, l'hippàriion..., però la mort del nostre home paratitzà el projecte. També va reunir un autèntic museu petrogràfic, que consistia en blocs de pedra de les distintes roques que es troben a Catalunya. Aquests blocs, amb una cara pulimentada i la corresponent inscripció, estaven exposats a la intempèrie. La col·lecció que prou suors havia causat a Font i Sagué fou destruïda bàrbarament el 1923.

Mn. Norbert va morir el 1910. La causa va ser un tifus que havia agafat quan inspeccionava un avenc de la Plana de Vic el març d'aquell any. Ell havia recomanat moltes vegades que no es begués mai de les aigües que no haguessin estat analitzades i declarades potables, però es veu que va ser ell mateix qui va desestimar el seu propi consell, agosarat com era per temperament. I el tifus va arribar i els antibiòtics encara no s'havien descobert. Uns quants metges van intervenir per mirar de deturar el procés infecciós, que va avançar ràpidament en aquell cos que, si bé era jove, estava molt abatut per l'excés de treball. El 19 d'abril de 1910 finava a la "Casa de Misericòrdia" de la qual era l'administrador. No cal dir de gran manifestació de dol que provocà.

Tanmateix l'obra de Font i Sagué ja havia estat molt notable i l'escola catalana de geologia restava ben establerta.

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres. Sav 13,1

Vida Creixent

Moviment cristià de gent gran

“Que cap de nosaltres tingui una vellesa trista, apagada, poc útil i pobra espiritualment, sinó que, sense que li falti el més elemental per viure dignament, tingui de debò una vida creixent que plagui a Déu i ajudi els homes i dones, germans nostres.”

Silenci

A vegades desitgem el silenci..., i a vegades el temem. El silenci exterior fa audible el bruit interior.

El silenci dels cims és majestuós, curull d'eternitat: Com ressona en l'interior! El Senyor és en el seu temple sant... Silenci davant d'Ell. La terra emmudeix davant del Senyor que es posa en moviment i es manifesta fora de la seva mansió santa. El nostre Déu no calla davant el poble oprimat. Ell no s'allunya de nosaltres, tot i que a vegades la resposta de Déu és el silenci. El Déu silenciós, però, no és un Déu sord...

Hi ha silencis eloqüents, molt més que les millors paraules... Els silencis de Jesús en la seva passió..., els silencis de Maria... Maria trenca el silenci per mostrar la seva situació i disponibilitat a Natzaret..., i la seva estranyesa davant del fill trobat. Paraules mesurades, nascudes del silenci interior.

Maria trenca, també, el silenci per lloar Déu, per mostrar profeticament la seva plenitud, per ser la veu dels sense veu perquè no són escoltats... A Canà els silencis i les paraules s'entrecruen expectants...

Maria va modelant-se interiorment en el silenci..., el del sofrir i l'esperar. Uns llavis closos no impedeixen el diàleg profund... al peu del sagrari..., prop del bressol..., a la capçalera del malalt..., tot esguardant l'aigua saltironant torrent avall... a la fi d'una jornada... o d'una vida.

Hi ha silencis imposats pel temor o per la vergonya. Hi ha silencis expectants i silencis ferits per la sorpresa o pel dolor punyent... Hi ha el silenci de la mort decebedora quan la fe ha silenciats els crits i els gemecs interiors o la malícia ha ofegat un testimoni d'amor...

Fins i tot quan hem de restar inquiets..., descànssem en silenci, en el silenci de Déu, no amb els braços creuats...: és bo d'esperar, en silenci, el socors del Senyor...

LLUÍS ANTONI

Recuperar el goig de viure

La proximitat de les festes nadalenques ens renova cada any el desig de felicitat i de goig que els mortals duem imprès en el més profund del nostre ésser, cosa que evidencia quina és la nostra procedència i quin és el nostre destí suprem: el Senyor, Déu, en qui trobem el goig infinit i etern.

L'Església mateix, abans de cloure el temps de preparació immediata al Nadal, ens invita a introduir-nos-hi amb l'exultant “Gaudete!” del tercer diumenge d'Advent, bo i reafirmant així la recomanació que ens fa l'Apòstol sant Pau:— “Alegreu-vos sempre en el Senyor” (Fl. 4, 4-6).

Motius d'esperança

A part dels motius o les raons que cada persona o col·lectivitat puguin tenir per renovar la seva joia de viure, i de superar tot motiu de tristesa o amargura, ens agradaria posar en comú amb les seves les nostres raons, i exposar quins són els motius que tenim per continuar vivint en el goig i l'esperança.

Nadal és la celebració d'una Naixença que ens impul·leix constantment a “créixer”. Doncs bé, amb tota la modestia que se'ns pot exigir, constatem amb goig que el nostre moviment creix i avança: amb passa lenta però il·lusionada i esperançada, que és la forma que ens sembla normal i correcta perquè el procés de creixement sigui alhora dinàmic i equilibrat.

Recobrar els orígens

Amb el record encara vibrant de l'Aplec multitudinari celebrat el darrer mes d'abril a Montserrat, creiem que val la pena destacar també uns esdeveniments viscuts fa poc a l'interior del nostre moviment, com són: La IV Trobada dels Coordinadors de les vuit diòcesis catalanes; la Trobada de “Vida Creixent” de Lleida

Les reunions, trobades i assemblees que els cristians celebrem arrenquen —encara que amb signes diferents— dels mateixos orígens de l'Església.

amb la Gent gran de la seva diòcesi, de la qual informàvem el mes passat; la IV Assemblea-Trobada de la de Barcelona i, ara, la II Trobada amb la Gent gran que organitzen per aquest mes els nostres germans de Tarragona, i de la qual es dona notícia en aquesta mateixa pàgina de CATALUNYA CRISTIANA.

La raó que ens mou a destacar aquests esdeveniments, a part del goig que ens donen, és sobretot la d'intentar ajudar a descobrir els valors cristians que contenen aquestes Trobades i Assemblees. Tot i que aquests actes puguin servir per cobrir el que hom n'ha dit “la necessitat biològica de trobar-se” i proporcionar uns aires de festa que estimulen i fomenten la mútua germanor, cal no perdre de vista que les reunions, trobades i assemblees que els cristians celebren arrenquen —encara que amb signes diferents— dels mateixos orígens de l'Església, que d'ençà de la Pentecosta rep del Senyor la vocació i la missió de “convocar i d'aplegar”.

Certament que aquestes vocació i missió tenen un fi transcendent: la salvació. Però, òbviament, s'adrecen a nosaltres que som éssers transcendents i es manifesten a través de signes tangibles que ens atenyen de forma directa i a través dels quals anem configurant la nostra pròpia

vida i procurem que aquesta tingui el sentit que cadascú s'ha escollit lliurement. També en això poden i han d'ajudar-nos les nostres reunions, assemblees i trobades.

A més a més, amb la celebració d'aquests actes els cristians hi exercim un dels drets que, com a ciutadans i com a membres de l'Església, ens són avui plenament reconeguts: el dret de convocar-nos i reunir-nos.

A propòsit d'això, no fa pas gaire que en un dels editorials d'aquesta mateixa revista que ens acull, i que ens introdueix a les llars cristianes de casa nostra, s'hi deia: —“Avui, gràcies a Déu, els laics cada dia som més conscients que en l'Església hi tenim drets, i que els hem d'exercir; i un d'ells és el dret de reunió i, per tant, de convocar”. I això —continuem llegint-hi—: “les nostres ‘autoritats’ no sols ho accepten sinó que ens encoratgen a fer-ho”.

Ja sabem que no constituïm cap excepció en res del que és comú a tota col·lectivitat social o religiosa. Només hem pretès exposar alguns dels motius i raons que ens ajuden a nosaltres —i voldríem que a d'altres també els servissin— per anar retrobant, a cada cruïlla del camí, el goig de viure.

Segona Trobada de la Gent Gran de Tarragona

Cada dia va prenent més empenta aquest col·lectiu de la Gent gran. Si en altre temps les persones majors podíem sentir-nos unes persones aïllades i preocupades només en anar arrencant els darrers fulls del propi calendari, ara som un estol nombrós, ple de vitalitat i que ocupa un espai més ampli en el conjunt de la societat, i que mitjançant grups, associacions i federacions que ens aglutinen a tots, anem constituint una força cridada a ser de primer ordre.

L'Església, amatent, compta amb aquesta realitat i vetlla perquè la Gent gran no sols es vegi assistida físicament, en assistència mèdica, higiene, diversió, economia, cultura, etc., sinó que procura el bé espiritual i humà de cada persona que ha aconseguit el do de la vellesa.

L'Arxiprestat de Tarragona-ciutat, amb aquest fi, ha convocat pel dia 21 de desembre d'enguany la “Segona Trobada amb la Gent Gran” que serà presidida pel seu Arquebisbe, el Dr. Ramon Torrella i Cascante, i que se celebrarà al saló d'actes de la Caixa d'Estalvis Provincial.

Confiem que si fou nombrosa la concurrència a la convocatòria de la primera, aquesta segona trobada serà encara molt més concorreguda i augmentada, ja que el bon record que aquella ens deixà a tots serà el millor al·licient per a assistir-hi més persones interessades a prendre-hi part amb entusiasme.

Serà una bona ocasió també per a donar a conèixer a tothom que el moviment de “Vida Creixent” està ja en ple funcionament a Tarragona, i els fem una cordial invitació a participar en aquest moviment que tant de bé fa a la Gent gran, ajudant-los a viure, amb l'amistat més genuïna, una espiritualitat ben a to amb les circumstàncies d'aquest fragment de vida, impulsant-nos a la vegada a l'apostolat que com a creients, i fidels a l'Església, no podem eludir de cap manera.

JOSEP RIERA
Del Grup Coordinador de
“Vida Creixent” a Tarragona

NADAL DE L'ANY MARIÀ

*Nadal de l'Any Marià,
fruit madur d'obediència;
sí de Verge, que acceptà
ser embolcall d'Omnipotència.*

*Nadal de l'Any Marià,
fes que ens valgui la vigència
de l'exemple que ens deixà
Maria. Que sa presència
ens ajudi a retrobar
les virtuts i l'exigència
d'un viure més en cristià:
Fortitud, fe, diligència
i un cor pur per estimar.*

*Fes-nos clara l'existència,
Nadal de l'Any Marià!*

J.N.C.

«Benaurada tu que has cregut...»

“Vida Creixent” desitja a tots els seus membres, amics i simpatitzants, unes santes Festes de Nadal i bons auguris per l'any 1988.

Aniversari de la creació del Secretariat de Colònies

30 anys al servei dels infants i dels joves

Recentment s'ha celebrat als locals del Moviment de Centres d'Esplai Cristians l'acte dels "30 anys al servei dels infants i joves". Fa trenta anys que a Caritas Diocesana es va crear el **Secretariat de Colònies** per canalitzar les ajudes que es rebien amb aquesta finalitat.

L'acte fou presidit pel Sr. Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany i el Sr. Director General de Joventut, Sr. Enric Puig, acompanyats pel Sr. Miquel Miranda, President de l'Institut Pere Tarrés d'Educació en l'Esplai, per Mn. Manel Valls, Consiliari de l'Institut; per Mn. Joan Batlles i Alern, Vicari Episcopal i un dels iniciadors de les colònies a casa nostra; i per Josep Lluís Cleries, President del MCEC.

La sala d'actes es va omplir totalment per antics membres dels Consells Directius, per representants de diferents àmbits de l'Església, per responsables d'altres moviments i entitats, per monitors i responsables de centre...

Inicià l'acte Josep Lluís Cleries, President del MCEC. En les seves paraules va agrair la dedicació de moltes persones a la tasca d'educació en el temps lliure que ha fet possible arribar a ser el que és ara el Moviment. Va remarcar el paper de l'Església en el camp de l'educació en el temps lliure. Féu un breu repàs històric. Finalitzà definint el Moviment de Centres d'Esplai Cristians com un Moviment educatiu d'Església que

ofereix, mitjançant els centres, una educació integral d'inspiració cristiana, popular, ja que va adreçat a tothom, arrelat a les comunitats cristianes i coeducador juntament amb la família i amb l'escola.

Un instrument d'educació de vida cristiana

A continuació, parlà mossèn Joan Batlles explicant la seva experiència en el camp de les colònies de vacances a partir dels anys 40. Inicià la seva tasca a Vilafranca amb mossèn Francesc Vergés, amb les Joventuts d'Acció Catòlica. S'inspirà en les activitats dels Cors Valents d'Acció Catòlica francesa. En el seu parlament va descriure la importància de la publicació "Colònies d'Estiu" del 1956 en la qual ell definia les colònies com un **assaig de vida perfecta**. Les colònies —digué— han de ser un instrument d'educació de vida cristiana. Acabà amb l'advocació de Mn. Pere Tarrés, patró de la casa, gran amic de Mn. Batlles, per protegir la tasca educativa del MCEC.

Després es va passar un vídeo realitzat pel MCEC que presenta la seva història i què és el Moviment.

El Sr. Miquel Miranda, President de l'Institut Pere Tarrés, dirigí unes breus paraules als assistents amb un reconeixement ex-

plícit a la tasca que varen fer Mn. Vergés i Mn. Batlles, així com Caritas, per les colònies.

El Sr. Enric Puig, Director General de Joventut de la Generalitat, va remarcar el servei al país que s'ha fet durant aquests 30 anys de Moviment de Colònies, així com el paper de l'Església en tot el camp de l'educació en l'esplai. Considerà que els centres d'esplai han estat i són elements vitals de l'entramat vertebrador del país. Assenyala la dimensió dinamitzadora i vertebradora dels centres dins de la societat i manifestà el desig que a partir dels centres d'esplai es creïn altres entitats (de pares, de joves...) al seu voltant.

Va posar cloenda a l'acte el Dr. Narcís Jubany, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, i en les seves paraules va dir que malgrat els canvis que han sofert les colònies i el món de l'educació en l'esplai hi ha uns valors que encara avui són actuals. Dedicà part del seu parlament a les persones que hi han dedicat el seu treball durant aquests 30 anys. Analitzà la tasca de servei que s'ha fet i es fa a l'Església i a la societat des del Moviment d'Esplai i de Colònies. Va valorar la contribució de tot el que es fa en el Moviment de Centres d'Esplai Cristians, en el Servei Colònies de Vacances i en l'Escola de l'Esplai en l'obra educativa de la diòcesi, especialment en el camp dels infants, adolescents i joves i va qualificar-lo com a importantíssim i insubstituïble.

El Cardenal en un moment de la celebració de l'acte.

CRONOLOGIA

- 1946:** S'organitzen dos torns de colònies a Vilafranca, els primers després de la Guerra Civil.
- 1957:** Es crea a Caritas Diocesana el **SECRETARIAT DE COLÒNIES**, que canalitza l'ajuda als diferents torns que en sol·liciten.
- 1961:** Es crea la "Escuela Diocesana para Dirigentes y Monitores", precursora de l'Escola de l'Esplai.
- 1964:** Comença al Secretariat la secció de Serveis.
- 1965:** Primera convivència de monitors, a Montjoia.
- 1965:** El Secretariat es reorganitza i passa a ser el **SERVEI COLÒNIES DE VACANCES**.
- 1967:** Primera **JORESCO** (jornada d'estiu a colònies), a Canyamars.
- 1968:** Neixen els clubs d'esplai, com a continuació durant el curs del treball educatiu fet a colònies.
- 1970:** Primera Assemblea de centres relacionats amb el SCV. Comença a caminar la Federació de Centres del SCV.
- 1972:** L'Assemblea elegix el primer Consell Premanent del SCV.
- 1976:** Centenari de les colònies. El SCV ho commemora amb una exposició al Col·legi d'Arquitectes i amb un Aplec de Centres.
- 1985:** Es crea l'Institut Pere Tarrés d'Educació en l'Esplai erigit pel bisbe. El SCV resta com a entitat de serveis i la federació de Centres passa a ser el Moviment de Centres d'Esplai Cristians.

Els aniversaris són un bon moment per a fer memòria, per a revisar, per recordar la història que ha fet possible estar on estem ara. No podem oblidar que aquesta història s'ha escrit sumant petits i grans sacrificis, petites i grans entregues personals...

També és un bon moment per fixar-nos en els nostres orígens, per veure d'on venim i per saber a on volem anar. I en fer tot aquest procés de revisió no podem oblidar les persones que han fet aquesta història. Tot el camí fet en aquests 30 anys s'ha fet gràcies a l'esforç de molta gent. Si ara tenim el que tenim i som el que som és gràcies a tots ells, a tots els que varen treballar en una època en què molts no hi creien en l'educació en el temps lliure.

Les colònies han demostrat al llarg dels anys la seva virtut pedagògica i això, queda clar en comprovar que els significats de les colònies i la seva situació institucional han canviat, però, malgrat tot, les colònies han continuat. I això, ens n'adonem en fer un repàs de la història d'aquests 30 anys; fixem-nos abans de la guerra, les colònies van ser una activitat profilàctica i sanitària. Però a la represa de les colònies (1946) ja van passar a ser el moment fort de l'activitat d'un moviment, l'Aspirantat d'Acció Catòlica. Progressivament, les colònies esdevenen l'activitat d'unes parròquies destinada als infants de la comunitat. Per canalitzar aquestes activitats, es crea a Caritas Diocesana, l'any 1957, el **Secretariat de Colònies**.

Tot aquest procés ens porta a finals dels anys 60, al naixement dels centres d'esplai. Aquest fet institucionalitza un tercer espai educatiu, junt a la família i l'escola, que és l'esplai, el que en diem **educació en l'esplai**.

L'Església, pionera

Com veiem, les colònies han estat el punt de partida d'un mo-

viment educatiu. Tota aquesta transformació que hi ha hagut des dels inicis ha estat fruit d'un procés que ha tingut com a motor l'Església, que precisament ha estat pionera en aquest camp. Però, a més a més, l'Església catalana va fer una admirable tasca d'aixopluc i d'empara d'iniciatives que donada la situació socio-política del país no tenien altres camins ni possibilitats. I aquests fets demanen el reconeixement de tota la societat i cal felicitar-se per aquesta missió que es va complir. L'Església catalana encara va fer molt més, i en especial, algun dels seus homes singulars, ja que no solament va assumir una tasca de suplència, sinó que va assumir l'educació en el lleure com a tasca pròpia. I així, la va impulsar i homes plenament d'Església en foren protagonistes.

En tot aquest procés històric no podem oblidar tres moments importants: el 1957 en què es crea el **Secretariat de Colònies** (abans esmentat) dins de Caritas. El 1965 quan el Secretariat es reorganitza i passa a ser el **Servei Colònies de Vacances** amb una més gran autonomia respecte a Caritas i el 1985, que es crea l'Institut Pere Tarrés d'Educació en l'Esplai, erigit pel Sr. Cardenal i amb tres seccions: l'Escola de l'Esplai, dedicada a la formació dels responsables i monitors; el Servei Colònies de Vacances, que ofereix els serveis com cases de colònies, assegurances,... i el **Moviment de Centres d'Esplai Cristians**.

El Moviment de Centres d'Esplai Cristians és, doncs, un **Moviment educatiu d'Església** que suposa alhora: un moviment de

centres, un moviment de persones (monitors, pares, consiliaris,...) i un moviment pedagògic i eclesial. Fixem-nos que el que ens defineix és la interacció educativa entre adults, joves, adolescents i infants en el marc institucional d'un Centre que ens dona la personalitat. Molts cops s'ha parlat sobre el lloc que ocupa el centre d'esplai en la pastoral de l'Església. Des del MCEC, creiem viure els valors de l'Evangeli, en situacions noves i quotidianes, per predicar així l'ensenyament de Jesús a tothom. El centre d'esplai és una proposta a la societat des de l'Església, per viure amb un determinat estil el temps lliure. Es tracta més de viure l'Evangeli, alhora que s'anuncia, perquè tothom vegi que ell és qui ens impulsa a viure així, que no pas d'ensenyar sobre l'Evangeli. Es tracta primer de viure, per després aprofundir. Per tant, de proposar l'estil cristià a la societat i a cada persona en particular, és a dir, donar prou elements perquè hom pugui optar responsablement quan sigui l'hora del compromís cristià. I tot això, mitjançant la pedagogia adequada, amb el llenguatge que entenen millor els infants, que és primordialment el joc.

Així, doncs, des del MCEC volem l'esplai:

- com a educació integral, d'inspiració cristiana i per tant, de promoció humana i cultural,
 - popular, ja que està adreçat a tothom,
 - arrelat a les comunitats cristianes (parròquies, escoles, centres,...)
 - coeducador juntament amb la família i amb l'escola.
- El nostre Moviment com a agru-

pació de centres treballa per:

—La promoció i potenciació dels centres d'esplai infantils, d'adolescents i de joves mitjançant el creixement i consolidació dels actuals, la creació de nous centres i la vinculació amb tots els centres nascuts de la comunitat cristiana.

—L'aprofundiment i consolidació d'un model de centres d'esplai.

—Acollir i iniciar noves experiències en el camp dels adolescents i joves.

Cal consolidar els Centres d'Esplai

Per fer realitat aquesta consolidació del model del Centre, de la que us parlava, ens cal d'una banda que quedi consolidada la institució "Centres d'Esplai" i d'una altra, consolidar equips responsables i estables.

Voldria acabar dient-vos, a un nivell molt concret, quins són els signes més significatius de la nostra identitat com a Moviment. Aquesta identitat es concreta en

haver triat el camí del voluntariat, de la participació i per oferir als joves la possibilitat de fer servei des d'una tasca educativa. En que defensem la via associativa, el fer societat civil des del Moviment d'esplai. Amb una voluntat eclesial i pastoral mitjançant la projecció comunitària de la tasca dels centres. Que ha optat per l'arrelament a un país, Catalunya.

He volgut descriure el canvi que ha sofert el món de les colònies des dels seus inicis a casa nostra, però que han estat el motor i punt de partida d'un moviment educatiu.

Ara, ens sentim hereus d'aquesta història i l'assumim plenament i conseqüentment.

Crec que aquest aniversari és una celebració important per a tota la diòcesi, per a l'Església, per al nostre país, pels que hem cregut en les possibilitats del temps lliure com a temps educatiu.

JOSEP LLUÍS CLERIES
President MCEC

VALENTINE
La pintura ideal

CIA PATRIMONIAL DEL BERGUEDÀ S.A.

Administrador únic
Esteve Serra Picola

Direcció: Princesa, 20 pral, 1º 08003 Barcelona
Tel.: (93) 315 11 74
Telex 93 377 TXSEE
Lletres del tresor 13% net anual.
Operacions immobiliàries 15% net anual.

Pierre Clorivière, fundador de les "Filles del Cor de Maria"

Un home d'ahir que viu avui en la seva obra

Un espai i un temps: França, la Revolució francesa. Una noia: Adélaïde de Cicé. Un jesuïta: Pierre de Clorivière.

Els esdeveniments de la Revolució francesa canviaren Europa i el món. Els esdeveniments protagonitzats per Adélaïde de Cicé i Pierre de Clorivière no foren aparatosos, però també han influït en el caminar del món, ja que la seva aventura, començada a França el segle XVIII s'estenguéren aviat per Europa, i més tard per Àsia, Àfrica i Amèrica.

Estimar radicalment i sense estridències

Aquest amor els porta a fundar un Institut religiós ben singular i alhora ben bíblic: els seus membres no abandonen ni el seu entorn, ni la seva manera de vestir, ni els lligams amb la societat, sinó que hi romanen i, fins i tot, es podria dir que s'hi submergeixen. Amb tot, hi ha grups que viuen en comunitat, posat que els deures familiars no les retenguin. La seva divisa és dur a la pràctica aquell "esteu en el món, però no sou del món" tan categòric del Déu fet home. I així sorgeix una munió de noies que, unides a Adélaïde es

llancen a l'aventura. I aquesta aventura els condueix, no a fer, sinó a ser. D'aquest ser se'n deriven totes les seves accions. Així, en plural. Perquè la seva missió no és específicament la d'ensenyar, ni la de tenir cura dels malalts, ni cap altra funció determinada. La seva existència es realitza en funció de... qualsevol necessitat.

Quan a França se suprimeixen els ordes religiosos i es persegueix furiosament tota persona titllada o sospitosa de practicar la religió, Adélaïde i les seves companyes es fan càrrec de les escoles que havien estat dirigides per religioses i, en restablir-se l'ordre social, les hi lliuren com si res no hagués passat. Han fet de pont. I el cas es multiplicarà al llarg dels anys, perquè la seva missió és la d'ajudar en qualsevol necessitat que es presenti. Per aquest motiu, l'Institut de les Filles del Cor de Maria té tanta actualitat. Són dones que no es tanquen en una sola realitat, sinó que les engloben totes. Per fer-ho cal una absoluta disponibilitat, precedida d'una generositat plena. Però així ho han projectat i executat al llarg de dos segles i continuen fent-ho ara arreu del món, un món sempre nou, però alhora antic quant a flaqueces, dissorts i desenganys.

Pierre Clorivière

L'amor no coneix fronteres

L'Adélaïde, aquella noia bretona nascuda el 1749 que actua sota una inspiració atípica dirigida pel fervor de Pierre de Clorivière, ha aconseguit una revolució. I ara, un feix de continuadores: Geneviève, Maureen, Assumpta, Hiroko, Tran Thi Lien, Milagros... continuen en la bretxa d'aquesta revolució inspirada per l'amor,

Adélaïde-Maria Champion de Cicé, co-fundadora de la Societat de les Filles del Cor de Maria.

que arriba a tots els racons per raó de la seva idiosincràsia.

No és una obra sorollosa, no produeix estrèpit ni revesteix de prestigi social, però és efectiva per la seva mateixa petitesa. Una petitesa que abasta el món tal i com la seva fundadora formulà en el moment de la creació de l'Institut: "i per què no a tot el món?" I novament la paradoxa bíblica: Petitesa/immensitat. El llevat que engrandeix la massa.

Assumpció Clapés, actual superiora provincial de les Filles del Cor de Maria

La superiora provincial de les Filles del Cor de Maria especifica un xic més la missió i actualitat del seu institut.

—Com a cos religiós, tenim la preocupació d'estar atentes a les diferents cultures i ambients en què estem introduïdes. No tenim propiament cap obra específica nostra. Són les circumstàncies històriques les que ens porten a dur a terme una cosa abans que una altra i les insercions personals i comunitàries. L'esperit de desapropiació pot dur-nos a passar a unes altres mans treballs i obres que havien estat començades per nosaltres. La diversitat de les insercions són tan abundants que no és possible posar exemples.

—Com sintetitzaria en poques paraules el seu institut?

—Ho diria així: "Inserció-oració". Aquestes dues paraules són com un ressò d'aquells dos textos de l'evangelista sant Joan: "Feu tot el que Ell us digui" i "Veus aquí la teva Mare". Fer el que Déu vol de nosaltres i sota la mirada de Maria.

F.G.

Som dones consagrades, religioses primer de tot. ¿Què vol dir això? Que la Revolució Francesa va motivar a Clorivière discernir en la vida consagrada els elements essencials i els altres que no ho són o que ho són menys i assolir que l'Església aprovi aquest discerniment. Com a "consagrada religiosa", tinc consciència que estic unida a Déu.

Originalitat en els vots

Tinc com a missió ser l'element d'unió entre Déu, els altres i el món. No és una obligació exterior sinó una cosa que ve del més profund del meu ésser.

El signe visible d'aquest compromís s'expressa en els tres vots pronunciats a l'Església: castedat, pobresa, obediència.

Prometre viure casta, pobre i obedient és recolzar-se plenament en la fidelitat de Déu. Significa adherir-nos amb totes les forces d'acció, de pensament i d'amor. Significa primer de tot, creure en el seu Amor.

Elles es defineixen

La castedat, aliança exclusiva amb Déu es viu en l'Institut de les Germanes del Cor de Maria com en tots els instituts religiosos. Sense hàbit religiós ni signes distintius, vivint en molts casos fora de les cases comunes, arremem la nostra castedat en l'oració i en l'espai interior que aquesta construeix en nosaltres.

Segons els llocs i els temps viuem la pobresa de formes molt diferents. És veritat que conservem la propietat legal dels béns —si els tenim— i que hem de ser capaces d'assumir la nostra vida amb el treball. Però usem els béns dins dels límits del que és necessari, en un diàleg obedient amb les superiors. D'aquí resulta que una part important d'ells estigui reservada a compartir les necessitats dels altres.

Obeïm totes les autoritats com tothom; som dones, ciutadanes, com les altres dones i homes del

temps en què vivim. Les nostres superiors no poden donar-nos ordres contràries a les que totes aquestes autoritats imposen. És a través del diàleg i d'un compartir fraterne com discernim amb ella quins són els desigs de Déu sobre cada una de nosaltres.

No hi ha un pla uniforme en la jornada de treball

El 1792, Clorivière, referint-se a la utilització de la jornada diu que és impossible establir un pla igual per a totes però proposa punts que cada una adaptarà segons les seves condicions de vida. Cada Germana del Cor de Maria d'acord amb els seus compromisos personals, estableix la manera d'utilitzar el seu temps. La manera de viure cada una de nosaltres pot ser de fet és molt diferent però mai motivada pel gust, fantasia o im-

puls. És el fruit d'un discerniment tenint present la glòria de Déu i un servei més gran.

Maria, vincle d'unitat i recolliment

La nostra unitat es basa en l'oració, en la fe i en l'acceptació apacible o a voltes dolorosa de la nostra diversitat. No sempre és fàcil. Ens trobem, ens reunim, treballlem, resem juntes en períodes freqüents i regulars. Informació recíproca, suport espiritual, formació.

No hi ha a la nostra tradició recitar l'ofici. Ho exigeix així la mobilitat necessària però toca a cada una la necessitat de privilegiar l'oració contemplativa prolongada que té per finalitat obrir-nos a la presència de Déu en nosaltres i als altres.

El Cor de Maria —nom i programa de l'Institut— és per a nosaltres el vincle per excel·lència d'unitat i recolliment.

Recurrent la nostra història —gairebé 200 anys— hem conegut com en totes les comunitats, tensions i temptacions. Efectivament, hem de seguir un camí dur: ni vida conventual, ni vida secular. No cal dir que, d'acord amb els temps i llocs oscilem una mica entre un o altre d'aquests dos pols.

Para una Misión en rostros multiples

BENIN
ETIOPIA
BURKINA FASO
MADAGASCAR
RWANDA

ARGENTINA
BRASIL
CANADÀ
CHILE
COLOMBIA
ECUADOR
ESTADOS-UNIDOS

GUATEMALA
MEXICO
PERU
VENEZUELA
INDIA
JAPON
PAKISTAN

ALEMANIA
INGLATERRA
ESPAÑA
BÈLGICA
FRANCIA
HOLANDA
IRLANDA

PORTUGAL
SUÍÇA
ITALIA

L'ESQUÍ COMENÇA A

la tenda
Barcelona · Manresa · Lleida
Mataró

SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat

Tel. 201 96 30

Apunts d'un viatge a l'Europa de l'Est (i 3)

La vitalitat de l'Església txeca

Praga

Txecoslovàquia apareix francament diferent de Polònia. Salta a la vista que la situació socio-econòmica és, aquí, millor. N'hi ha prou amb passejar per Praga i girar els ulls als aparadors dels comerços, que ofereixen un panorama bastant més proveït i variat que a Polònia. Tampoc no observo aquí, les cues de la gent, que a les ciutats poloneses es formen en qualsevol lloc per adquirir qualsevol cosa. No obstant, es nota que som a l'Est i la distància en tots els ordres, dels països de mercat lliure és indissimulable.

Entro en una Església, de la qual prefereixo no dir el nom. Sento l'homilia sense entendre res. Les llengües eslaves són per a nosaltres absolutament impenetrables. Em sembla captar, enmig del devesall de paraules, el mot "Medjugorje". Presto més atenció. Ara sí: "Lourdes, Fàtima, Medjugorje". En acabar la celebració entro a la sacristia. No hi ha manera d'aclarir-se, ni francès, ni anglès, ni italià, ni... Només txec i una mica de "deutsch", que jo no posseeixo. Al final, la solució: "Tu locutus es de Medjugorje". Sí, efectivament, parlem en un llatí que faria tremolar Ciceró. Però ens entenem bé.

Catòlics autèntics

"Status Ecclesiae apud nos? Bonus, valde bonus". El meu interlocutor és molt optimista, malgrat totes les dificultats, respecte a l'esdevenidor de l'Església a la

seva terra. "Els catòlics, argumenta, ara són molt millors, compleixen molt més, són cristians de veres. Tenim molta joventut amb nosaltres. Les coses canviaran. Ara bé, per desgràcia, estem sotmesos a restriccions força molestes. L'Església es troba, tota ella, sota control. Els ministeris pastorals estan controlats per les autoritats governatives. Cap sacerdot no pot exercir sense autorització expressa. Jo mateix tinc limitat el meu camp d'acció. Solament puc celebrar en aquesta església i en la de..." "Però, si vostè digués missa, on li semblés bé, què passaria?", "Seria molt perjudicial, perquè, a més de quedar jo fora de joc, faria mal a tot el conjunt. Cal tenir paciència. Però, no es preocupi, tractem molt amb la gent, confessem, en realitat estem continuament actius, tenim més feina de la que podem fer."

Al centre històric de la ciutat, a la plaça Staromestská, s'alça el magnífic temple gòtic de la Mare de Déu de Týn. És la missa vespertina de diumenge. Al l'altar una vintena de joves, nois i noies sobre els 18 anys, tots revestits (elles amb túniques blanques), dirigeixen els cants, fan les lectures, porten les ofrenes, serveixen l'altar. A baix, a la nau central, més de la meitat de la concurrència està formada per joves com ells. En acabar parlo amb el mossèn. Està en contacte amb el món juvenívol, preferentment universitari. El seu llenguatge no és tan optimista com el que abans havia escoltat. Veu més les dificultats. Parlo també amb un laic, ja provectat,

dels actius de la parròquia. Em parla dels errors comesos per l'Església en temps passats. "Les coses vénen de lluny." La qüestió hussita, la germanització, l'ostracisme imposat a la llengua txeca. "Sí, tot això ja va ser corregit per l'Església, però els fets són els fets i, deixant de banda la qüestió del règim actual, encara en patim les conseqüències". "Aquí no som a Polònia", em diu. "Les coses han evolucionat de forma diferent en els dos països". Em dona a entendre que, al país veí, l'Església ha estat sempre amb el poble i ha viscut identificada amb la nació.

El temple del Nen Jesús

El dia següent visito els barris de l'altra banda del riu Útava, Mala Strana i sobretot Hradčany, units a la resta de la ciutat per l'històric pont de Carles IV. Visito l'imponent conjunt emmurallat del Hrad amb el Palau Imperial —ara en part residència del President de la República—, la Catedral de Sant Guíu, el recinte de l'antic castell, les casetes dels alquimistes en una de les quals Kafka escrigué "El Castell", i no oblidant, fora ja del Hrad, el temple del Nen Jesús de Praga, lloc tradicional de pelegrinatge.

M'arribo a l'Arquebisbat que es troba enfront de la Presidència de la República, al cantó de l'entrada al Hrad. Tempto la fortuna i demano per veure el cardenal Tomášek. S'interessen desseguida i m'atenen amb gran cortesia. Es nota que els agraden les visites d'estrangers. Em donen hora per

El cardenal František Tomášek amb el cardenal Gantin de la Cúria Romana davant la Catedral de Sant Guíu de Praga.

demà al matí, "en aquest moment el cardenal és fora". Desgraciadament he de renunciar-hi perquè demà surto a primera hora per Brno, la capital de Moràvia. Van a cercar fotos del cardenal. Converso una estona amb l'encarregat. Finalment, em regala, també, un llibret il·lustrat de la Catedral.

Dos dies després, travesso la frontera amb Àustria i sóc a temps a Viena pel dia 11 de setembre, festa nacional de Catalunya. A la

Catedral de Sant Esteve se celebrarà una missa, organitzada pel grup "In Memoriam 1714", en sufragi de tants exiliats catalans d'aquella guerra, que visqueren i moriren en territoris de l'Imperi, a Àustria, a Bohèmia, al Milanesat, fins ara oblidats pels seus conterrànies i gairebé desconeguts per la nostra història. Però, això, en efecte, ja és una altra història.

JOSEP-RAFAEL CARRERAS DE NADAL

A cada llar cristiana Catalunya Cristiana A cada llar cristiana

La formació i la informació religioses, serioses i autèntiques, són imprescindibles per viure el cristianisme dins de la societat moderna.

Aquesta és la missió de la **Prensa Católica**. Aquesta és la missió de **Catalunya Cristiana**

¡COL-LABOREU VÓS TAMBÉ EN LA GRAN TASCA D'APOSTOLAT DE LA PREMSA!

Ben segur que coneixeu persones que els seria interessant i beneficiosa la lectura del setmanari. Ompliu les butlletes amb els seus noms i adreces i envieu-nos-les. Nosaltres els donarem a conèixer **Catalunya Cristiana** i vós haureu fet un veritable servei d'apostolat.

Nom	Nom	Nom	Nom	Nom
adreça	adreça	adreça	adreça	adreça
.....tel	tel	tel	tel	tel
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....
català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐

Encara podeu fer més:

A aquell amic vostre que té interès per **Catalunya Cristiana**, doneu-li a omplir la següent butlleta de subscripció. Envieu-nos-la.

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom..... Domicili.....nº..... Població..... D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc..... Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa..... Agència..... Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avis, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc..... Data.....

NOTICIARI CULTURAL

Cinema

Alarmant falta d'espectadors i d'interès per les pel·lícules franceses

El ministre de Cultura de França François Léotard, anuncia l'aportació d'una ajuda financera de 100 milions de francs (uns 2.000 milions de pessetes) a les sales, que travessen una greu crisi, segons afirmà en una entrevista publicada pel diari: "Le journal du Dimanche".

L'ajuda estarà destinada principalment a subvencions a favor de les empreses més endeutades, suport financer als propietaris que han fet treballs de modernització de les sales, per adaptar-se a les noves exigències del públic i a augmentar el tiratge de còpies de pel·lícules.

El nombre d'espectadors de les sales cinematogràfiques franceses era el 1964 de 400 milions. El 1982, gairebé no sobrepassava els 200 milions i per aquest any es preveu que sigui d'uns 130 milions.

La crisi no sols afecta a les sales d'exhibició sinó també

a la cinematografia francesa. Fins fa molt poc França era pràcticament l'únic país de l'Europa occidental en què les pel·lícules nacionals acaparaven més de la meitat dels espectadors que anaven al cinema. Actualment, el percentatge d'espectadors francesos que va a veure pel·lícules del seu país se situa per sota del 40 per cent i les pel·lícules nord-americanes comencen a ser les més freqüentades.

Apareix l'Anuari de la premsa catalana

El departament de Cultura de la Generalitat ha editat un anuari de la premsa catalana del 1987, on es fa un inventari de tota la premsa editada als Països Catalans i arreu del món. Aquest anuari, redactat pel periodista Jaume Guillaumet en col·laboració amb el servei de Promoció de la Premsa, recull en forma de fitxa totes les dades redaccionals, tècniques i empresarials, i inclou un apèndix legislatiu sobre la premsa als Països Catalans.

Música

Un original inèdit de Franz Liszt subhastat per 14 milions

L'original d'una partitura del músic austríac Franz Liszt, l'existència del qual es desconeixia fins ara, fou adjudicat per 71.500 lliures esterlines (uns 14 milions de pessetes) en ser subhastat a Londres per la sala Sotheby's.

La peça musical és una fantasia per a piano de 36 pàgines escrita el 1832, quan Liszt tenia 20 o 21 anys, i que, segons un portaveu de la casa subhastadora, és probable que no s'hagi interpretat mai des dels temps del músic.

Un expert musicòleg, Stephen Roe, aconseguí identificar l'original —gràcies al descobriment d'una carta escrita pel compositor, en la qual fa referència a la pèrdua de la partitura— com la "Fantasia sobre una chansonnette de Panzeron". "Els senyals en llapis fetes en el manuscrit sobre l'ús dels pedals del piano mostren que probablement la partitura és de Liszt" va dir Roe.

El comprador del manuscrit no va ser identificat.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

COLLA XALOC: NOVA CAMPIONA.

Una autèntica sorpresa s'ha produït enguany en el Campionat de Catalunya de Colles Sardanistes. El dia 15 de novembre, al concurs celebrat a Arenys de Munt, la colla sardanista "Xaloc" va proclamar-se campiona absoluta de Catalunya, superant només per un punt de diferència la colla "Violetes del Bosc", la qual era capdavantera insuperable i indiscutible en totes les confrontacions celebrades des de fa 28 anys. Llevat de l'edició del Campionat de Catalunya de l'any 1964, en què el primer lloc de la classificació fou per a la colla "Figueres", "Violetes del Bosc" havia revalidat sempre el títol màxim d'aquest certamen promogut per la Unió de Colles Sardanistes. Es tracta, doncs, d'un fet insòlit que deixa ben palesa la gran rivalitat i competitivitat de la confrontació entre aquests grups de dansaires, destacant l'esforç realitzat per la nova colla campiona i la constància extraordinària del grup que enguany s'ha classificat com a subcampió.

HOMENATGE A JOSEP COLOMER.

Una vetllada remarcable fou la del dia 1 de

desembre presentada per l'Obra Sardanista "Violetes del Bosc", les edicions discogràfiques "Clàssics de la Sardana" i els alumnes del mestre Colomer. Es tracta de l'homenatge que els esmentats grups han dedicat a Josep Colomer i Ribera, destacat instrumentista de tenora i guardonat amb la Medalla al Mèrit Cultural de la Diputació de Barcelona, l'any 1973. Aquest acte tingué lloc el dia 1 de desembre, al Palau de la Música Catalana, a Barcelona, amb la intervenció de les cobles Ciutat de Barcelona, Jovenívol de Sabadell, Marinada i La Principal del Llobregat.

PRESÈNCIA SARDANISTA A LLEIDA.

Dins els actes de la Setmana de Santa Cecília, el dia 21 de novembre va tenir lloc al Palau dels Camps Elisis de Lleida la "Nit d'Aplegament" amb un sopar de gala organitzat amb motiu del lliurament dels Premis d'Assaig "Josep Vallverdú"; en aquest acte, s'atorgà la Medalla de Bronze de la Ciutat de Lleida a un destacat sardanista: Sebastià Gràcia i Petit, per la seva dilatada tasca de foment de la nostra dansa.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Català-castellà (2)

ALBERT PERA

Us explicaré un fet viscut per mi la setmana passada, circulant amb cotxe per Barcelona ciutat. Una topadeta amb un altre cotxe, res d'importància. Però ja sabeu què passa en aquestes ocasions: baixen els dos conductors i comencen a insultar-se com energúmens i a omplir-se de dictaris. Jo no sóc d'aquests, però ja m'hi veia. Sortosament, l'altre conductor —que era la part culpable, diguem-ho tot— encara que jove, posseïa un alt grau de civilització i les coses es van resoldre per via amical i pacífica.

Però el que vull fer ressaltar és que les primeres paraules de l'antagonista van ser: —"Es que usted iba muy deprisa". I les segones, és a dir, les meves, van ser: —"Yo iba a una velocidad normal, pero confiaba en que no me saldría nadie por la izquierda". Ho deuria dir en un castellà tan inequívocament impregnat de català, que a partir d'aleshores vam continuar discutint la jugada en català, que era el que havíem d'haver fet de bon començament. Tots dos érem catalans com el qui més! Què ens va impulsar a encetar la discussió en castellà? És que jo en faig la cara? És que en una ciutat com Barcelona, és més probable que un desconegut se'ns adreci en castellà que en català? No fóra més lògic intentar d'encarrilar la conversa en la

llengua normal del país?

Potser en circumstàncies normals, no se'ns hauria acudit d'interpel·lar-nos en altra llengua que en català. Però en una situació pròxima al descontrol, on hom es posa a la defensiva de la suposada escamesa del contrari, pot molt ben ser que a tots plegats el subconscient ens traeixi i ens empenyi a fer servir la llengua que de tants anys relacionem amb els organismes oficials i centralistes, enemics, doncs, dels nostres trets diferencials, i amics, això sí, de les nostres aportacions pecuniàries. Al capdavant, una situació defensiva també.

Tot això no passen de ser especulacions al voltant d'un fet, però el que hi ha de cert és la docilitat amb què abandonem la nostra llengua per agafar l'altra. Hauríem de ser més tossuts a mantenir l'ús del català, si més no fins al moment en què calgui recórrer al castellà. No abans.

Perles ortogràfiques

Llegeixo unes lletres titulars grosses que són el títol d'un escrit publicat al diari Avui: Per a la por. L'ús de les preposicions moltes vegades canvia d'una llengua a l'altra. En bon català aquest títol havia de dir: Por de la por.

NOVEDAD

EDICIONES RIALP

SANTO ROSARIO
en cassette

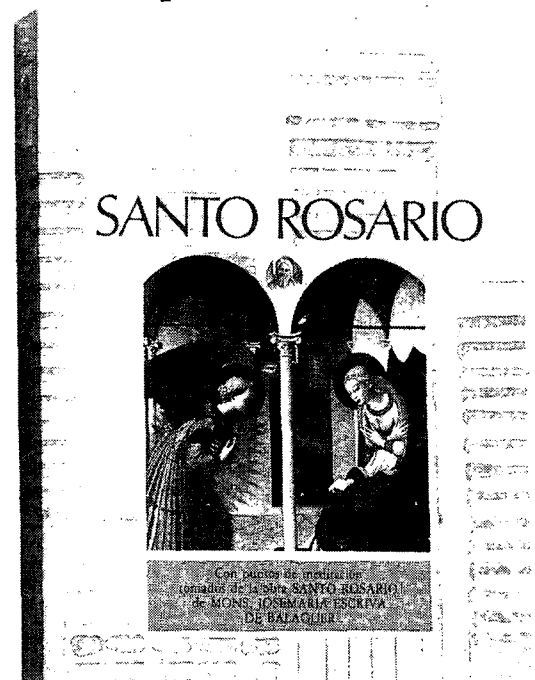
Al iniciarse el Año Mariano decretado por el Papa, Rialp tiene la alegría de ofrecer una grabación del Santo Rosario completo, con los puntos de meditación de la obra «Santo Rosario» de Monseñor Josemaría Escrivá de Balaguer y una homilía del mismo autor sobre la Virgen María:

Cassette 1. Cara A: Misterios gozosos y letanías.
Cara B: Misterios dolorosos y letanías.

Cassette 2. Cara A: Misterios gloriosos y letanías.
Cara B: Texto de la homilía titulada «LA VIRGEN SANTA, CAUSA DE NUESTRA ALEGRÍA», pronunciada el 15.VIII. 1961, fiesta de la Asunción.

Para rezar el Santo Rosario siempre en compañía, como en familia: para el coche, en los desplazamientos, y para el hogar; para las personas que desean sentirse acompañadas al rezar, y para un sinfín de situaciones individuales y colectivas. Para rezar mejor y para propagar el Santo Rosario por el mundo.

P.V.P.: 1.800 ptas.

Pedido a su librero habitual o a:
Ediciones RIALP, S.A.

C/ Claudio Coello, 16 - 28001 MADRID - Teléf.: 431 91 32

LLIBRES

Dos grans cristians parlen de Maria (1)

Dos personatges cristians de prestigi internacional reconegut la iugoslava, encara que arrelada a l'Índia, mare Teresa de Calcuta, i un suís, domiciliat a França d'ença de fa dècades, el germà Roger, prior de Taizé, publiquen conjuntament un llibre sobre Maria.

Alguns pensaran que és normal que una monja catòlica faci un escrit sobre la Mare de Déu i potser no tant que ho faci un cristià no catòlic. Però cal no oblidar que el recuperador per al protestantisme de la vida monàstica i fundador d'una comunitat ecumènica és un profund estudiós de Maria, la mare de Jesús, a qui titula en el present treball "Mare de reconciliació".

Madre Teresa de Calcuta
Hermano Roger de Taizé

Madre de reconciliación

Fa algun temps, aquests dos personatges ja van publicar conjuntament un llibre missatge. Ara renoven la fórmula, en aquest any consagrat a Maria, aprofundint en els evangelis sobre la figura de Maria.

FERRAN CAMPS

(1) *Maria, Madre de Reconciliación. Madre Teresa de Calcuta. Hermano Roger de Taizé. Editorial Herder. Barcelona 1987.*

45 aniversari de l'Orfeó Laudate

En l'escaiença del 45 aniversari de l'Orfeó Laudate (1942-1987) se celebrarà un concert commemoratiu al Palau de la Música catalana de Barcelona el proper dimecres dia 16 a les nou del vespre.

El concert té un gran interès puix que s'interpretaran peces de dos grans rivals vienesos, vienesos d'estada no pas de naixement, i rivals popularitzats en els darrers anys gràcies a un film de gran qualitat: "Amadeus". Així, doncs, s'interpretaran peces d'Antonio Salieri (1750-1825) i Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791). Del primer podrem escoltar l'Ofertori per a la festivitat de Tots els Sants "Justorum Animae" i el Te Deum de la Coronació "Krönungs-Te Deum".

Del segon obres més conegudes del nostre públic: Laudate Dominum. Laudate pueri (de les Vespres de Confessors Kv 339) i la Missa de la Santíssima Trinitat-Kv 167.

Col·laborarà amb l'Orfeó Laudate en aquest concert la

MÚSICA

ORFEO LAUDATE 45 ANIVERSARI

(1942-1987)

Camerata Instrumental de Catalunya, l'organista Montserrat Torrent, i la soprano Maria Lluïsa Muntada. Tots ells

seran dirigits pel mestre fundador i director de l'Orfeó Laudate Àngel Colomer i del Romero.

DISSABTE

12

• GIRONA

Casa de Cultura «Tomàs Lorenzana», 12 hores
L'espectacle d'il·lusióisme **LA MÀGIA EN LLIBERTAT** a càrrec del mag empordanès, de fama internacional, **XEVI**.

• REUS

Al Teatre Bartrina, 18,30 h.
TEATRE CURIAL, dirigit per Josep Parés, representarà **LA LLEGENDA DE L'ATLÀNTIDA**. L'obra narra el mite de l'enfonsament de l'Atlàntida i les peripècies del gegant Hèrcules en tota aquesta catàstrofe.

• SANT FRUITÓS DE BAGES

A la Cooperativa La Agrícola, 17,30 hores
Projecció de la pel·lícula txecoslovaca, dirigida l'any 1980 per Vit Olmer, **SONATA PER A UNA NOIA PIGADA**. Pel·lícula cedida per gentilesa de l'Obra Social de la Caixa de Pensions.

DIUMENGE

13

• ARBÚCIES

Al Centre Parroquial, 17,30 h.
Projecció de la pel·lícula noruega, de ninots animats, dirigida l'any 1975 per Ivo Caprino, **«GRAN PRIX» A LA MUNTANYA DELS INVENTS**.

• BADALONA

Al Centre Parroquial Sant Josep, 18 hores
Estrena de la pel·lícula holandesa **EL TRESOR DEL PIRATA** Continuació d'una sèrie televisiva dirigida per Karts Van Der Meulen. Versió catalana d'Albert Jané.

• BLANES

A l'Esbarjo Parroquial, 17 hores
Celebració de la festa del **CAGA TIÓ** que animarà el grup **ELS FARSANTS** amb l'espectacle que porta aquest mateix títol.
FANTASMA DE L'AVIÓ. Les divertides aventures del Sr. Tau i el seu barret màgic.

• CERVERA

Al Casal, 12 hores

Programació fins a fi de mes

Projecció de la pel·lícula txecoslovaca, dirigida l'any 1981 per Ota Koval, **UNA TACA DE TINTA EN EL LLIBRE DE CONTES**. Pel·lícula cedida per gentilesa de l'Obra Social de la Caixa de Pensions.

• GAVÀ

A la Rambla Vayreda, 12 hores
CERCABOLICVILA, espectacle d'animació al carrer a càrrec del grup igualadí **BOLIC BULLANGA**.

• L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Al Centre Sant Isidre, 12 hores
Representació de l'obra **EL VAIXELL PIRATA**, espectacle d'il·lusióisme a càrrec de **LA CAPSA MÀGICA**.

• MOLINS DE REI

A la Joventut Catòlica, 17,30 h.
El grup **L'ESTENEDOR** representarà el seu espectacle **CONTARELLES**, un seguit de narracions fetes amb titelles.

• SABADELL

Al Teatre Municipal «La Faràndula», 18 hores

El grup de teatre infantil **RODAMÓN** representarà el seu espectacle a favor de la pau al món titulat **OREIG DE PAU**.

• SALT

Al Patronat de Can Panxut, 11,30 h.

Els grups **FOC FOLLET I L'ESPIADIMONIS** animaran uns **TALLERS DE TITELLES** per a tota la mainada saltenca.

• SANT CELONI

A La Salle, 12 hores
El grup **TEATRE ARCA** representarà el seu espectacle **AQUESTS HUMANS**, amb la participació del públic.

• SANT JOAN DE LES ABADESSES

Al Centre Catòlic, 17,30 hores
Projecció de la pel·lícula francesa, amb dibuixos de Moebius, **ELS AMOS DEL TEMPS**

• TARREGA

Al Teatre de l'Institut de Batxillerat, 17 hores
El grup lleidatà de pallassos **XIP XAP** representarà el seu

espectacle d'humor **QUE NO ESMORZEM?**. A més, **CANÇONS I DANSES** amb l'animador gironí **ÀNGEL DABAN**.

• TERRASSA

Al Centre Cultural, 12 hores
Estrena de la versió catalana del film iugoslau **EL LLOP SOLITARI**. Les aventures que ocasiona l'amistat entre un nen i un gos llop.

• VILANOVA I LA GELTRÚ

Al Cercle Catòlic, 12 hores
Representació de **LES AVENTURES D'EN MALIC**; teatre d'ombres a càrrec del grup **LA FANFARRA**.

DISSABTE

19

• MANRESA

Sala Ciutat, 17,30 hores
Projecció de la pel·lícula txecoslovaca **UNA TACA DE TINTA EN EL LLIBRE DE CONTES** (vegeu comentari al dia 13).

• SANTA COLOMA DE FARNERS

Al Cinema Catalunya, 18 hores
Projecció de la pel·lícula xinesa de dibuixos animats **LA REBEL·LIÓ DEL REI KUN-FUSUN** dirigida l'any 1965 per Wan Lai-Ming.

DIUMENGE

20

• BADALONA

Centre Parroquial Sant Josep, 18 hores
Representació de l'espectacle musical **BLOC DE NOTES**, una divertida introducció a l'audició musical de la mà del grup **TOC DE RETRUC**.

• Cerdanyola del Vallès

Al Casal Parroquial, 12 hores
El grup **MARDUIX TITELLES** representarà l'obra **DE COM SANT FRANCESC VA AMANSIR EL LLOP**. Escenificació d'una de les «Floretes» del popular sant d'Assís.

• FIGUERES

Al Teatre Jardí, 11,30 hores
L'AULA DE TEATRE DE LA INSTITUCIÓ MONTSERRAT, de Barcelona, que dirigeix Jaume Batiste, representarà l'obra **EL RETAULE DELS FEYTS**, retalls de la història de Catalunya.

• L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Al Centre de La Torrassa, 12 h.
Projecció de la pel·lícula australiana, de dibuixos animats i personatges reals, **LES AVENTURES DE TOBY NELSON**. Versió catalana d'Albert Jané.

• SANT FELIU DE GUÍXOLS

Al Centre Excursionista Montclar, 12 hores

El grup infantil de teatre **RODAMÓN** posarà en escena l'obra, original de Montserrat Sala, **OREIG DE PAU**. Els nens ens porten a un altre món, aquell que tots, encara que el sabem impossible, ens agradaria haver construït.

• ULLASTRELL

Al Cinema, 19 hores
El rondallaire terrassenc **CESC SERRAT** representarà els seus **CONTES DE LLUM**.

DIMARTS

22

• **VILANOVA I LA GELTRÚ**
Al Cercle Catòlic, 9,30 i 15 h.
Festa Popular del **CAGA TIÓ** animada pel grup **ELS FARSANTS**.

DISSABTE

26

• BLANES

Al Pavelló Esportiu, 18 hores (Expo-Juvenil 1987)
La parella de pallassos **PEP I BOCO** representaran el seu espectacle d'humor **SÒL DE FUSTA**.

• CALAF

Al Casal, 18 hores
Projecció de la pel·lícula noruega, de ninots animats,

«GRAN PRIX» A LA MUNTANYA DELS INVENTS.

• **LA BISBAL D'EMPORDÀ**
A la Plaça del Castell, 11 h.

El grup de pallassos lleidatans **XIP XAP** representaran el seu espectacle d'humor i participació **QUE NO ESMORZEM?**

• BERGA

Al Patronat, 17 hores
Estrena de la pel·lícula iugoslava **EL LLOP SOLITARI** (vegeu comentari al dia 13).

DIUMENGE

27

• RIPOLL

Al Cinema Comtal, 11,30 hores
Projecció de la pel·lícula nord-americana, de dibuixos animats, **EL LLEÓ, LA BRUixa I L'ARMARI**. Premi Emmy 1979.

DILLUNS

28

• BLANES

Al Pavelló Esportiu, 18 hores (Expo-Juvenil 1987)
El grup **ELS TRAPEL·LES** representaran el seu espectacle d'il·lusióisme **PER ART DE MÀGIA**.

• TERRASSA

A la Plaça Vella
Festa de la Llufa animada pel grup olotí **LA PEBRA I MIQUI GIMENEZ** amb danses i cançons per a tothom (i penja-da col·lectiva de llufes).

DIMARTS

29

• BLANES

Al Pavelló Esportiu, 17,30 hores (Expo-Juvenil 1987)
El grup **L'ESTENEDOR** representarà el seu espectacle **CONTARELLES**, un seguit de narracions fetes amb titelles.

DIJOUS

31

• **TORROELLA DE MONTGRÍ**

A la Plaça de la Vila, 16 h.
FESTA DE L'HOMME DELS NASSOS que aquest any animarà el grup badaloní **JULIVERT**.

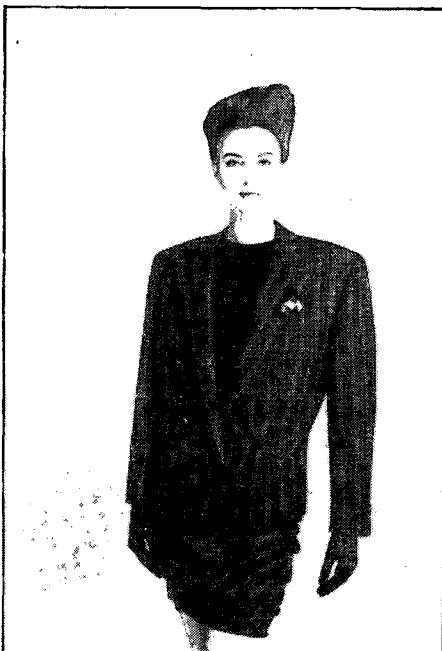
MODA

Yves St. Laurent. Jaqueta d'ant violeta, amb espatlles molt marcades i botons de pedreria. Es porta amb faldilla curta contrastada.

Yves St. Laurent. Conjunt de jaqueta sastre creuada i pantalons rectes. S'ha utilitzat llana negra a fines ratlles blanques.

Gianni Versace. Abric recte de tall sastre, que es porta sobre brusa negra drapejada i faldilla curta beig. (Foto Charles of the Ritz)

Gianni Versace. Sastre de llana finament ratllada, format per jaqueta creuada i faldilla al biaix a grans plecs. (Foto Charles of the Ritz)

La moda francesa continua essent un exemple de bon gust i d'alta creativitat a nivell internacional. I, com a exemple, avui se'n ha brindat la primícia de les col·leccions de les firmes Yves St. Laurent i Gianni Versace que destaquen sempre per les seves múltiples propostes de línia i color.

Yves St. Laurent

Presentà la seva magnífica col·lecció prêt-à-porter tardor-hivern '87/88, la qual ha estat considerada com "la millor de l'any" ja que la gran harmonia de color resultà perfecta i altament selectiva.

Molta tendència a la comoditat en tots els conjunts, vestits i abrics de tall senzill i molt acurat per al dia, fins a arribar a unes peces de línia més sofisticada per a festa i nit, amb espatlles estructurades i cintures mar-

Moda francesa

MARÍA JOSÉ EJARQUE

cades aporten l'encant precís a uns models de volums més reduïts mentre les faldilles apareixen curtes. Les jaquetes són entallades, de tall sastre i realitzades en ant rosa o violeta, així com també en ras celest amb múltiples incrustacions de pedreria de color. S'acompanyen de faldilles curtes i ajustades de setí negre o de pantalons rectes. Grans llaçades i volants. Com a complements a destacar, molts guants i bijuteria molt vistosa. Arracades grans i molts collarets.

Gianni Versace

Una col·lecció dissenyada per a dones refinades, que necessiten peces adaptades a la vida moderna i en constant moviment.

Formes i colors, són bàsicament sobries que contrasten amb els detalls més inesperats, com poden ser els vestits adornats de peces voleiants, o les llaçades de colors vius sobre jaquetes de tall sastre.

Tocant als colors, dominen els blaus foscos, els grisos, els neutres i els negres. Detalls contrastats a tons fúcsia, blau elèctric i púrpura brillant.

Teixits. Molt crêpe per a bruses i jaquetes que combinen amb abrics llisos i estampats. Llanes per a gavadines i molt catxemir to sobre to. Sedes de molt cos per a peces prisades i com a principals accessoris, agulles de firmes importants i grans arracades.

COSTUMS I TRADICIONS

Imatges caigudes del cel

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Com us prometia la setmana passada, he continuat estirant cireretes del cistell marià. I com que la darrera pertanyia a un malalt arribat moribund a l'Hospital de la Santa Creu de Barcelona, acompanyat i aconhortat per una imatge de la Mare de Déu, continuaré en un ambient semblant.

Ocorrogué a la Casa de Maternitat i en data tan imprecisa com l'anterior. Aquesta vegada els protagonistes eren tres infants, malalts i endarrerits de paraula. Tenien de dos a tres anys i avui en diríem disminuïts físics. Donat el seu mal estat els tenien a l'infermeria i els assistien tan bé com podien. Una nit varen morir amb el somriure als llavis. Quan els trobaren de bon matí, veieren al peu dels seus llitets una bella imatge de la Mare de Déu. Hom cregué que era obra dels infants, que abans de pujar al cel a jugar amb els anjelets com ells, l'havien obrada. Li donaren l'advocació de Mare de Déu dels Pobres Infants Orfes.

De pobres malalts, també n'hi ha hagut sempre fora dels hospitals, als quals l'Església no abandona. Així, els frares Agonitzants de Barcelona, anaven a conhortar i auxiliar els pobres malalts que estaven a les portes de la mort. Tenien el convent al carrer de Sant Pere més Baix i un dia d'hivern, de fred rigorós es presentà a la seva església un pelegrí que s'agenollà a pregar uns instants, desapareixent misteriosament sense que ningú se'n adonés, però en el lloc on havia estat pregant, hi

trobaren una imatge de la Mare de Déu, que d'ençà d'aquell dia, els frares la duïen al capçal del llit dels agonitzants als quals assistien. I cregueren sempre, que el pelegrí devia ser algun àngel vingut del cel per ofrenar-los la que se'n diria Mare de Déu de l'Agonia.

Del cel es creu igualment que caigué una altra imatge de la Verge trobada al carrer de la Dagueria, dalt d'una teulada on arribà misteriosament. Com que mai no li havien vist, li feren una capelleta amb una teulada de dues vessants per preservar-la de la pluja, a la façana de la casa. Hom la coneixia pel nom de Mare de Déu de la Teulada.

Una altra bella tradició acompanyava la imatge de la Mare de Déu que en altre temps tingueren les monges de Jerusalem al cor del seu convent, situat al barri del Raval, on hi ha la plaça de la Gardunya. Se suposava que procedia d'un convent germà de València i que havia arribat volant pels aires, rodejada d'un gran estol d'estrelles. D'Estrella, doncs, prengué el nom.

Per acabar l'encistellada d'avui, diguem que la Mare de Déu de l'Alegria que es venera al Santuari de la Mare de Déu del Coll, a la muntanya Pelada, també de Barcelona, fou trobada davant de la porta de la primitiva ermita, colgada de fullaraca que el vent havia arrambat i que, segons la veu popular, també havia caigut del cel.

Beneïdes tradicions i beneïdes el poble que sap recordar-les.

exclusives
abatré, sa.

PRODUCTES DIETÈTICS

R.G.S. 26.01155/B. Moliné, 3.
Tel. (93) 200 15 96 - 08006 Barcelona

Comunica a tots els seus amics, clients i públic en general que els seus dos productes:

ALGUES PILLS® "F" R.S.E. 26.4242
CAT - 1043

R.S.E. 26.4242
CAT - 1210

fucus-cel

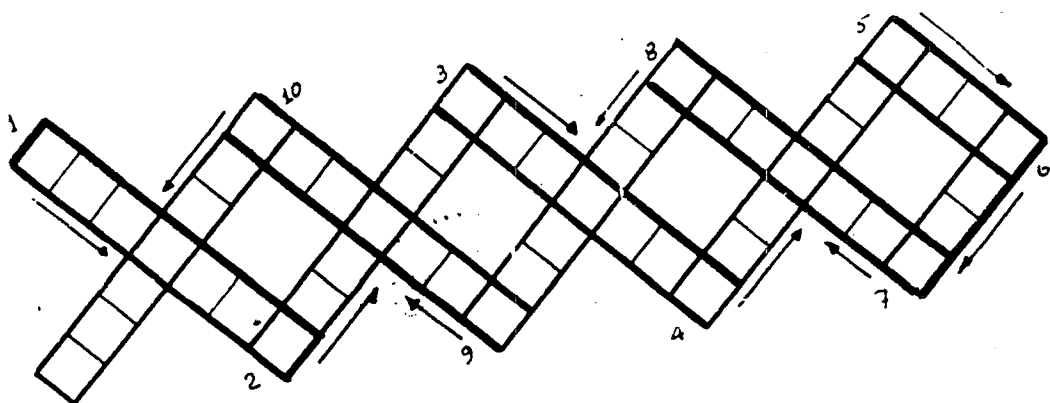
segueixen normalment a la venda només a les Oficines de Farmàcia.

A l'enans informem a tots els Farmacèutics dels Països Catalans que els poden adquirir en els catorze principals Majoristes de Farmàcia de Catalunya, a la Federació Farmacèutica de Castelló de la Plana, a DESFA de València, a la Cooperativa d'Apotecaris de Palma de Mallorca i a la SAFA de Saragossa.

Finalment ens plau posar en coneixement de tots els metges i singularment endocrinòlegs i especialistes en nutrició que estem en la pàg. 1.163 del Vademecum Internacional DAIMON edició 1987 que Medicom (Tel. 91-276 62 84) els reparteix gratuïtament, fem visita mèdica, no fem publicitat directa al públic per considerar ètics els nostres productes però no obstant tenim mostres d'ambdós a disposició de qualsevol metge col·legiat que ens les sol·liciti.

Per ROSA COLLELL

LA TRENA

Segons les definicions començar d'esquerra a dreta fent zig-zag i arribant a l'angle seguir la numeració de dreta a esquerra.

- 1- Nom femení.-
- 2- Nom masculí.-
- 3- Nom masculí.-
- 4- Nom masculí.-
- 5- Artifici de pólvora que en ser encès treu partícules en ignició.-
- 6- Brau.
- 7- Molestar de paraula o de fet a altri.-
- 8- De forma rodona com una pilota.-
- 9- Circundar, encerclar.-
- 10- Nom femení.-

- 1- Vent del sud.-
- 2- Relatiu a la natura.-
- 3- Vent de l'est.-
- 4- Municipi del Baix Ebre.-
- 5- Lletra grega.-
- 6- Estimat.-
- 7- Tot seguit, immediatament.-
- 8- Vulgar, de poca cultura.-
- 9- Fangat.-
- 10- Homes sense malícia.-

- 6-Toro.-
7-Ofendre.-
8-Estêric.-
9-Circuir.-
10-Rosaura.-

- 1- Rosalia.-
- 2- Anacleto.-
- 3- Terenci.-
- 4- Irenarc.
- 5- Coet.-

- ## SOLUTIONS

- 6-Amat.-
7-Tantost.-
8-Trivial.-
9-Llaurat.-
10-Tajans.-

- 1-Migjorn.
2-Natural.
3-Llevant.
4-Tortosa.
5-Alfa.

- ## SOLUTIONS

JEROGLÍFIC

Per SNOP

ESTÀ TAN ENFADAT, QUE...

NOEL

Solució 428

TIBERI

(RIU) TIBER I

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

Història de Bèlgica

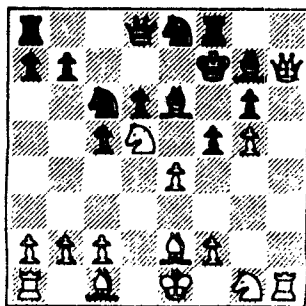
Miniatura d'època, evocant Jehan Froissart escrivint les seves Cròniques. Segell de valor 6,50 francs belgues, emès el 13 de juny del 1977. Froissart nasquè a Valenciennes el 1337. No se'n sap res fins el 1361, quan es troba a Anglaterra, relacionat per mediació de Philipinne de Hénault, esposa del rei Eduard III, amb l'alta aristocràcia. Marxa a Itàlia. El 1369, mor la reina, la seva protectora, i troba un nou mecenate en Wenceslau de Luxemburg, duc de Brabant. El 1377 compon el primer llibre de les seves "Cròniques". El 1389, acaba el segon volum i posa a punt el tercer. Tornat a Anglaterra, el 1394 acaba el quart llibre. Froissart ha volgut explicar la història de les grans guerres de França i d'Anglaterra i regnes veïns. És una extensa narració de la folia de la Guerra dels Cent Anys. Morí el 1410 (?), i es creu enterrat a la Col·legiata de Chimay.

TAULER D'ESCACS

per JAUME MORA

DIAGRAMA 199

Blanques juguen y guanyen

Aquesta posició de l'Olimpíada del 1978 es féu famosa perquè un desconegut xinès guanyà un gran mestre europeu. I ben espectacularment, per cert.

Solució al Diagrama 198

1...Dc5xc4+, 2 Rd3xc4 Ac8-a6+, 3 Cc3-b5 Aa6xb5+, 4 Rc4-c3 Ab5xe2, i guanyen.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAI

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

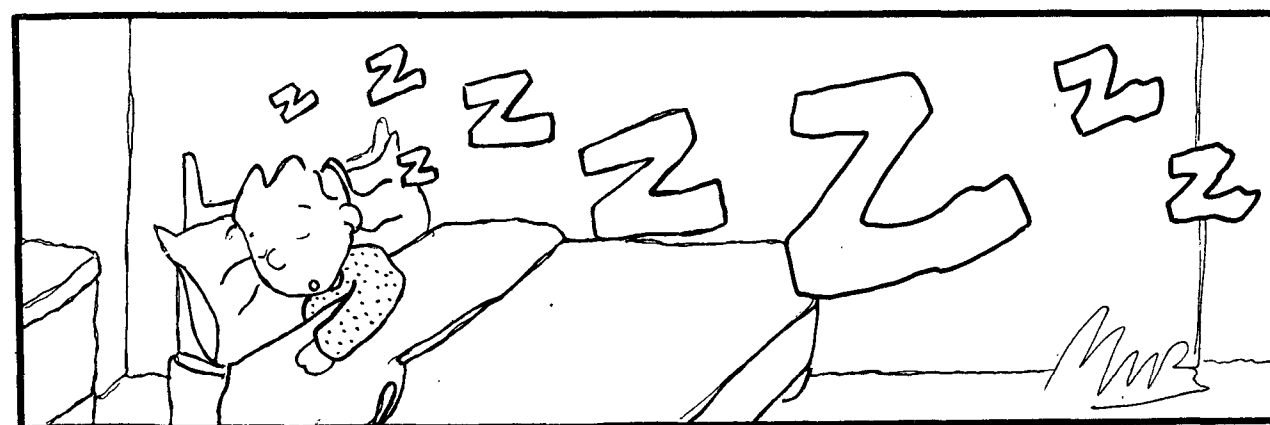
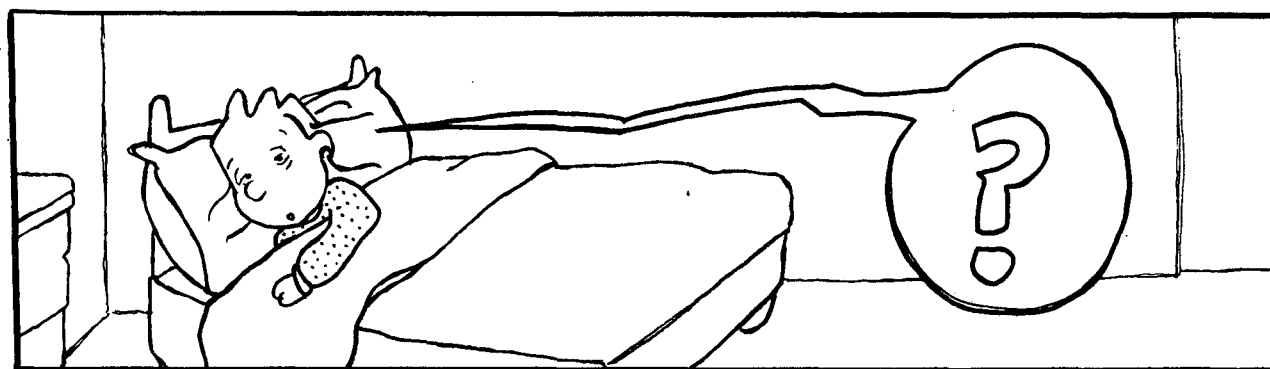
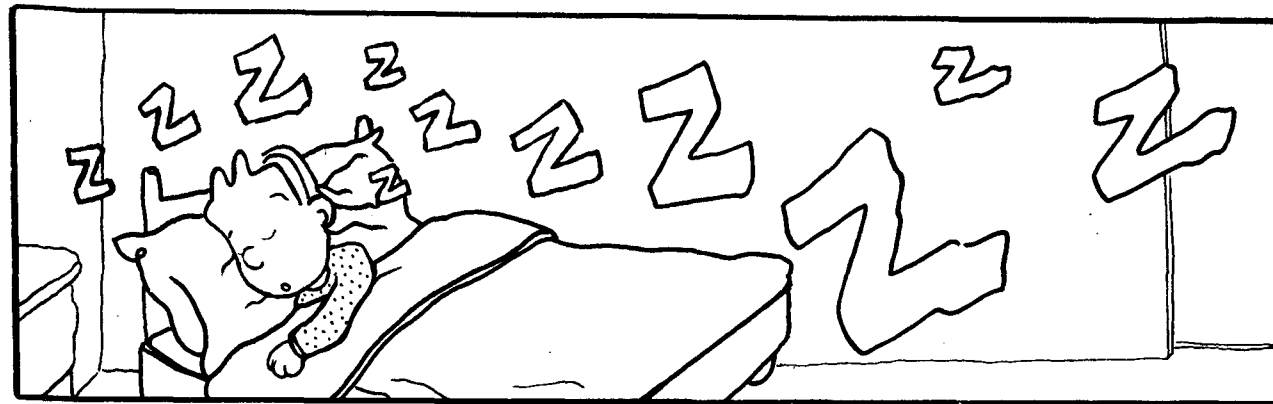
De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes
Enquadrernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA.

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL •FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

Resultats	Clasificacions	La travessa	Golejadors	Pròxima jornada
Barcelona-Murcia 4-1	PJ GF GC Ptos. 1. R. Madrid 13 40 8 23 + 11	1. Barcelona-Murcia (1) 1	Hugo Sánchez (Real Madrid) 13	Murcia-Cádiz
Betis-R. Sociedad 1-3	2. At. Madrid 13 12 8 19 + 5	2. Betis-Real Sociedad (2) 2	López Ufarte (At. Madrid) 7	R. Sociedad-Barcelona
Celta-Valladolid 1-1	3. R. Sociedad 13 23 10 17 + 5	3. Celta-Valladolid (X) X	Villa (Gijón) 7	Valladolid-Betis
Logroñés-R. Madrid 1-3	4. Celta 13 17 12 15 + 1	4. Logroñés-Real Madrid (2) 2	Baquero II (Real Sociedad) 7	R. Madrid-Celta
Mallorca-S. Gijón 2-0	5. Barcelona 13 19 14 15 + 1	5. Mallorca-Gijón (1) 1	Baltazar (Celta) 6	S. Gijón-Logroñés
Sabadell-Zaragoza 1-2	6. Ath. Bilbao 13 18 17 15 + 1	6. Sabadell-Zaragoza (2) 2	Higuera (Mallorca) 6	Zaragoza-Mallorca
At. Madrid-Osasuna 3-1	7. Valladolid 13 9 10 15 + 3	7. At. Madrid-Osasuna (X) 1	Rubén Sosa (Zaragoza) 6	Osasuna-Sabadell
Ath. Bilbao-Las Palmas 4-1	8. Zaragoza 13 25 22 14 + 2	8. Ath. Bilbao-Las Palmas (1) 1	Manolo (Murcia) 6	Las Palmas-At. Madrid
Valencia-Sevilla 1-1	9. Osasuna 13 14 12 14 + 2	9. Valencia-Sevilla (X) X	Bengochea (Sevilla) 6	Sevilla-Ath. Bilbao
Cádiz-Español 1-1	10. Valencia 13 15 17 14	10. Cádiz-Español (X) X	Julio Salinas (At. Madrid) 5	Español-Valencia
	11. Cádiz 13 18 20 14	11. Santander-Bilbao Ath. (1) 1	Schuster (Barcelona) 5	
	12. S. Gijón 13 15 21 12	12. Burgos-Sestao (X) 2	Butragueño (R. Madrid) 5	
	13. Sevilla 13 15 23 12	13. Málaga-Huelva (2) 2	Michel (R. Madrid) 5	
	14. Español 13 12 18 11 - 1	14. Oviedo-Hércules (1) 1	Fernando (Valencia) 5	
	15. Betis 13 18 19 10 - 4		Uralde (Ath. Bilbao) 4	
	16. Mallorca 13 19 22 10 - 4		Futre (At. Madrid) 4	
	17. Murcia 13 16 21 9 - 3		Lineker (Barcelona) 4	
	18. Las Palmas 13 14 25 9 - 3			
	19. Logroñés 13 9 22 7 - 7			
	20. Sabadell 13 4 21 5 - 9			

Avet Set — Avet Set —

L'EXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

383

Històries d'Eixerits

"El boli" perdut, robat?

Tot just arribar a l'escola, i descarregar l'equipatge, en Joan es posà fet una fera:

—Me l'han robat! Jo el tenia aquí, aquí mateix, veus? I ara no hi és.

—Home, no corris tant. Potser el tens dins de la bossa, o a la butxaca de l'anorac.

—Sí, creu-t'ho! Jo el tenia aquí i ara no hi és. Me l'han robat!

—Doncs jo, no ho veig tant clar. També el pots haver perdut. Amb les corredisses que fas pel carrer, sacsejant tot allò que portes a la bossa i a les butxaques, fàcilment et pot haver caigut.

—Sí, home, primer ha obert el plomer, després la bossa, li han sortit potes i ha marxat carrer avall!

—Mira, podria ser que te l'haguessis descuidat a casa, damunt de la taula on ahir vares fer els deures; o vés a saber, potser la teva germana l'agafà perquè no tenia a mà el seu.

—No em vinguis amb més històries. Era un bolígraf molt bo, i els ha fet gràcia. Això és tot. Em sap greu perquè me l'havia regalat el meu oncle Alex.

—Ep! Eixerit, Joan!

—Què vols, Pep?

—Res, Joan, aquest matí m'has deixat el boli, i no m'he recordat de tornar-te'l. Gràcies. És maco, oi?

En Joan es quedà més fumut que una gallina mullada. Nois, abans de parlar, s'ha de pensar. I no pas allò pitjor, sinó allò més raonable.

L'Eixerit

HEM CREAT UN CLUB D'AMICS PERÒ NO SABEM QUIN NOM POSAR-LI...

LA PREGUNTA ÉS:

TROBAREM UN NOM ADIENT?

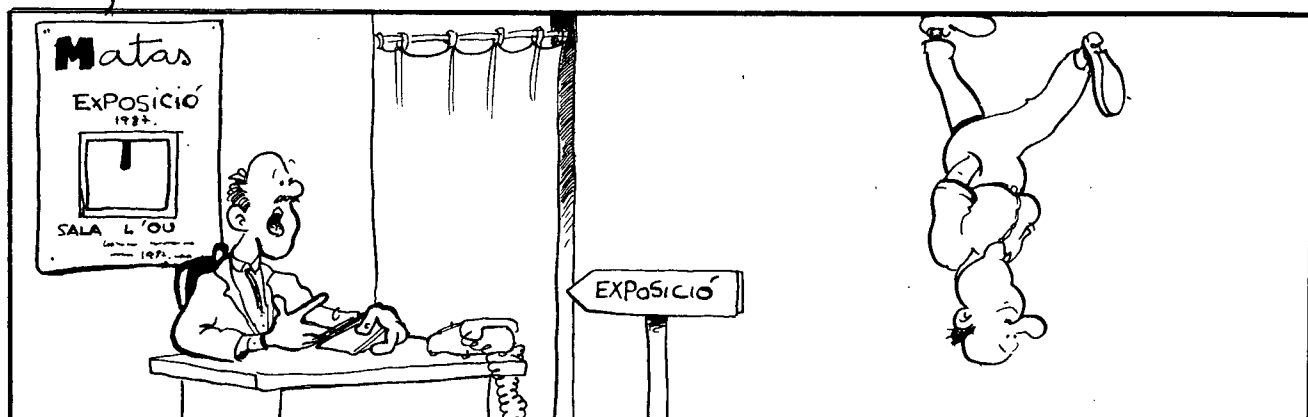
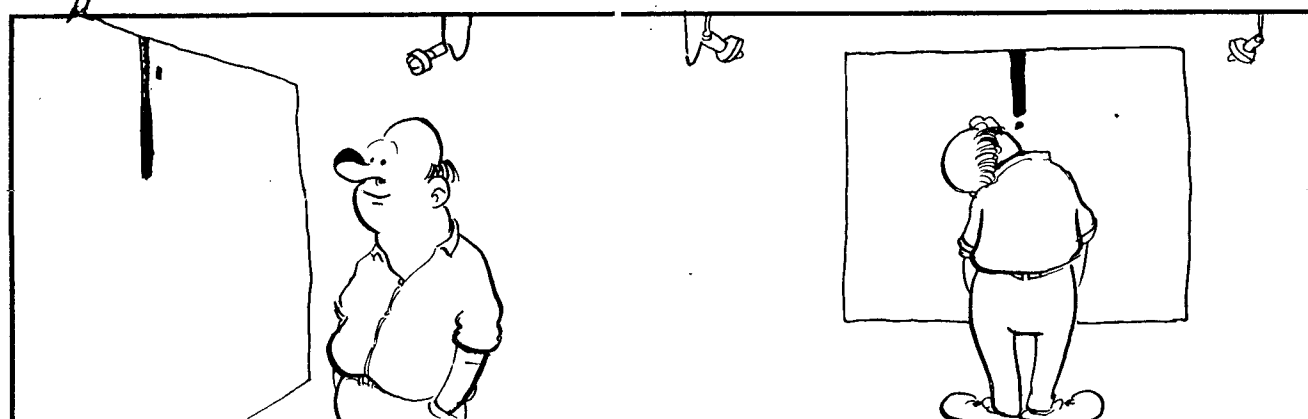
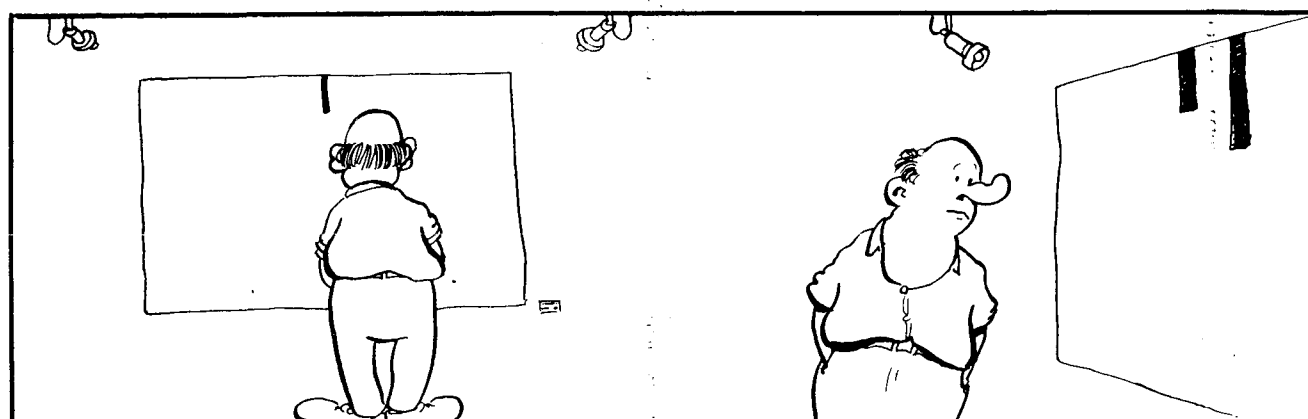
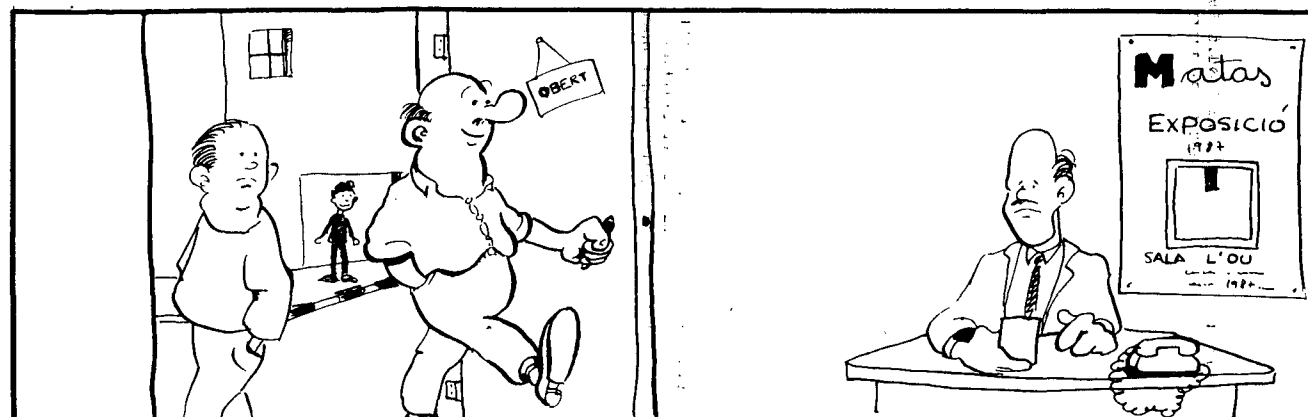
AH! QUI HO SAP? ÉS UNA INCÒGNITA.

JA HO TINC... GENIAL! ES POT DIR "CLUB INCÒGNITA"

GALI

Avet Set esllips per a nenes i nens

Avet Set — Avet Set —

Jesús ens parla

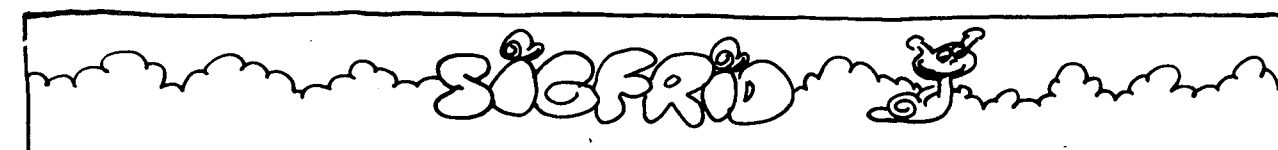
Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 1, versets del 6 al 8, i del 19 al 28 (Jo 1:6-8,19-28).

Reflexionem: 1. Continuem escoltant el testimoni de sant Joan Baptista. Segons com sembla que el seu missatge decebi els oients. Ell mateix diu que no és el Messies, ni Elies, ni el Profeta... només una veu que crida en el desert. Als jueus no els hi entrava al cap que el Messies no es presentés amb poder i amb força i domini; però, tanmateix Déu ha vingut i ve pel camí de l'amor, del perdó i de la tendresa.

2. Joan volia que, a partir de penedir-se dels seus pecats, els jueus obrissin bé els ulls i acollissin i creguessin que Jesús era el Messies que tant esperaven: "ja teniu entre vosaltres, el qui ve després de mi..." Joan donava testimoni de Jesús, Llum del món, i volia que tothom arribés a la fe.

3. Nosaltres hem de ser també petits missatgers, i hem de preparar el camí perquè Jesús sigui conegut i estimat per totes les noies i per tots els nois. Nosaltres el tenim sempre, "entre nosaltres" i "amb nosaltres". Nadal no és simplement torrons i cançonetes, sinó reconèixer Jesucrist, estimar-lo i seguir-lo.

El mossèn

Avet Set esllips per a nenes i nens

LORENTE MUSSONS

Solsona. Oficina 081 de "la Caixa".

**Som la primera
Caixa d'Estalvis del país.
I la vuitena del món.
Però també som molt
petits.**

"la Caixa"
CAIXA DE PENSIONS